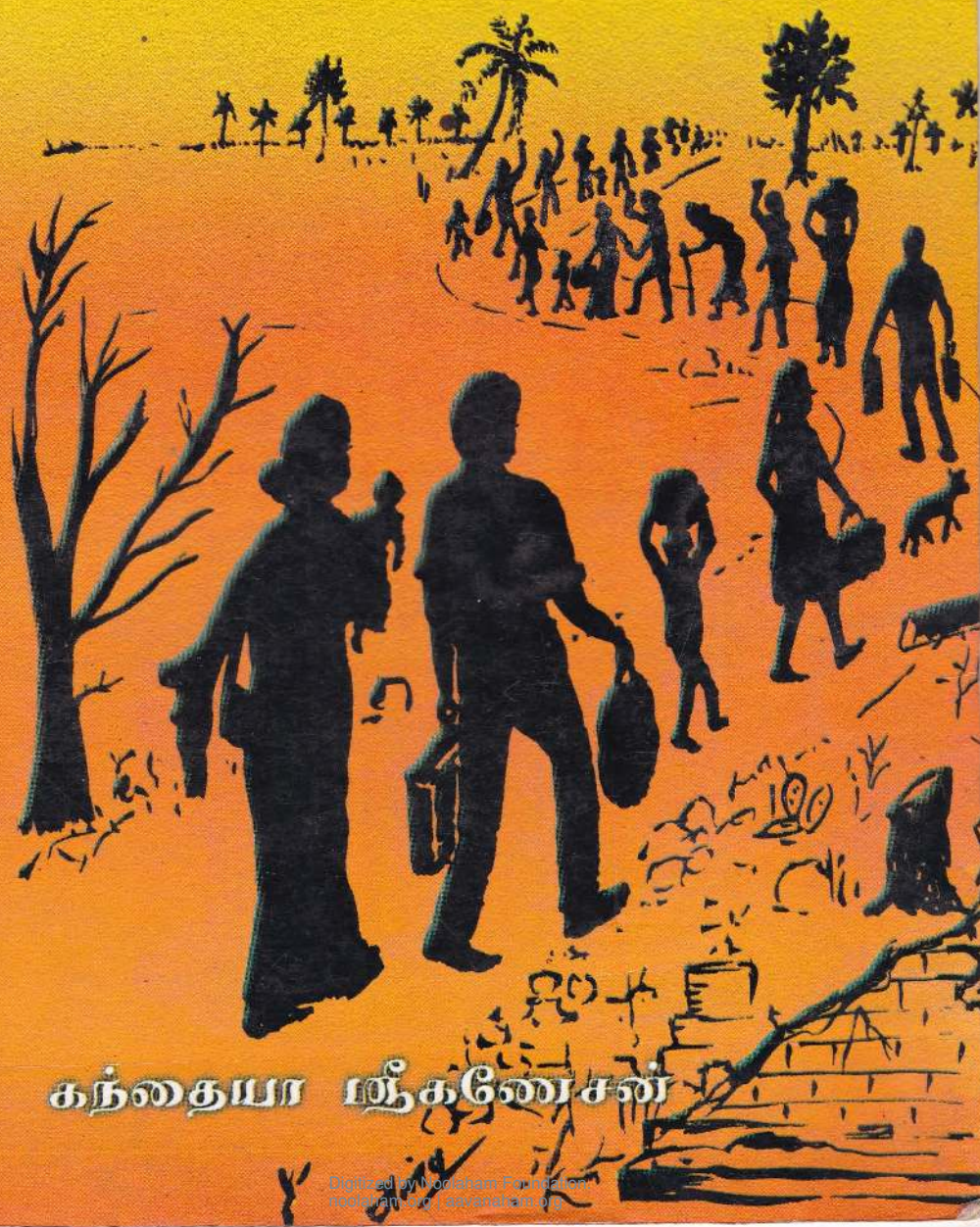

நிதாசனத்தின் புத்திரர்கள்

- நாடக எழுத்துருக்கள் -

கந்தையா மீகணேசன்

நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்

-நாடக எழுத்துருக்கள்-

கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

ஆங்கில விரிவுரையாளர்

யாழ். பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாகம்

வவுனியா, திருவங்க.

வெளியீடு:

இணுவில் கலை இலக்கிய வட்டம்

&

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம்

Title : Nitharsanaththin Puththirarkal
(Drama scripts)
Author : Kandiah Shriganeshan, B.A (Hons.), M.Phil.(Ling.)
Vavuniya Campus of the University of Jaffna,
Vavuniya, Sri Lanka.
Publishers : Circle of Arts and Literary Friends Inuvil and
Circle of Arts and Literary Friends Vavuniya.
Copy right : Author
Typesetting : " Nilam" Printers, 87, Vyasara road, Thonikkal, Vavuniya.
Printers : Multivision, Kudiyirippu, Vavuniya.
Cover : P.Siva anpu.
Cover design : Sasi, Thiru Video Vision, Pandarikulum,
Vavuniya.
1st Edition : December 2001
ISBN : 955 - 97524 - 0-5
Pages : xx+ 112
Price : 150/=

இலங்கைத்தேசிய நூலகம் - வெளியீட்டில் உள்ள பட்டியற் தரவு

ஸ்ரீகணேசன், கந்தையா

நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள் - நாடக எழுத்துருக்கள்/

கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் - வவுனியா: இணுவில் கலை இலக்கிய

வட்டமும், வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டமும்

இணைந்து, 2001 - ப.132 ; ச.மீ.21.

ISBN 955-97524-0-5

விலை: ரூ. 150.00

i. 894.8112 டிடிசி

ii. தலைப்பு

1. நாடகங்கள். தமிழ்

சமர்ப்பணம்.

எளிமையும் இனிமையும் கவிதையும் கலந்து
ஆங்கிலத்தின் இரசனையுடன் நல்வழி
காட்டிய விரிவுரையாளர் கவிஞர்
சோ.பத்மநாதனுக்கும்,

ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளில் உத்வேகம் தந்து
ஆதரவளித்த சாகித்யகர்த்தா யாழ்ப்பாணம்
பிரம்மஜீ என்.வீரமணி ஐயருக்கும்
இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்

-நாடக எழுத்துருக்கள்-

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை.....	v
வெளியீட்டுரை I	viii
வெளியீட்டுரை II	xiii
என்னுரை.....	xv
அரங்கப் பிரிப்புகள்.....	xx
உறுதி.....	01
கவிஞன்	10
தாய் இடம்.....	24
தண்ணீரும் கண்ணீரும்.....	37
ஒண்டு செய்வம்.....	46
அடிமைக் குடி.....	55
நிமிர்வு.....	62
என்ன செய்யவாம்.....	69
சர்வநிதர்ச அடிமைகள்.....	83
நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்.....	95

முன்னுரை

ஸ்ரீகணேசன் எமது விருப்பிற்குரிய மாணவர்., அன்பிற்குரிய நண்பர். மாணவராக அவர் என்னிடம் கல்வி பயின்ற இடங்கள் வெளிவாரிப்பட்டப் படிப்புகள் கல்லூரி, பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம். நண்பராக அவர் என்னோடு நெருங்கிய காலங்கள் நாடக அரங்கக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாண நாடக உலகு (1984 - 90) சுறு சுறுப்பும், எதையும் கேள்வி கேட்கின்ற இயல்பும், துருதுரு என்ற குணாதிசயமும் நிரம்பிய ஒரு குழப்படி மாணவனாகத் தான் எனக்கு முதலில் ஸ்ரீகணேசன் எண்பதுகளில் ஆரம்பப்பகுதியில் அறிமுகமானார். தேடலும், வாசிப்பும், சிந்தனாவளமும் மிக்க நண்பராகப் பின்னால் அவர் வளர்ந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் நான் வாழ்ந்த காலங்களில் (1975 - 1990) எனக்கு கிடைத்த நல்ல துணைகளுள் ஒருவராகவும், தொல்லை தரும் விமர்சகராகவும் அமைந்ததுடன் நெருக்கமான குடும்ப நண்பர்களுள் ஒருவராகவும் ஆனார்.

நாம் நெறியாள்கை செய்த “சக்தி பிறக்குது” (1986), “புதிய தொருவீ” (1989) போன்ற நாடகங்களிலும் எம்மால் நடத்தப்பட்ட எழுத்து, நாடகம் ஆகிய பயிற்சிப் பட்டறைகளில், ஆர்வமுடன் பங்கேற்றும் பிரகாசித்தார். அவற்றை வெற்றிகரமாக நடத்தத் துணையாக இருந்தார்.

1980 களின் நடுப்பகுதி. ஈழத்துத் தமிழருக்கான ஆடல் வடிவங்களை சூத்தின் அடியாக உருவாக்க நாம் முயற்சித்த காலம் அது. இளைஞர்களும், யுவதிகளுமாக ஏறத்தாழ 30 யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் ஒரு வருடகாலம் தோறும் வடமோடி தென்மோடி ஆட்டப் பயிற்சிகளைப் பெற்றனர்; பாடல்களைப் பயின்றனர்.

அவர்களுட் சில இளைஞர்கள் தினமும் ஆட்டப் பயிற்சி பெற திருநெல்வேலியிலிருந்த என் வீட்டுக்கு வந்து விடுவர். காலை 5 மணிக்கு. பொழுது புலரமுன்னர் என் வீட்டுக் கேற்றைத்தட்டி என்னை எழுப்புவர். அவர்களினது ஆர்வமும், அன்புத் தொல்லையும் என்னை வெகுவாக அவர்கள்பால் ஈர்த்தன.

ஸ்ரீகணேசன், ஜெயசங்கர், அகிலன், சத்தியன், இளங்கோ, சிதம்பரநாதன் நந்தகுமார் எனப் பத்துப் பேர் என்பது என் ஞாபகம் இவர்கள் எல்லோரும்

இன்று தத்தம் துறைகளில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். அர்ப்பணிப்பு மிக்கவர்கள்.

காலை 5.00 மணியிலிருந்து 7.50 மணிவரை கடும் பயிற்சி வீட்டு முற்றத்தில் அல்லது வீட்டு முன் மண்டபத்தில் நடைபெறும். களைத்துச் சோர்ந்து, தேநீர் அருந்தியபின் வீட்டிலிருந்து செல்வர்.

மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமான நாட்கள் அவை. அச்சுவேலியிலும் கொழும்பிலும் இவ் ஆடல் வடிவங்களை மேடையேற்றி அதன் பயனையும் நாம் அடைந்தோம். பின்னால் அதனைத் தொடரமுடியாது போனது துரதிஷ்டமே யாழ்ப்பாணத்தின் போர்ச் சூழல் எல்லோரையும் சிதறடித்துவிட்டது. தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் நானும் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வந்துவிட்டேன்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம், சிதம்பரநாதன் அரசர், பிரான்சிஸ் ஜெனம் முதலான நாடகக் காரர்களது உறவும், ஏ.ஜே.கனகரத்தினா, சுரேஷ் கனகராஜா, செ.கனகநாயகம், சோபதம்நாதன் போன்ற விமர்சகர்கள் தொடர்பும் ஸ்ரீகணேசனின் நாடக அறிவை மேலும் வளர்த்தன. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத்தை ஒரு பாடமாகப் பயின்றார். அவர் பெற்ற ஆங்கில அறிவும் ஆங்கிலப் புலமையாளர் தொடர்பும் ஆங்கிலத்தினூடாக உலக நாடக அரங்கை விஸ்தாரமாக அறியும் வாய்ப்பை அவருக்களித்தன. குழந்தை சண்முகலிங்கத்தினதும் சிதம்பரநாதனதும் நாடகப் பயிற்சிகளிலும் கலந்து கொண்டார்.

இவ்வண்ணம் மரபு வழி நாடகத்திலும் நவீன நாடகத்திலும் அறிவும் பயிற்சியும், மேற்கத்திய நாடகத்தில் அறிமுகமும் பெறும் வாய்ப்பை அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சூழல் அவருக்களித்தது. அடிப்படையில் அவர் ஓர் ஆசிரியர். தான் பெற்ற இப் பயிற்சிகளையும் அறிவையும் மாணவ உலகுக்கு அவர் கொண்டு சென்றார். பாடசாலை அரங்க வளர்ச்சியில் பங்கேற்றார். யாழ்ப்பாணப் பாடசாலை அரங்க வரலாற்றில் அவருக்கு ஓர் இடமுண்டு. வன்னிப் பிரதேசப் பாடசாலைகளிலும், வவுனியா கல்வியியல் கல்லூரியிலும், வவுனியா பல்கலைக்கழக வளாகத்திலும் தமது நாடகங்களை மேடையேற்றினார்.

அப்பங்களிப்பில் விளைந்தவைதான் இந்நூலிலுள்ள நாடகங்கள். மரபுவழி நாடகத்தின் சாரங்களும், நவீன நாடகத்தின் அம்சங்களும் இணையும் பாங்கினை இந்த நாடகங்களில் நீங்கள் காணலாம். இவை இரண்டையும் ஒரு நானயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் என்பர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. இரண்டு பக்கங்களையும் ஒன்றிணைத்து தன் சமகாலப் பிரச்சனைகளைச் சுருவாக்கி அவர் எழுதிய இந் நாடகங்களில் எட்டு மேடையில் நடிக்கப்பட்டவை. (இரண்டு நடிப்பதற்கென எழுதப்பட்டவை) ஒருவகையிற் சொன்னால் இவை படிப்பதற்கு மாத்திரமன்றி நடிப்பதற்கே எழுதப்பட்ட நாடகங்கள். 1980 களுக்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாண நாடக அரங்கில் ஏற்பட்ட போக்கினை இவை காட்டுபவை. பாரம்பரியத்தின் சிறப்பு என்பது அதன் பழமையில் அன்று, அதன் தொடர்ச்சியில்தான் தங்கியுள்ளது இவ்வகையில் பாரம்பரிய அரங்கினை இன்னொருவகையில் வாழும் அரங்காக வளர்க்கும் முயற்சி இது.

நாடகத்துறைக்கும் அப்பால் கவிதை, விமர்சனம், மொழி பெயர்ப்பு என வேறு துறைகளிலும் பணியாற்றி வரும் அவரது பல துறை ஆளுமை முக்கியமானது. மேலும் மேலும் கற்க முனையும் அவரது ஆர்வம் அவரது வளர்ச்சியின் அடித்தளம். யாழ். பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாகத்தில் ஆங்கில விரிவுரையாளராகக் கடமை புரியும் ஸ்ரீகணேசன் அங்கும் நாடகத்துறையோடு ஏனைய கலை இலக்கிய துறைகளிலும் ஈடுபட்டுழைப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சியுறுகிறேன். மென்மேலும் இத்துறைகளில் உழைத்துப் சாதனைகள் பல புரிய ஸ்ரீகணேசனுக்கு என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

உழைப்பில் வாரா உறுதிகள் உண்டோ?

பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு,

கிழக்கு பல்கலைக்கழகம்,

வந்தாறுநிலை, செங்கலடி.

02. 11. 2001.

வெளியீட்டுரை - I

கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்களின் “நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்” என்னும் இந்த நாடக நூலுக்கு வெளியீட்டுரை எழுதும் இந்தப் பணி உண்மையில் எனக்கு ஒரு விதமான மனநிறைவினைத் தருகின்றது.

அதற்குக் காரணங்கள் பல உண்டு. நான் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் க. பொ. த உயர்தரம் படித்துக் கொண்டு இருக்கும் காலத்தில் இருந்து எனக்கு ஸ்ரீகணேசனைத் தெரியும். அதைவிட அவர் எனது உறவினர்.

ஆனால் எங்களுக்கான நெருக்கம் 1980 களில் நாங்கள் இணுவிலில் தொடங்கிய கலை இலக்கிய இளைஞர் வட்டத்தின் செயற்பாடுகள் மூலமே.

இலக்கிய வட்டத்தில் ஆர்வத்துடன் செயற்பட்ட பல இளைஞர்களில் ஸ்ரீகணேசன் முக்கிய மானவர். இலங்கையில் மட்டுமல்ல வெளிநாடுகளிலும் தம் ஆளுமையினை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றனர் என்பது இங்கு சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டியது ஆகும்.

நாங்கள் பல்வேறு கருத்தரங்குகளை, விமர்சன அரங்குகளை, நாடக நிகழ்வுகளை நாடாத்தி பல்வகைப் பாடங்களைப் படித்துள்ளோம். அவற்றில் கிடைத்த பட்டறிவு இன்றைக்கும் எங்களுக்குத் தோன்றாத்துணையாகத்தான் உள்ளது.

இது தவிர நாங்கள் பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக விவாதிக்கின்றோம். அந்த விவாதங்கள் ஆக்கபூர்வமானவை. தொடர் அடுக்குகளாகி, பல்வேறு வாசல்களைத் திறக்க வைத்து எம்மைப் பட்டை தீட்ட வைத்துள்ளன.

பேராசிரியர் மௌனகுரு, பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணிய ஐயர் என்று நாங்கள் வார விடுமுறைகளில் சந்தித்து ஐயங்களை தெளிவு படுத்துவோம். காலச் சூழல் அதில் முழுமை பெறமுடியாமல் செய்து விட்டதே தவிர அவை

பிரயோசனமாக இருந்தன.

எங்கள் வட்டத்தின் அங்கத்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் துறைகளில் தங்களைத் தாங்கள் நுட்பமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். சிலர் அதிகமாகவும் வேறுசிலர் ஓரளவாகவும் தங்கள் பதிவுகளைச் செய்து வருகின்றனர். அதில் ஸ்ரீகணேசன் முக்கியமானவர்.

அதிலும் நாடகம், கட்டுரை, கவிதை, விமர்சனம், மொழி பெயர்ப்பு என்று அவரது ஆளுமை விரிவானது. ஆழமானது. அதற்கு அவரது கல்விசார் பின்புலமும் ஒரு காரணம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

நான் இணைந்து பணியாற்றிய பல வெளியீடுகளில் ஸ்ரீகணேசன் பல்வேறு ஆக்கங்களை (சிலவேளைகளில் புனைபெயர்களில்) எழுதியுள்ளார், என்பதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

பல்வேறு துறைகளில் தன் ஆளுமையை வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீகணேசன் நாடகத்தில் நடிகராக, நெறியாளராக, நாடகப்பிரதி எழுதுபவராக பல அவதார மெடுப்பவர். அவரது நாடக வெற்றிக்கு இந்த பன்முகப்பட்ட ஆர்வமே பிரதான காரணமாகும்.

எந்தப் படைப்பாளியும் சமூகம் சார்ந்தவன். சமூகத்தின் சகல மட்டங்களுடனும் தொடர்பு கொண்டு சமூகத்திற்கு ஏற்படும் அவலங்களை தன்னுடையதாகவும் சமூகத்தின் மேல் இறங்கும் சகல பேரிடிகளும் தன் தலை மேல் இறங்குவதாகவும் உணர்ந்து துடிதுடிப்பான்.

அவ்வாறான ஒருவரால் தான் சமூகத்திற்காக கொடுக்கக் கட்டிக் கொண்டு சன்னதமாட முடியும். ஆடவும், பாடவும், தோழமை கொள்ளவும், கத்தியையோ பொல்லையோ தூக்கிக் கொண்டு சண்டை கூட பிடிக்கமுடியும்.

சமூகப் பிரக்ஞை உள்ள எந்த ஒரு தனிநபரும் இவ்வாறு இருக்கையில் அவ்வித பிரக்ஞை உள்ள ஒரு கலை இலக்கியப் படைப்பாளி எவ்விதம் இருப்பான் என்பது ஒரு வித்தியாசமான வினாவாக தலைநிமிர முடியாது.

சிறுகதையாளனோ, கவிஞனோ, நாவலாரசிரியனோ. இந்தப் பொது விதிக்குள் ஈர்க்கப்பட்டவன் தான் என்றாலும் நாடகக்காரன் இவர்கள் எல்லோரையும் விட மிகத் தீவிரமானவன். போர்க்குணம் கொண்டவனாக இருப்பான்.

ஏனையவைகளை விட நாடகம் வாசகர்களை, பார்வையாளர்களை சட்டென்று வல்லமையுடன் உள்ளீர்த்துக் கொள்கிறது.

பூட்டப்பட்ட, முடிவில்லாக் குழப்பங்கள் நிறைந்த மன அறைக் கதவுகளைத் திறந்து, பார்வையாளர்களை இழுத்துக் கொண்டு போகக் கூடியது. கதவுகளைத் திறக்க முடியாவிடில் அதிரடி அதிர்வுகளை, கலக்கங்களை உண்டாக்கக் கூடியது.

பிறகலைகளைவிட கூட்டுக்கலையாக பரிணமிக்கும் நாடகக்கலை அதிலும் குறிப்பாக எங்கள் பாரம்பரியத்தின் தளத்தில் அதன் தொன்மைகளை உள்வாங்கி நவீனத்துவப் பார்வையுடன் புதுமை பெற்றுள்ள சமகாலத்து நாடகங்கள் விரிக்கும் வலையும் விபரிக்கும் களங்களும் அற்புதமானவை.

அந்த வகையில் அன்வாறான நவீன பார்வையும், வீச்சும், வேகமும் கொண்ட சமூகப் பிரக்ஞை உள்ள படைப்பாளி நாடகக்காரனாக ஸ்ரீகணேசன் காணப்படுகிறார். நாடகக்காரன் படைப்பாளிகளுக்கு உரிய சிறுமை கண்டு பொறி கிளப்பும் குணம்சம் அவருக்கு உண்டு. அவரது 'நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்' என்னும் இந்த நாடகத் தொகுப்பு அதனையே அழுத்தமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

“இந்த மண்ணில் பற்று வைச்சு இஞ்சை நண்டு வெல்ல உரம் தரத்தான் எங்கட உடுப்பில மண்காவி படிச்சிருக்கு” என மண்சமசுந்த மேனியர் நாடகத்தில் மதிப்புக்குரிய குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிடுவது போன்று இந்த மண்ணின் வாசத்தால் ஸ்ரீகணேசன் ஈர்க்கப்படுகின்றார்..

எந்தவிதமான புனைவுகளும் மாறுவேஷங்களும் இல்லாமல் ஸ்ரீகணேசன் தன் கருத்துக்களை கூர்மையாகவும் காத்திரமாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றார் இந்த வெளிப்படுத்துகை ஆற்றல் அவரின் படைப்புக்களில் விரவிக்கிடக்கின்றது.

பல படைப்பாளிகளுக்குள்ள இரண்டகத்தன்மை ஸ்ரீகணேசனிடம் இல்லை அப்படிப் போலவும், இப்படி போலவும் அர்த்தம் பண்ணக் கூடிய பாவனைகளைக் கண்டு பிடிக்க முடியாது.

‘உறுதி’ நாடகத்தில் அவர் பாவிக்கும் மகாகவியின் கவிவரிகள்.

“வெள்ளம் வந்து மண்வெட்டி பற்றி

அதோபார் பழையபடி கிண்டுகிறான்

சேர்ந்தவற்றை முற்றும் சீதற வைக்கும்
வானத்தைப் பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்க மற்றோன்”

.....

இதுவே யதார்த்தமானது. எமது சமகாலச் சூழலில் எமது அரசியல் சமூக பொருளாதார தளத்தில் நாங்கள் அயர்ந்து சேர்ந்து சுருண்டு போய் இருக்க முடியுமா?

‘கவிஞன்’ நாடகம் காலத்தின் தேவையினை உணர்த்தும் படைப்பாகும் ஒரு வீரியம் மிக்க கவிதை போலவே ஈர்ப்புள்ள படைப்பு.

“வழியில் எத்தனை சூயர் சுமந்தோம்
வாழ்வில் எத்தனை நாம் கிழந்தோம்
அழுவோ வீதி எமக்கு ஐயா
வருவது வரீனும் என்ன
வாழ்வை நாம் தொடர வேண்டும்
அழுவது வேண்டாம் ஐயா - நாம்
அனைவரும் உழைக்க வேண்டும்”

‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ நாடகத்தின் கருப்பொருளாக இருந்தால் என்ன ‘ஒண்டு செய்வம்’ என்ற தலைப்பைக் கொண்ட நாடகமாக இருந்தால் என்ன எல்லாமே பிரச்சினைகளைக் கேள்விக்கு உட்படுத்துகின்றன. நியாயத்தின் பக்கம் சேர்ந்து போராடத் தூண்டுகின்றன.

இதுவே இந்த நாடகத் தொகுதியின் உள்ளார்ந்த வெளிப்பாடு இதுவே இந்த வெளியீட்டின் சிறப்பும் ஆகும்.

“எங்கள் எதிர் காலத்தில்
எங்களுக்கு சந்தேகமில்லை
நாங்கள் நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்.
திடீசங்கர்ப்பம் பூண்ட
எங்கள் இதயம் எதையும் வெல்லும்”

என ‘நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்’ நாடகத்தில் பாவிக்கப்படும் கவிஞர் சுபத்திரனின் வரிகள் அதனையே சுட்டி நிற்கின்றன.

இணுவில் கலை இலக்கிய வட்டத்தின் மூன்றாவது வெளியீடாக வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்துடன் இணைந்து இந்த நேரத்தில் இந்த நூல் வெளியிடப்படுவது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும்.

கலை இலக்கிய வட்ட நண்பர்களான துரை எஃஃரக, நாக. சிவசிதம்பரம், ந.ஞானகுரியர், த.சிவகுமாரன் போன்றோர் இப்போதும் அந்த வட்டத்தினை செயல்படுத்தி வருகின்றனர். அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்.

“சிதம்பரக் குடில்”,

7^{வ்} வட்டாரம்,

புதுக்குடியிருப்பு,

முல்லைத்தீவு.

29.07.2001.

வெளியீட்டுரை - II

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் ஆரம்ப கார்த்தாக்களில் ஒருவரும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாகத்தில் ஆங்கில விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிவருமாகிய, திரு கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்களது 'நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்' என்ற நவீன நாடகங்களின் தொகுப்பு, வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தினதும் இணுவில் கலை இலக்கிய வட்டத்தினதும் இணைந்த வெளியீடாக வெளிவருகிறது.

திரு. க.ஸ்ரீகணேசன் அவர்களது முதல் நூலாகிய யாழ்ப்பாணத் தமிழ் நாடக அரங்கு, வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் முதல் வெளியீடாக 1997 கார்த்திகையில் வெளிவந்தது அது நாடக விமர்சனக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்தது.

இப்பொழுது 'உறுதி', 'கவிஞன்' 'தாய் இடம்', 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'அடிமைக் குடி', 'ஒண்டு செய்வம்' 'நிமிர்வு' 'என்ன செய்யலாம்' 'சர்வதேச அடிமைகள்', 'நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்' என்னும் பத்து நாடகங்களின் தொகுப்பு நூலாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நான்கு ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டன. ஒவ்வொரு பெள்ளி நாளிலும் காலை 11 மணிமுதல் பி. ப 1.30 வரை பல்வேறுபட்ட தலைப்புக்களில் கருத்தரங்குகளை நடாத்தி வந்த நாங்கள் தற்போது நாடகம், நடனம், இசை நிகழ்ச்சிகளோடு நூல் வெளியீடுகளையும் நடாத்திவருகின்றோம்.

அந்த வகையில் இது எட்டாவது நூலாக வெளிவருகின்றது. வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் இரண்டாவது நூலாக, இவ்வமைப்பின் ஆரம்பகார்த்தாக்களில் இன்னொருவரான வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் மூத்த விரிவுரையாளர் திரு. நடேசன் இரவீந்திரன் அவர்களின் 'பின் நவீனத்துவமும் அழகியலும்' என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல் வெளிவந்தது.

தொடர்ந்து கனகரவியின் 'விடுதலைக்காய்' 'இந்த மழை ஓயாதோ' என்ற கவிதைத் தொகுப்புகளும் மானிலாவின் 'பூபாளத்துப் பூக்கள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் வெளிவந்து விட்டன. திரு. க.கோகுலதாஸ் அவர்களின் 'பாலைவனத்துப் பணித்துளி'. என்னும் கவிதைத் தொகுப்பொன்றும் திரு. செல்லையா குமாரசாமி அவர்களின் 'கூடல்லாக் குஞ்சுகள்' என்ற நாவலொன்றும் திரு. சோ.ஜெயச்சந்திரன் அவர்களின் 'Train' என்ற இசைக் கோர்வை ஒன்றும் வெளிவருகின்றன என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியையும் இங்கு சொல்லி மகிழ்கின்றேன்.

இன்று தமிழை பாடமாகப் படித்தவர்களை விட ஆர்வத்தின் காரணமாகச் சுயமாகக் கற்றவர்களே அதிகம் வளர்க்கிறார்கள் என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு, தமிழ்த்துறை சாராதவர்கள் பலர் தமிழ் வளர்க்கிறார்கள். அந்த வகையில் ஆங்கில விரிவுரையாளரான திரு. க.ஹீகணேசன் அவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியிலும், தமிழ் நாடகக் கலையின் வளர்ச்சியிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்து வருகின்றார்.

வவுனியா வளாகத்தை வவுனியாச் சமூகத்தோடு இணைக்கின்ற முக்கியமான இணைப்பாளராக இவரை நான் பெரிதும் மெச்சுகிறேன். ஒரு பிரதேசத்தில் பல்கலைக்கழகம் அமைய வேண்டுமென்று விரும்புவர்களின் உள் நோக்கம் இதுவே.

வவுனியாவின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தானும் தான் சார்ந்த பல்கலைக்கழக வளாகமும் பெரும் பங்கு வகிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்ட இவர் சாதனைகளில் 'வன்னி ஓடை', 'வன்னி அருவி' ஆகிய பாடல் ஒலிப்பதிவு நாடாக்கள் வெளியீடு மிகவும் பரராட்டத்தக்கது.

பல்கலைக்கழக மாணவர்களை தனது நாடகங்கள் மூலம் சமூகத்தை உணரவைத்து, அவர்கள் மூலம் சமூகத்துக்கு உணர்த்தும் இவரது நாடகப்பணியில் இந்நூல் முக்கியத்துவம் பெறும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

இவரது நாடகப்பாங்கு, நவீன நாடகப்பாணியைக் கொண்டிருப்பினும், அதிக குறியீட்டு உத்திகளைப் பயன்படுத்திக் குழப்பாத ஒரு தெளிந்த தன்மையைக் கொண்டிருப்பதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

தனது நாடகங்களை எந்த வகையில் மேடையேற்ற வேண்டும் என்ற மேடைக் குறிப்புகளைத் தான் மேடையேற்றிப் பெற்ற அனுபவத்தின் அடிப்படையில் வழங்கி இருப்பது, மீண்டும் மேடையேற்ற விரும்புவோருக்கு பெரிதும் பயன்படும் என்று சொல்லலாம்.

இந் நூலாசிரியர் இன்னும் பல நூலாக்கங்கள் மூலம் கலை இலக்கியப் பணி ஆற்ற இறையருளை இறைஞ்சி வாழ்த்துகின்றேன்.

தன்றி.

சிகளாக்கன்.

வவுனியா கலை இலக்கிய நன்றிகள் வாட்டம்.

15. 11. 2001

என்னுரை

‘நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்’ என்ற எனது இரண்டாவது நூலுடன் இலக்கிய உலகினை மீண்டும் சந்திப்பதையிட்டு பெரு மகிழ்வுறுகின்றேன். ‘நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடித்து’ என மணிவாசகரும், உலகம் ஒரு நாடக மேடை என ஆங்கில நாடகமேதை வில்லியம் சேக்ஸ்பியரும் கூறிச் சென்றார்கள். மற்றைய இலக்கிய வடிவங்களை விட நாடகத்தின் பால் ஈர்க்கப்பட்டமை ஏன் என்ற வினாவுக்கு அது கலை இலக்கியங்களின் சங்கமம் என்பது காரணமாயிற்று.

ஒரு பேச்சாளராக, கதாப்பிரசங்கியாக, எழுத்தாளராக கவிஞராக, ஆட்டக் கலைஞராக, இசை, ஓய்வு மன்றம் அரங்க அமைப்பு கலைஞராக, மிளிர்ப்பவர்களின் அனைத்து ஆற்றல்களையும் உள்வாங்கிக் கொள்வது நாடகக்கலை. இலக்கிய ரீதியாக அதற்கு விமர்சனம் எழுதவது என்பது கடலைக் கடைந்து அமுது குடித்தது போலத்தான். ஒரே வேளையில் இலக்கியமாகவும் அரங்கக் கலையாகவும் மிளிகும் நாடகக்கலை மனித உணர்வுகளின் உச்சக் கட்ட வெளிப்பாட்டைக் காட்டக் கூடிய கலை. உணர்ச்சி வெளிக்கொணர்வையை ஏற்படுத்தக் கூடிய கலை. மக்களை இலகுவில் ஈர்க்கக்கூடிய கலை. மனித நாகரீகத்தின் தொடக்கம் முதல் இன்று வரை தன் பங்கை காட்டி வரும் கலை. சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை அனைவரையும் ஈர்க்கும் கலை. இதன் விரிவடைந்த வடிவம் தான் திரைப்படமும், தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகங்களும்.

வெங்கட் சாமிநாதன் கூறுவார் கவிதையில், சிறுகதையில், நாவலில் சொல்ல முடியாத சில கருக்களை நாடகம் மூலம் தான் கூற முடியும் என்ற (வரட்சியிலிருந்து முயற்சிவரை). அதில் ஒருவகை உண்மையும் உண்டு. குறிப்பாக, பாத்திரங்களின் குணச்சித்திர வளர்ச்சியும் அவற்றின் முரண்களை ஒரு உச்சக் கட்டத்தில் வளர்த்தெடுத்து முடிச்சவிற்கும் திறமை வீச்சுடன் வெளிப்படுத்தக் கூடிய சாதனம் அரங்கமே.

ஒரு கவிதையை காட்சிப்படுத்தலாம், கவிதா நிகழ்வு ஆக்கலாம். ஒரு சிறுகதையை நாடகமாக்கலாம், கதா நிகழ்வு ஆக்கலாம், ஒரு நாவலை, ஒரு புராணக்கதையை, ஒரு வரலாற்றை மேடைக்கு வடிவமைக்கலாம், விவரணம் ஆக்கலாம் ஆயினும் அரங்கத்துக்கெனவே எழுதப்படும் எழுத்துருவின் தாக்கம் மேற் குறிப்பிட்டவற்றில் கிடைக்காமல் போகலாம். அரங்கில் நிறைந்த தாக்கத்துடன் தயாரிக்கப்பட்ட நாடகங்களே சிறந்த எழுத்துருக்களாக வரலாறு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. கிரேக்கத்து சோபோக்கிளீஸ் முதல் இங்கிலாந்து சேக்ஸ்பியர், ஜேர்மன் பிரெக்ற் முதலானோரின் நாடகங்கள் அந்த வகையில் அரங்கத் தாக்கமும் இலக்கியத்தரமும் மிக்கவையாகத் திகழ்ந்தன; திகழ்கின்றன.

இன்று ஒடுக்கப்படும் மக்களின் விருதலையை வீறுடன் விளக்கும் சாதனங்களாக கவிதையும் நாடகமும் மிளிகின்றன. பாலஸ்தீன மக்களாகட்டும், ஆபிரிக்கர்கள் ஆகட்டும், ஈழத்து தமிழ் பேசும் மக்களாகட்டும் அவர்கள் வாழ்வியலை கவிதையும் நாடகமும் நன்கு தாக்கமுடன் சித்திக்கின்றன.

ஈழத்து நாடக வரலாற்றில் சமூக நாடகங்களின் தோற்றம் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையுடன் தோற்றம் பெற்றாலும் மண்ணுக்குரிய வடிவமாக குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தினால் உருப்பெறுகிறது. மக்கள் அரசியலை, வாழ்வியலை பேசிய அவரது 'மண் சுமந்த மேனியர்' எமது நாடக வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல் என்றால் அது மிகையாகாது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்துக்குமிடையில் கூத்துகளுடாக பேராசிரியர் வித்தியாணந்தனும் கூத்தை சமூக உள்ளடக்கத்துக்குப் பாவித்த இளைய பத்மநாதன், சி.மெளனகுரு, அ.தாசீசியஸ், மோடிப்படுத்திய நாடகங்களை வழங்கிய நா.சுந்தரலிங்கம், இ.முருகையன், மகாகவி உருத்திரமூர்த்தி ஆகியோரும், மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களை வழங்கிய பாலேந்திராவும்

நீர்மலாவும் சூழ்த்த நாடக அரங்க வளர்ச்சியில் முக்கிய மரற்றங்களை, வினைத்திறனை ஏற்படுத்தியவர்கள். அரங்கினை குறியீடுகள், படிமங்களின் கலையாக, இயக்கவியல் அதிர்ச்சி ஏற்படுத்தும் களனாக இளைய நாடகவியலாளர் மத்தியில் தாக்கம் விளைவித்தவர் திரு.க.சிதம்பரநாதன். இவற்றுக்கு மேலாக ஆங்கிலப் பின்னணியில் நாடக இலக்கியப் பார்வையை அளித்தவர்களாக ஏ.ஜே.கணகரத்தார, செல்வா கணகநாயகம், சுரேஷ் கணகராஜா சோ.பத்மநாதன் ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர். கூத்து, நாடகம், இலக்கியம், மேற்குலகபார்வை, சமூக உணர்வு, புலமைவீச்சு அத்தனையும் ஒருங்கு குவித்த பார்வையை வழங்கியவர் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இவர்கள் அனைவரின் பார்வைகளாலும் அணுபவத்தாலும் என்னில் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகளும், சமகால சமூக அதிர்வுகளும் இணைந்து உருவானவையே இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் பத்து நாடகங்களும்.

எனது கல்வி, தொழில், சமூகம் சார்ந்த சமூக நிறுவனங்கள் ஊடாக மேடையேற்றவும், எழுத்தப் பயிற்சி பெறவும், எழுதப்பட்ட இந்த நாடகங்களை இணுவில் கலை இலக்கியவட்டம், வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம் ஆகியன இணைந்து வெளியிடுகின்றன.

1982 முதல் எமது ஊரான இணுவிலில் நண்பர்களோடு இயங்கிய வட்டம் சார்பாக அதன் முன்னாள் தலைவர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்கள் வழங்கிய வெளியீட்டுரைக்கும் 1997 முதல் வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்துடன் இணைந்து பணியாற்றியதால் பெற்ற நட்பினூடாக இதற்கு இரண்டாவது வெளியீட்டுரையை வழங்கிய தமிழ்மணி அகலாங்கன் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள். அத்தோடு 1995 முதல் இலக்கிய நட்புடன் பழகி, நண்பர்கள் வட்டத்து நிகழ்வுகளுடன் தொடர்ந்து இணைந்து வரும் வவுனியா தேசிய கல்வியியல் கல்வாரி வரிவுரையாளர் திரு. நடேசன் இரவீந்திரன் அவர்கள்

எழுகிய அறிமுகத்துக்கும் நன்றிகள். எழுத்துருக்களை வாசித்து ஆலோசனை வழங்கியதுடன் பின்னடைபு படத்தையும் எடுத்ததவிய முதலெபும் நாடகக் கலைஞர் எஸ்.ரி.அரக அவர்களுக்கும் பணிவான நன்றிகள்.

படைப்பாக்கத்தில் இளவயது முதல் உயிர்த்தாண்டலாக இருந்த வரும் என் ஆசான் திரு.சோ.பத்மநாதன் அவர்கட்கும், சாகித்தியங்களையும் நடன அரங்க உருப்படிகளையும் ஆக்குவதுடன் இளைய தலைமுறையை ஊக்குவிக்கும் பிரம்மஜீ என்.வீரமணி ஐயர் அவர்கட்கும் இந்நாலை காணிக்கையாக்குகிறேன்.

எனது நாடக உலகின் இரு பிரதான ஆசான்களாக மிளிகும் இருவரில் ஒருவரான பேராசிரியர் சி.மெளனகுருவின் முன்னையையுடன் இந்நூல் வகுத்து எனது பாக்கியமே. அவரது பல நூல்கள் நாடக உலகுக்கு பெரும் வரம்பிரசாதமாக அமைகின்றன. மற்றவர் கலையரசு சொல்லிங்கம் வழிவந்த திரு.குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் பெரும் விமர்சகரான பேராசிரியர்கள் க.கைலாசபதி, கர.சிவத்தம்பி ஆகியோர் காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டும், அவர்கள் விமர்சனப் போக்குகளை உள்வாங்கியதோடு அலமலந்து பேரகாது தனக்கேயுரிய, தான் கண்டறிந்த நாடக முறைமையுடாக, பரிசோதனைகளையும் மேற்கொண்டு பாடசாலை அரங்கு, முதல் பல்கலைக்கழக அரங்கு, சமூக அரங்கு என பல்வேறு மட்டங்களிலும் பணியாற்றி நூற்றாண்டு மேற்பட்ட எழுத்துருக்களை எழுதியவர். பெரும்பாலும் மேடையேற்றப்பட என்றே எழுதப்பட்டவை. ஆக ஏழு எழுத்துருக்களே நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. பல நாடகம் சார்ந்த கட்டுரைகள் எழுதி வெளிவந்துள்ளன, பல நோக்கணங்கள் எடுக்கப்பட்டன. எல்லாம் தொகுப்பார் இல்லாத, வரலாற்றுப் பதிவும் இல்லாத காலத்தால் காணாமல் போய்விடுமோ என அஞ்சுகின்றேன். அவர் வளர்த்த விட்ட நாடக உலகும். மாணவர்களும் அவர் பணியைத் தொடர்வதோடு, அவர் காட்டிய பாணிகள் பற்றிய

ஆவணங்களை பதிப்பிப்பது பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். இந்நூலினைத் தொடர்ந்து குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் நாடகக் கட்டுரைத் தொகுப்பு ஒன்றை இணைவில் கலை இலக்கிய வட்டம் வெளியிட விரும்புகிறது என்பதை இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

இக்கட்டத்தில் எனது இந் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்ட பலாலி அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை, இயக்கச்சி அ. த. க. பாடசாலை, வேரவில் இ. த. க. பாடசாலை, யாழ் இந்தக் கல்லூரி, யாழ். பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாகம். வவுனியா தேசிய கல்வியல் கல்லூரி களங்களை நினைவு கூருகின்றேன்.

நிறைவாக, இதில் இடம்பெற்றுள்ள நாடகங்களை கணிணிப்பதிவு செய்த நிலம் வெளியீட்டக உரிமையாளர் கவிஞர் சந்திரபோஸ் சுதாகர் அவர்கட்கும், முன்னரை வெளியீட்டுரைகளை பதிவு செய்த ஜி.எச்.பிறின்றோஸ் உரிமையாளர்களான எனது மாணவர்கள் திரு.ஞானம் மற்றும் திரு.ஹர் அவர்கட்கும் அட்டைப்படம் வரைந்த திரு.பி.சிவஅன்பு அவர்கட்கும், நூலினை பதிப்பித்த மலர் விஷன் உரிமையாளர் திரு.க.ரணேஸ் அவர்கட்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகட்டும். அத்தோடு இந்நூல் வெளியீட்டில் பின்னணி ஊக்கிகளாக செயற்பட்ட மனைவி செல்வகுமாரி, மகள் சஷ்மீரா, மகன் நதிஸ்கர், பெற்றோர், சகோதரர்கள், நண்பர்களான ந.ஞானசூரியர், நா.சிவசுதம்பரம், த.சிவகுமார், ஆகியோருக்கும், தம்பிமார் சு.முகந்தவேள், மற்றும் சு.முகமகேஸ்வரன் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறுகிறேன். நாடக உலகம் இந்நூலை வரவேற்கும் எனும் நம்பிக்கையுடன் வணக்கம் செலுத்துகிறேன்.

கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

‘செல்வ பவனம்’,

சுதுமலை வடக்கு,

மாணிப்பாய்.

‘பொதிகை’,

395/145, அலைகரை ஒழுங்கை,

இறம்பைக்குளம்,

வவுனியா.

அரங்கப் பிரிப்புகள்

8	7	9
5	4	6
2	1	3

முக்கியதத்துவ வரிசையும் பிரிப்புக்களும்

1. கீழ் மத்தி -DC
2. கீழ் வலது -DR
3. கீழ் இடது -DL
4. மத்திய மத்தி -CC
5. மத்திய வலது -CR
6. மத்திய இடது -CL
7. மேல் மத்தி -UC
8. மேல் வலது -UR
9. மேல் இடது -UL

உறுதி

“ஒரு மாதிரி இந்தக் காட்டுக் காணியைத் திருத்தி
வதைச்சுப் போட்டம் மழையும் கணக்காய் பெய்து
கொடுக்குது.”

“இருந்த ஒன்றிரண்டு நகையையும் நெல் வாங்கக்
கொடுத்தனான், விளைஞ்ச உடனை பிள்ளைக்கு
வாங்கிப்போடவேணும்.”

-மகாகவி உருக்கிர முர்த்திக்கு என் நன்றிகள்-

(மேடையில் வலது புறம் நோக்கி ஆட்டக்காரர் கைகளை மேலே நீட்டியபடி அசையாது நிற்பார். திரை விலக பாடல், பூபாள இராகத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது.)

பாடல்:

ஆயிரம் படைகளோடு அசைவிலா உருவமாகி
பாயிரம் படைக்கும் எங்கள் பந்தங்கள் போக வேண்டி
வேர்களை அறுக்க முயலும் வேற்றூர் தன் வேந்தனாகி
பாரினில் மக்கள் எம்மை வதைக்கவும் துணிந்தாய் நீயே
டாண்..... டாண்.... டாண்....

காலங்கள் தோறும் நாங்கள் கவிதைகள் படைத்து வாழ
கோலங்கள் கோவையாகி கொள்கைகள் கொலுவில் ஏற்றி
ஞாலம் முழுமைக்கும் சாற்றிடும் வீரர் நாங்கள்
ஓலம் இட்டலற மாட்டோம் ஓயவும் போவதில்லை.

டாண்... டாண்.... டாண்....

எத்தர்கள் கோடி குழந்து எமனிடம் அனுப்பினாலும்
சித்தத்தை இழந்து நாங்கள் சீவியம் நடத்த மாட்டோம்
சொத்துக்கள் சொர்க்கமெல்லாம் சேர்ந்து தான் போனால் என்ன
சித்தத்தில் கலந்தே வாழும் உறுதியை இழக்கமாட்டோம்

டாண்.... டாண்.... டாண்....

(மிருதங்க ஒலியுடன் தரு இணைகிறது)
தத்தகிடத்தகிட தத்தகிட தீம்தீம்

(ஆட்டக்காரர் வலது புறத்திலிருந்து மேடை நோக்கி திரும்பி வட்டமிட்டு,
மேடையை விட்டு அகல எடுத்துரைஞர் கீழ் இடது வழியே தோன்றி:)

எடுத்த1: நாங்கள் ஒன்றும் சும்மா உங்கள் முன்

எடுத்த2: ஆடிப்பாடி கூத்தடிக்க வரவில்லை

எடுத்த1: எமது வாழ்வை

எடுத்த2: எமது மக்களின் வாழ்வை

எடுத்த1: எமது மண்ணின் நிகழ்வை

எடுத்த2: அதன் அவலங்களை

எடுத்த1: எடுத்துக்கூறவே வந்தோம்.

(பின்னணி இசை- முகாரியில் ஆ..... ஆ.....ஆ..... ஆ..... ஆ.....)

(எடுத்துரைஞர்கள் வியப்புற்று அங்குமிங்கும் பார்த்து மேடையில்
மேல் இடது வரும் மக்களைப் பார்ப்பார். பின்னர் மெல்லியதாக
தோன்றி உயர்வடையும் பின்னணி இசையை செவியுறுதல்)

எடுத்த1: என்ன இது?

எடுத்த2: என்ன இது?

(பின்னணி இசை மிகவும் அதிகரித்து ஒலிக்கிறது.)

எடுத்த1: என்னதான் நடந்ததுவோ

எடுத்த2: என்னதான் நடந்ததுவோ

(பாடல்)

எடுத்த1: கேட்பதற்கு யாருமில்லை

எடுத்த2: இதைக் கேட்பதற்கு யாருமில்லை

கூட்ட: எம்மண்ணில் எம் வாழ்வு

போகிறது

பறிபோகிறது

(பாடகர் பின்பற்றி தொடர்ந்து பாடுவர்)

உணவில்லை உடையில்லை

வீடில்லை பொருளில்லை

உயிர்தானும் நிலையாக

தரித்திருக்க வாய்ப்பில்லை

(பாடகர் பின்னணி..... ஆ..... ஆ... ஆ.. ஆ.....)

அப்பா: இனி நாங்கள் எங்கே போவது? எப்படி வாழ்வது?

- அம்மா: இருந்த நகைநட்டு எல்லாம் போட்டுது. இனி நாங்கள் என்ன செய்யிறது?
- மகன்: என்றை நோட்ஸ், புத்தகங்கள் எல்லாத்தையும் எரிச்சப்போட்டாங்கள் இனிப் படிக்கவும் ஏலாது.
- மகன்: இனி எப்பிடி இந்த உலகத்தில் வாழிறது?
- ஆச்சி: ஐயோ நாசமாப்போவாங்கள் என்றை கொட்டப் பெட்டிக்குள்ளை வைச்ச கடுக்கன்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போட்டாங்கள்
(வயலின் இசை சோகமாய் ஒலிக்க மிருதங்க ஒலியுடன் எடுத்துரைஞர்கள் தோன்றுவர்)
- எடுத்1: நேற்றுவரை வாழ்ந்த வாழ்வு
- எடுத்2: கூற்றுவனுக்கு இரையாகவா
- பாடகர்: இல்லை இல்லை இல்லவே இல்லை
- எடுத்1: இன்று படும் துயரங்கள்
- எடுத்2: தொன்றுதொட்டு வந்தவையா
- பாடகர்: இல்லை இல்லை இல்லவே இல்லை
- எடுத்1: நாளை ஒரு காலம் நன்றாக விடியும்
வேளை பார்த்து நீயும் தூங்கலாகுமோ?
- பாடகர்: இல்லை இல்லை இல்லவே இல்லை
- அப்பு: வாழும் வழி நான் சொல்லுவன்
கேளும் நீர் என் சொல்லை
காட்டுக் காணியைத் திருத்தி
நாட்டுக்குழைப்பம்
இம்....
- (அப்பு முதலியோர் மேடையில் வயலில் வேலை செய்யும் காட்சி, இசையுடன்.)

கவிதை:

மப்பன்றிக் கால மழை காணா மண்ணிலே
சப்பாத்தி முள்ளும் சரியாய் விளையாது

ஏர் ஏறாது காளை இழுக்காது
எனினும் அந்தப் பாறை பிளந்து பயன்
விளைப்பான் என்னுரான்

ஆழத்து நீருக் ககழ்வான் அவன்.
நாற்று
வாழத்தன் ஆவி வழங்குவான் ஆதலால்

(மகாகவி)

அப்பா: ஒரு மாதிரி இந்தக் காட்டுக் காணியைத் திருத்தி விதைச்சுப் போட்டம்
மழையும் கணக்காய் பெய்து கொடுக்குது.

அம்மா: இருந்த ஒன்றிரண்டு நகையும் நெல் வாங்கக் கொடுத்தானன்: விளைஞ்ச
உடனை பிள்ளைக்கு வாங்கிப் போடவேணும்.

மகன்: ஒரு பஞ்சாபி எண்டாலும் வாங்கித் தாங்கோ.

மகன்: எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம் கவிதைப் புத்தகம் ஒண்டு வாங்கித்
தந்தால் போதும்

ஆச்சி: ஒரு பாக்குரல், பழசெண்டாலும் வாங்கவேணும்: பல்லுகளும் எல்லாம்
விழுந்து போச்சு

அப்பு: சரி.... சரி மிச்ச அலுவலையும் முடிச்சப் போட்டு இருப்பம்.
(மேடையில் இசையுடன் வயல் காட்சிகள்)

கவிதை:

பொங்கி வளர்ந்து பொலிந்தது பார் நன்னெல்லு
தங்க நகைகள் தலைக்கணிந்த பெண்களே
கூடிக்குனிந்து கும்மி கொட்டுவதும்
காதினிக்கப்பாடி கவலை பறக்கச் செய்கின்றதும் போல்
முற்றி மனித முயற்சிக்கு இறை கொடுக்கும் பொற்காசாம்
நெல்லுப் பொதி சுமந்து கூத்தாடும்
அந்தப்பயிரின் அழகை அளந்தெழுத

எந்தச் சொல் உண்டாம் எமக்கு. (மகாகவி)
(அப்பு நெற்கதிரை அள்ளி மனமகிழ்தல்)

கவிதை: ஒரு கதிரைக் கொத்தாகக்கிள்ளி முகர்ந்தான்
கிறுகிறுத்துப் போனான்.

அப்பா: ஆண்டவன் ஆருளாலை பூமி நல்லா விளைஞ்சிருக்கு.

மகன்: ஆண்டவன் அருள் மட்டுமில்லை எங்கடை உழைப்பும் சேர்ந்ததான்.

அப்பு: சரி சரி தொடங்கிவிட்டியள் தத்துவ விசாரணைக்கு.

ஆச்சி: அதுக்கு நீ ஏன் தொண்தொணக்கிறாய்! சும்மா கிடவன்.

மகன்: அப்புவுக்கும் ஆச்சிக்கும் நெடுக கொண்டாட்டம் தான்.

அம்மா: நாளைக்கு நல்ல நாள் எண்டு சாத்திரியார் சொன்னவர்.
அறுவடையைத் தொடங்கலாம். இப்ப வாருங்கோ சாப்பிடுவம்.

பாடல்:

தன்னான தன்னானே....
(கும்மியடிப்போர் மேடையில்)

மண்வெட்டியை தோளில் கொண்டு -நாங்க
வரம்பு கட்டி பயிர் விளைத்தோம்
பண்பாடு சீர்பெறவே பூமித்தாயும் இரங்கினளே!
எம்பாடு கொண்டாட்டம்தான்
இனி எங்கே துன்பம் எங்களுக்கு
மண்வாசனை பேர்பெறவே -நாங்க
மகிழ்ந்து பாடி ஆடிடுவோம்.

(ஊ... ஊ... ஊ..... ஊ..... காற்றின் ஒலி பின்னணியில் ஒலிக்க
ஆடுவோர் திகைத்து நிற்க, எடுத்துரைஞர் வருகிறார்.)

எடுத்த1: வெட்டியடிக்குது மின்னல் -இடிஇடி
சட்டச்சடசட சட்டச்சடசட -இடி இடி
வட்டச்சுழலுது காற்று-
சூ..... சூ..... ஊ.....
மட்டம் உயருது வெள்ளம்
ஊ..... ஊ..... ஊ.....

(ஆடுவோர் ஒரு சுற்றுச்சுற்றி அடுத்த தருவுக்கு ஆயத்தமாதல்)

தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி

(ஆட்ட நடையில் சென்று மேடையை விட்டு அகல்வர் மேடையில்
அம்மா, ஆச்சி முதலியோர்)

ஆச்சி: வெண்ணெய் திரண்டுவர தாழி உடைந்தது போல்

பாடல்:

கண்ணெனக் காத்து நின்ற கவினுறு
பயிர்களெல்லாம்
விண்ணது செய்திட்ட கொடுமையினால்
மண்ணோடு மண்ணாகப் போனதுவே.

(மகாகவி)

அம்மா: பாடுபட்ட பயிர்களெல்லாம் பாழாகிப் போனதுவோ

பாடல்: வீடுகட்டி வாழ விதியும் இல்லையோ
ஆடுவார் ஆடும் ஆட்டம் முடிவில்
வாடுவார் போலே வாடி நின்றனர்.

கவிதை:

வாடும் வயலுக்கு வார்க்காமுகில்
கதிர்கள் குடும் சிறு பயிர் மேல்
சோ என்று நள்ளிரவில்
கொட்டும் உடன் கூடும்
கொலைக்காற்றும் தானுமாய்
எட்டுத்திசையும் நடுங்க முழங்கி எழும்
ஆட்டத்து மங்கையர் போல்
அங்கு மொய்த்து நின்ற பயிர்
பாட்டத்தில் வீழ்ந்தழிந்து பாழாகிப் போகிடவே
கொள்ளை போல வந்து கொடுமை விளைவித்து
வெள்ளம் வயலை விழுங்கிற்று.

(மகாகவி)

அம்மா: ஐயோ! இனி என்னத்தைச் செய்யிறது?

அப்பா: உள்ளதெல்லாம் கொடுமையிலை போவாங்கள் கொண்டு போக உடம்பை உருக்கி உழைச்சம் எல்லாம் நாசமாய்ப்போச்சு.

மகன்: எல்லாம் நாசமாய்ப் போனதெண்டு ஏன் இப்ப அழுது தீர்க்கிறீர்கள்.

மகள்: எனக்கு பஞ்சாபியும் இல்லை, ஒண்டுமில்லை

அப்பு: தொடங்கி விட்டியள், உங்கட அரியண்டம் பெரிய கரைச்சலாக் கிடக்கு.

ஆச்சி: உந்த மனுசனுக்கு எப்பவும் கரிச்சக் கொட்டுறது தான் வேலை.

மகள்: உங்கடை இரண்டு பேற்றையும் பிரச்சனை தீர்ந்தா உலகப்பிரச்சனை தீர்ந்த மாதிரித்தான்.

எடுத்1: ஓ... உலகப்பிரச்சனை, நாட்டுப்பிரச்சனை, வீட்டுப்பிரச்சனை எல்லாம் ஒன்று தான். எல்லாத்துக்கும் அடிப்படை ஒன்று தான்.

எடுத்2: அடிப்படை ஒண்டென்றால் தீர்வும் ஒண்டாயிருக்க வேணும்.

எடுத்1: ஓம்.... அதுதான் பாரதி சொன்னான்

எடுத்2: (இணைந்த குரலில்): உறுதி உறுதி உறுதி.

பாடகர்: உறுதிக்கோர் உடைவுண்டாயின்

எடுத்1-2: (இணைந்த குரலில்) இறுதி இறுதி இறுதி.

அப்பு: ஓ....

மனுசனுக்கு கஷ்டத்துக்கு மேல் கஷ்டம் வந்தாலும் உறுதி இருக்க வேணும். உறுதி இருந்தால் உலகத்தையே வெல்லலாம், உலகத்தை மட்டுமில்லை வாழ்வையும் வெல்லலாம். இம்.....

(அப்பு மீண்டும் மண்வெட்டியுடன், மற்றவர்களும் தொடர்)

கவிதை: வெள்ளம் வற்ற மண்வெட்டி பற்றி

அதோ பார் பழையபடி கிண்குசிரான்

சேர்த்தவற்றை முற்றும் சிதறவைக்கும்

வானத்தைப் பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்கமற்றோன்

வாழி அவன்!

ஈண்டு முதல் இருந்தும்

முன்னேறுவதற்கு
மீண்டும்தொடங்கும் மிடுக்கு.

(மகாகவி)

பாடல்: மீண்டும் ஒரு வாழ்வு வேண்டினால்
ஆண்டு கொள் மனதிலே உறுதியை
நாளை ஒரு வாழ்வு உண்டு நம் மண்ணிலே
காளை நீயும் கலப்பையைப் பிடித்திடு

(இரு முறை பாடுதல்)

(மேடையில் சகலரும் கைகளை உயர்த்தி அசைத்தபடி வட்டவடிவில்
தோன்றி வணங்கி கைதட்டி விடைபெற்று மேடையை விட்டு நீங்குவார்.)

-திரை-

*(1984 இல் பலாலி கலாசாலை நவராத்திரி விழாவிலும், 1988இல்
கிளி/ இயக்கச்சி அரசினர் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலை தமிழ் விழாவிலும் ஆசிரியரின்
நெறியாள்கையில் மேடையேறியது.)

இசை உதவி: இ. அருணகிரிவாசன்

செல்வி. இ. சம்பந்தர்

அரங்க ஆலோசனை: கலாநிதி. சி. மௌனகுரு.

“கூட வாழும் மனிதரின் ஏக்கத்தைப்
பாடுங்கள். குவலயத்தில் கூலிக்கு
உழைக்கும் உழைப்பாளரைப்
பாடுங்கள். அவர் தம் உரிமையைப்
பாடுங்கள், அவரது வியர்வையைப்
பாடுங்கள்.”

கவிஞன்

ஈழத்துக் கவிஞர்களான வே.ஐ.யாத்துரை, கல்வயல் வே.குமாரசாமி, வாகதேவன்,
இந்தியக்கவி பாரதியார், ஸ்பானியக்கவிஞர் கார்லேஸ் காசரெவ், பலஸ்தீனக் கவிஞர்
மஹ்மூட் தர்வீஷ், தெலுங்குக்கவிஞர் வரவராவ், சீனக்கவிஞர்கள் லூலி, குங்லி,
மற்றும் பெயரறியாத இத்தாலியக் கவிஞனுக்கும் நன்றிகள்.

காட்சி 1

(இசை பரவுகிறது - அஞ்சலி கீதம்.
சீலன் கோட்டையின் வலது புறத்தில் மலர்
சொரிந்து அஞ்சலி செலுத்துகிறான். பின்னர்
கவிதை மூலம் அஞ்சலி செலுத்துதல்)

சீலன்:

சென்று திரும்பா என் நண்பனின் கதையை
எமது கண்ணிலே
துயருடன் அவர்கள் கூறுகின்றனர்
அவனது பெயரா.....?
அவனது பெயரைக்குறிப்பிட வேண்டாம்.
எம் இதயங்களில் அச்சொல் புனிதமாக இருக்கட்டும்.

எம் மண்ணிலே
அவனது கதையைக் கூறுகின்றனர்
அவன் ஓடி மறைந்த போது
அவனது தாயிடம் விடைபெறவில்லை.
இரவே! தாரகைகளே! தெருக்களே! முகில்களே!
அவளுக்குச் சொல்லுங்கள்
எம்மிடம் விடையில்லை
ஏனெனில் உனது மகன் இறந்து விட்டான்
தாயே கண்ணிரை முடித்துவிடாதே

அன்புள்ள நண்பனே
அவன் எப்போது வருவான் என்று கேட்காதே
மக்கள் எப்போது கிளர்ந்தெழுவார்கள் என்று மட்டும்
கேள்.

(பாலஸ்தீனக் கவிஞன்)

(கவிதாஞ்சலி நிறைவடைய இடப்புற மேடைக்கு சென்று
பாதுகாப்பு அரணில் கடமையில் ஈடுபடுதல்.)

(நண்பன் ஒருவன் கடிதத்துடன் வலப்புற மேடையுடு வருதல்)

நண்பன்: சீலன் உனக்கு வீட்டில் இருந்து கடிதம் வந்திருக்கு, இந்தா.
(நண்பன் பாதுகாப்புக்கடமையில், சீலன் முன் மேடைக்கு வருதல்.)

சீலன்: அப்பாவுக்கு சுகவீனம் எண்டு கடிதம் வந்திருக்கு.
அப்பா..... என் அப்பா ஒரு கவிஞர். அன்று நானும் ராஜனும் அப்பாவிடம்
கவிதை படித்தபோது....

(சீலன் யோசித்து ஞாபகப்படுத்துதல்)

(பின்னணியில் பாடல், திரை விலகுகிறது. சீலனும் மறைய மேடையில்
கவிஞரின் வீடு (சீலனின் தந்தை))

பாடல்: (சண்முகப்பிரியா இராகம்)
ஏட்டையசைக்கையிலே- உன்றன்-எண்ணம் எழுந்ததம்மா
பாட்டை இசைக்கையிலே-செம்மை-சேர்ந்திடச் சீரமைந்தே
ஊட்டப் பெருமறிவை -என்றும் - ஊக்கிடச் செய்திடம்மா
ஓசை உவப்பவளே- கல்வி- ஊக்கம் தருபவளே
தேச நிறைந்தவளே - கலைத்தேவி சரணம்மா.

(வே.ஐ.யாத்துரை)

(கவிஞர் சரஸ்வதிக்கு மலர் வைத்து வணங்குகிறார். கவிஞரைத்
தேடி விரிவுரையாளர் வருதல்.)

விரிவுரை: என்ன கவிஞரே விடியக்காலமையே கவிதையோட இருந்து விட்டியள்.

கவிஞர்: ஓமோம், வாருங்கோ விரிவுரையாளரே, என்ன இன்று கலாசாலைப்
பக்கம் போகவில்லைப் போலும்.

விரிவு: போகத்தான் வேணும், அதுக்கு முந்தி உங்களைப் பார்த்து கலாசாலைத்
தமிழ் விழா நாளாண்டைக்கு எண்டத ஞாபகப்படுத்திப் போட்டுப்போவம்
எண்டு தான் வந்தனான்.

கவிஞர்: அது நீங்கள் கேட்டுக்கொண்ட அன்றிரவே நான் எழுதி முடித்து
விட்டேன். நல்லதொரு கருத்தை முன் வைத்திருக்கிறேன்.

மருத்துவர்: என்ன கவிஞரும் வாத்தியாரும் ஒண்டாய்க் கூடி விட்டியள் காலங்
காத்தாலை.

கவிஞர்: வாருங்கோ வைத்தியரே வாருங்கோ. நீங்களும் உங்கள் பயிற்சிகளை அதிகாலையிலிருந்தே செய்கிறீர்களாக்கும்! அது உடம்புக்கு நல்லது.
விரிவு: ஐம்பது வயதைத் தாண்டினாலும் டொக்டருக்கு இளந்தாரியளைப் போல நல்ல தேகக்கட்டு.

மருத்: அது சரி, என்ன இருவரும் ஏதோ விசயமாய் பிச்சப்பிடுங்குப்படுவது போலத் தெரியுது, என்ன விசயம்?

விரிவு: எங்கட றெயினிங் கொலிஜ் முத்தமிழ்விழாவுக்கு கவிஞர் அவர்கள் தலைமைக்கவியாக அமர்ந்து கவிமழை பொழியப் போகிறார்.

மருத்: கவியாக அமர்ந்து எண்டு சொல்லுறது பொருத்தமில்லை. கவி என்றால் குரங்கு, கவியாகத் தாவித்தாவி எண்டு சொல்ல வேணும்.

மனை: காலமையே அவரிட்ட வேண்டிக்கட்டத்தான் ரெண்டுபேரும் வந்திருக்கிறியள் போல கிடக்கு (தேநீர் வழங்கல்)

கவிஞர்: சரி,சரி தேநீரை வழங்கி விட்டு நீரும் இந்தக் கவிதைகளைக் கேளும்.

கவிதை: வீட்டினிலோ வீதியினிலோ வித்தியாலயத்தினிலோ
காட்டினிலோ கைத்தொழிலைக் கற்கும் கலையகத்தோ
நாட்டினிலோ நற்பணியை நாட்டும் நயவுரைகள்
பேட்டி கொள்ளும் போர்முனையே பேணுகிறார் நம்மிளைஞர்?
ஆழியிலே முத்தெடுக்க ஆவலுடன் போயினரோ
மாளிகைகள் கட்டக்கல் மண்ணெடுக்கச் சென்றனரோ
கோழிவளர் மாடுவளர் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளில்
நாளெல்லாம் பாடுபட நம்மிளைஞர் நண்ணினரோ?

எங்கே நம்மிளைஞர் ஏற்றந்தருமியியர்
தங்கக்கரமொளிரின் சக்தித்திரு தழைக்கும்
அங்கம் அசைவுபெற ஆர்வம் அருட்சி பெறின்
பொங்கும் பொருட்பலத்தால் பூரிக்கும் பூதலமே

(வேலுயாத்துரை)

விரிவு: நல்லாயிருக்கு எங்கட பெடியள் என்ன மாதிரி இருக்க வேணும்
எண்டதை நல்லாப்படம் பிடிச்சக் காட்டியிருக்கிறியள் ஆனா. சபைக்கு
எடுபடவேணும் எண்டா நாலு பகிதிகள், சிலேடைகள், சொற்சிலம்பம்,
வாய்ப்பந்தல் வைச்ச விளையாடவேணும் கவிஞரே.

மருத் : நல்ல கருத்தும் சீரான மொழியமைப்பும் சந்தமும் இருந்தால் போதும் தானே லெக்சரர்.

விரிவு : நாலு பேர் கை தட்டிச் சிரிக்கவும் கவிதையிலை இடம் வேணும் பாருங்கோ.

மருத்து: பின்னை எப்பிடி எண்டு சொல்லுங்கோவன்.

விரிவு : அண்டைக்குப் பாரதி விழாவிலை கவிஞர் முத்துராஜசிவன் பாடினார், சொல்லுறன் கேளுங்கோ

பெண் புத்தி பின்புத்தி என்பார்- அவர்

கண் முன்னே சொல்வேன்

பெண் புத்தி Pin புத்தி என்பேன்- ஊசிபோல்

பெண் புத்தி கூரானது என்பேன்

மருத்து: பிறகென்ன நல்ல கைதட்டலாயிருந்திருக்குமே

மனைவி: உங்களுக்கு பெண்கள் பற்றி எழுதாவிட்டால் பொச்சம் தீராது.

கவிஞர்: அது சரிதான், ஆனால் தமிழ்ச் சொல்லுக்கும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கும் கருத்து ஒற்றுமை, சந்த ஒற்றுமை பார்த்தாலும் கவித்துவமாக அல்லவோ அமைய வேணும்.

விரிவு : இன்னொரு விழாவிலை கவிஞர் நீலமேகம் பாடினார். அவர் எழுத்துக்களை வைச்சு விளையாடினார்.

மருத்து: அவருக்கு என்ன எழுத்துக் கிடைச்சது?

விரிவுரை:கொம்புளவு 'ள', பாடுறன் கேளுங்கோ.

‘தமிழில் வழங்கும் எழுத்துகளில்

என்தன் பங்கு அதிகம் தான்

மனித வாழ்வின் அடிப்படையின்

இனிமை பெண்ணே அவள் என்பேன்

பெண்ணின் அழகில் மயங்கிவிடில்

கண்கள் கனவு கண்டிருமே

கனவு காணும் காளையிலும் - அவள்

நினைவில் வாழும் வேளையிலும்- அவன்

தோளில் சாயும் வேளையிலும்

எந்தன் இடமே அதிகம் என்பேன்
காளை தோளை பற்றிவிட்டால்
பற்று வரும் பாசம் வரும்
பத்து மாத முடிவில் வரும்
பிள்ளையிலும் நானிருப்பேன்.

மருத்து: சாய் அருமையான கவிதை.

மனைவி: இதென்னது! ஒரே ஆபாசமாக எல்லோ கிடக்கு

கவிஞர்: தமிழிலை 'எ' வரும் சொற்களை இரசமாக அடுக்கி கதை சொன்னால்
கவிதையாகி விடுமோ?

மருத்து: பின்னை இப்பிடிப் பாடுறத எப்பிடிச் சொல்லுறது?

கவிஞர்: இவை வெறும் சொல் விளையாட்டுக்கள்

விரிவு : அப்ப கவிஞர் மகாகவியின் இந்தக் கவிதை சொல் விளையாட்டு
இல்லையோ?

கவிஞர்: எந்தக் கவிதை?

விரிவு : “முத்தெடுத்தான் சீலன்
முன்னால் வந்து நின்றான் காலன்
சத்தமின்றி வந்தவனின் கைத்தலத்தில் பத்து முத்தை
பொத்தி வைத்தான், போனான் முச்சூலன்”

கவிஞர்: ஆம். சொல் விளையாட்டுத்தான். ஆனாலும், சமூகத்தில் புரையோடிப்
போயிருக்கிற இலஞ்சப் பேயை சாடி நிற்கும் அதே வேளையில்,
அழகாக கவித்துவமாக ஐதீகம் ஒன்றின் அடிச்சுவட்டில் பின்னி நிற்கிறது
கவிதை.

விரிவு : கவிஞரிடம் கதை விட்டு தப்ப ஏலாது. சரி நேரமாகுது, நான் வரப்
போகிறேன். தமிழ் விழாவை மறந்து போக வேண்டாம்.

மருத்து: எனக்கு டிஎன்பன்ஸரிக்கு நேரமாகுது, நானும் வரப்போறேன்.

மூ.மகன்: அம்மா.. எனக்கு ரியூசனுக்கு நேரமாகுது காசைத்தாங்கோ.

மனைவி: ஏன் தம்பி தமிழ் படிக்கேல்லையே?

மூத்.மக: எனக்கு இந்த தமிழும் கவிதையும் வேண்டாம், நான் கணிதம் படிக்க வேணும்.

கவிஞர்: திலகம் நீர் காசைக் கொடும், அவன் கணிதம் படிக்கட்டும். எங்கே இன்னும் தமிழ் படிக்க வாறவையைக் காளையில்ல.

மனைவி: சின்னவனோட கதைச்சுக் கொண்டு நிக்கினம், நான் போய் அனுப்பிறன். (பிள்ளைகள் வருதல்)

மூவரும்: வணக்கம் ஐயா!

கவிஞர்: வணக்கம். இருங்கோ என்ன விடயம் இன்று படிக்க உள்ளோம்?

மகன்: அப்பா இண்டைக்கு யாப்பிலக்கணத்திலை அசை சீர் புற்றிச் சொல்லித் தாறன் எண்டியள். ராஜசிங்கனும் வந்திருக்கிறான் எங்களோட, எங்கள் நண்பன், அவனும் கவிதையிலை ஆர்வம் உள்ளவன். யாப்பை படிக்க விரும்பிறான்.

ராஜசிங்: வணக்கம் ஐயா. எனக்கும் கனநாளாக வெண்பா, விருத்தம் போன்ற செய்யுள் வடிவங்களை யாப்பை அறிந்து இவற்றில் கவிதை எழுத விருப்பம் ஐயா.

கவிஞர்: நல்லது அமருங்கள், பார்த்தீயன் எங்கே அந்த யாப்பிலக்கணப் புத்தகத்தை எடு.

“குறிலே நெடிலே குறிலினையேனைக் குறிநெடியே
நெறியே வரினும் நிரைந்தொற்றுப்பினு நேர்திரையென்
றறி வேய்புரையுமென் றோளி யுதாரணமாழி வென்பெல்
வெறியே சுருநிறம் விண்டோய் விளாமென்று
வேண்டுவதே”

குறிலெழுத்து தனியே வரினும் நெட்டெழுத்து தனியே வரினும்
இவையிரண்டும் முறையே நிரைந்தொற்றுப்பினும் நேராயாகும்
என்றறிக.

(சீடர்கள் கவிதை எழுதுதல் காட்சியாகும்)

சீடன்: ஞானப்பெருவெளி மீதியே
நாடிடும் மீனிடையோடிடும்
சாலவும் ஓங்கி வளர்ந்திடும்

சாய்ந்தும் குறைந்தும் மறைந்திடும்
கூடிய காதலர் இன்பமாய்
கொஞ்சி மகிழ்ந்திடும் வேளையில்

நீடிய நல்லொளி நல்கிடும்
நீலப்புகாருள் உறைந்திடும்
கூட்டிக் கலந்து களிக்கையில்
கம்மென்றொளியை உமிழ்ந்திடும்
வட்டக் கருவிழி மங்கையின்
வண்ணமுகங்கண்டேங்கிடும்.

ராஜன்: பாட்டின்ரை அசை, சீர், தளை, தொடை எல்லாம் நல்லாத்தான் இருக்கு. ஆனால் இந்தக் கவிதையால் என்ன பலன்? வெறுமனே மனிதக்காதல் உணர்ச்சியையும் இயற்கை அழகையும் பெண் அழகையும் வைச்ச ஜாலம் பண்ணி இருக்கு.

மகன்2: அப்ப என்னத்தைப் பாடுவது?

ராஜன்: கூட வாழும் மனிதரின் ஏக்கத்தைப் பாடுங்கள், குவலயத்தில் கூலிக்கு உழைக்கும் உழைப்பாளரைப் பாடுங்கள். அவர் தம் உரிமையைப் பாடுங்கள். அவர்கள் உணர்வைப் பாடுங்கள். அவரது வியர்வையைப் பாடுங்கள்.

(வெளியேறல்)

(மகனும் சீடனும் வியப்படைகிறார்கள்:
தாய் தகப்பன் திகைப்படைகின்றனர்.)

(திரை மூடுகிறது.)

(திரை முன் மக்கள் கூட்டம் அலறியடித்துக் கொண்டு அகதிகளாக ஓடல்; ராஜசிங்கன் மக்களுக்கு உதவுகிறான்.)

திலகம்: எனக்கு நாட்டை நினைக்கப் பயமாயிருக்கு, உன்னை கொண்ணையும் இங்கை இருக்கேலாமல் வெளிநாட்டுக்குப் போய்விட்டான். எனக்கு கடவுளைத் தவிர வேற ஆர்தான் துணை.

மகன்2: கடவுள், கடவுள் எண்டு கத்தினால் மட்டும் போதாது. மக்கள் சக்தியும் இணைந்தால் தான் அடக்கு முறைகளை அழிக்கலாம்.

கவிஞர்: உனக்கு அந்தத் தத்துவங்கள் தேவையில்லை. நீ உன்னை அலுவலைப் பார். படிப்பைப் பார்.

மகன்2: நாட்டுக்கு இளைஞர் பாடுபட வேணும் என்று கவிதை எழுதுவியன்; ஆனா எங்கட சிந்தனையைளைக் கட்டுப்படுத்துறியன்.

கவிஞர்: நீ ராஜசிங்கனோடு சேர்ந்து கெட்டுப் போனாய்.

மகன்2: அவனைப் புற்றி நீங்கள் கதைக்க உரிமை இல்லை அவன் நாட்டுக்காக கவிதையும் எழுதி தன்னையும் கொடுத்திட்டான்.

திலகம்: ஐயோ எனக்குப் பயமாக இருக்கு, அப்பாவும் மகனும் ஏன் இப்ப சண்டை பிடிக்கிறியன்? (கத்தல்), (காட்சி மாறுகிறது)

காட்சி 2

(பஜனைக் கூட்டத்தில் கவிஞர் குடும்பம், மருத்துவர், விரிவுரையாளர் கலந்து கொள்வர்)

பாடல்: (பஜனை)

கோடி மண்டபந் திகழும்- திறற்
கோட்டையிங்கிதையிவர் பொழுதனைத்தும்
நாடி நின்றிடர் புரிவார் -உயிர்
நதியினைத் தடுத்தெமை நலித்திடுவார்
சாடுபல் குண்டுகளால் -ஒளிர்
சார் மதில் கூடங்கள் தகர்த்திடுவார்
பாடி நின்றுனைப் புகழ்வோம் -எங்கள்
பகைவரை அழித்தெமைக் காத்திடுவாய்

நின்னருள் வேண்டுகின்றோம்- எங்கள் நீதியும் தருமமும் -நிலைப்பதற்கே
பொன்னவீர் கோவில்களும்- எங்கள் பொற்புடை மாதரும் -மதலையரும்
அன்னநல்லணி வயல்கள்- எங்கள் ஆடுகள் மாடுகள் -குதிரைகளும்
இன்னவை காத்திடவே-அன்னை இணைமலர்த்திருவடி-துணைபுகுந்தோம்.
(பாரதியார்)

(மருத்துவர், விரிவுரையாளர் வெளியேறுதல்)

மகன்2: அம்மாவுக்காக நான் பஜனையிலை கலந்து கொள்கிறேன், ஆனா நாட்டுப் பிரச்சனைகள் தீர் வழிபாடு மட்டும் போதாது, நாங்களும் மக்களுடன் தோளோடு தோள் நின்று பாடுபட வேண்டும்.

கவிஞர்: கவிதைகளை எழுதுறாய்- அது ஒன்றே போதும்.

சீடன்: கவிதை எழுதினா மட்டும் போதுமே, அவை யாப்புக்குள் அமைய வேண்டுமே.

மகன்2: யாப்பு என்னைக் கட்டுப்படுத்துது. என்ற சுதந்திர சிந்தனையை அதனூடாக வெளிப்படுத்த முடியேல்ல, மக்களின் உணர்வுகளை இன்றைய பின்னணியில் வைத்துப் பாட பழைய யாப்பு வடிவத்தால் முடியிறதில்லை. ஒரு ஸ்பானியக் கவிஞன் பாடினான்:

“கவிதையின் வரிகளுக்கிடையே வெடிகுண்டொன்றை வைப்புகள் வரிகளனைத்தும் சுக்கு நூறாகட்டும்
பின்னர் மேலும் உண்மையானதொரு கவிதையை எழுப்புகள்
அதற்கும் தேவையான அனைத்தும்
கிடைக்கும் இடிபாடுகளிலிருந்தே”

கவிஞர்: அது சரி மகன். கவிதைக்கென்றொரு இலட்சணம் இருக்கு. நீ கூறியது எல்லாம் வெறும் வசனங்கள், துண்டு துண்டாய்ப் போட்டிருக்கிறாய்.

மகன்2: இல்லையப்பா, நீங்கள் பிரித்துப் போட்டபடி உள்ளது எண்டு மட்டும் தான் பார்க்கிறியள். அது சொல்ல வந்த விடயம் சொல்ல வந்த முறைமை பற்றி யோசிக்கேல்லை. கவிதையின் வரிகளுக்குள் வெடிகுண்டொன்றை வைக்கச் சொல்லும் தீவிரம் உங்களுக்குப் புரியேல்லை. சமூக மாற்றம் பற்றி அதிகம் நீங்கள் சிந்திக்கேல்லை.

மருத்து: என்ன, மகனும் தகப்பனும் கடுமையான வாக்குவாதமாக்கிட்டு.

கவிஞர்: ஓமோம் வழக்கமான புதுக்கவிதை, மரபுக்கவிதைப் போராட்டம் தான்.

மருத்து: அது நல்லது. ஆனா வீட்டுக்கை சண்டைபோடக் கூடாது.

மனைவி: ஓமோம் லெக்ஸரர் இப்ப மகனும் தகப்பனும் வீட்டில் ஒரே கவிதைச் சமர் தான்.

சீடன்: “வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டி வைப்போம் என்ற விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்” என்று பாரதியும் பழையவடிவத்துள் நின்று புதிய கவிதை படைக்கிறாரே.

மகன்2: ஆம், பாரதியும் வாழ்க்கை ஆரம்பத்தில் பிரிட்டிஷ் மகாராஜாவுக்கு மரபுக் கவிதை வடிவில் வாழ்த்துப்பா பாடினான். பின்னர் யாப்பை நெகிழ்த்தி

நாட்டார் வடிவங்களான சிந்து, கண்ணிகளைப் பயன்படுத்தி நாட்டு விடுதலைக்கு பாடினான் என்பவற்றையும் நோக்க வேண்டும். வசன கவிதையையும் அவன் கையாண்டு மெய்ஞ்ஞானம் பேசினான்.

கவிஞர்: அதிலை உண்மை இருக்குத் தான்.

மகன்2: உண்மை மட்டுமல்ல வரலாற்றுப் பின்னணியும் உண்டு. முதலில் பாரதி ஒரு வன்முறையாளன் அரசியலில் தீவிரவாதம் பேசியவன். ஆனால், எ.அ.வே விண்ணிலும் மண்ணிலும் தீச்சுடரிலும் நீலவண்ணனை கண்டு ஞானாரதம் ஏறியவன். அவனது வாழ்வும் தத்துவமுமே மாற்றம் கண்டது.

மருத்து: தம்பி நீர் இப்ப சொல்ல வாறது மரபு வடிவத்துள் நின்று புதிய பிரச்சனையைக் கூறுமுடியாது என்றுதானே.

விரிவு : ஓமோம் அதுதான் விசயம்.

மருத்து: கண்ணதாசனும் பழைய வடிவத்துள் நின்று பல விடயங்களைப் பாடியுள்ளானே, உதாரணமாக “ நதியில் விளையாடி கொடியில் தலைசீவி நடந்த இளந்தென்றலே” எனப்பாடும் போது எவ்வளவு ரசமாக இருக்கிறது.

விரிவு : தென்றலைப் பெண்ணாக வர்ணித்து அது செல்லும் இடங்களை நல்ல படிமமாகப் படைத்துள்ளாரே.

மகன்2: நான் பழைய வடிவத்தில் நல்ல கவிதைகள் இல்லை என்று சொல்ல யில்லை, சங்கப்பாடல்களில் காணப்படும் உள்ளுறை உவமத்தின் அழகையோ, கம்பனின் கவித்துவ வெளிப்பாட்டையோ வைரமுத்துவின் புதிய படிமங்களின் சுவையையோ நான் மறுக்கேல்லை, “விழியில் விழுந்து இதயம் நுழைந்து உயிரில் கலந்த உறவே” என்கிறான். ஆனா கவிதை மக்களின் பிரச்சனைகளை உணர்வுச்செவ்விகளை யதார்த்தத்துடனும், கவித்துவமாகவும் சொல்ல வேணும்.

கவிஞர்: மகன், நீ சொல்வது போலவே ராஜசிங்கனும் அடிக்கடி சொல்லுறவன்.

விரிவுரை:இப்ப அந்தத் தம்பி எங்கை?

மருத்து: இன்றைய காலம் கோரி நிற்கும் யாகத்தில் தண்ணை அர்ப்பணித்துள்ளான்.

சீடன்: ஆம் ஐயா, அவன் எழுதிய கவிதை ஒன்று.

“வா சுதந்திர தேவியே! வந்து நடனமாடு
நான் உனக்கு அமைதி மேடை அமைத்துத் தருகிறேன்
சவக்குழிகள் தோண்டி
மகுடத்தின் உச்சியில் அதிகார நிழலில்
ஆட்சியாளரின் வெண்கொற்றக் குடையின் அடியில்
என் அதிகாரத்தின் உச்சியில் வா, வந்து நடனமாடு.”

(வெளிநாட்டுக்கவிஞன்)

மகன்: ராஜசிங்கன் முந்தி கவிதையைப் பற்றிக் கேட்கேக்க சொல்லுவான்
மக்களின் மனைதப் பற்றக் கூடிய, அவைக்கு அறிவூட்டக் கூடிய எளிய
நடையில் எழுதப்பட்ட கவித்துவம் வாய்ந்த கவிதைகளே நாட்டுக்கு
இப்போது தேவை எண்டு.

கவிதை: இன்று எமது நாடு அடக்குமுறைக்குள் இருக்கும் போது கவிதை
மட்டும் எழுதி வாழ முடியாது என்று அடிக்கடி கூறுவான், நாட்டைப்
பற்றி மக்களைப் பற்றி பாடாது மலரையும் நிலவையும் பெண்ணையும்
பாட முடியுமா?

(திரை மூடுகிறது: காட்சி மாற்றம் இறுதிஊர்வலக் காட்சியும் பறையொலியும்
எழுகிறது)

குரல்1: எப்படிப் பாடுவோம் அந்நியரின் கால்கள்
எங்கள் நெஞ்சின் மீது பதியும்போது எப்படிப் பாடுவோம்
குட்டியாட்டுக் கதறல் தொனிக்கும் பச்சைப் பாலரின் புலம்பல்
தந்திக் கம்பத்தில் அறைந்து கிடக்கும் தனயனைத் தேடும்
கரிய ஓலம் கேட்கும் நாங்கள் எப்படிப் பாடுவோம்.

(வெளிநாட்டுக் கவிஞன்)

(திரை விலகுகிறது)

மகன்2: (அஞ்சலிக் கவிதை எழுதுகிறான், பின்னர் பாடுகிறான்)

குளிர் காலத்தின் உக்கிரமான போரில் வீழ்ந்த தோழனை
மண்ணிடைப் புதைத்தோம்
சுற்றிலும் படர்ந்தன ரத்தக்கறைகள்
இரத்தமும் சேறும் கலந்து அதன் பிரகாசத்தில்
ஒரு வண்ணப் பூ பிறந்தது
சூரியனின் கதிர்களில் அப் பூ உருகி
மண்ணில் ஒரு விதை சிந்தியது.

(வாய்)

சீடன்: ராஜசிங்கனுக்கு நீ எழுதிய அஞ்சலிக் கவிதை நல்லாயிருக்கு. அப்பாவுக்கு காட்டவில்லையா?

மகன்2: இல்லை, அவருக்கு இதுகள் எல்லாம் கவிதையாகத் தெரியாது.
(சீடன் மௌனம், மகன் சிந்தனை வயப்பட்டு கவிதை எழுதுதல், வெளியேறுதல்)

கவிஞர்: (கவிதை எழுதுதல், படித்தல்)

நீ சூரியனைப் பிளிந்து குடித்த விளக்கு
இனி உன் இமைகள் திறக்கும் இடமே கிழக்கு
நிகழ்காலத்தின் கர்ப்பத்தில் கனிந்த கனலே
உன் பாதச் சுவடுகளில் ஒரு பரம்பரையின் சரித்திரம்
பதிவு செய்யப்படுகிறது.

(வாசுதேவன்)

விரிவு : கவிஞரும் புதுக்கவிதை எழுதத்தொடங்கி விட்டார் போல.

மருத்து: பின்னை மகனோட போட்டி போட வேண்டாமே! (கவிஞர் மயக்கம்)

மருத்து: ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிக்கொண்டு போவம்.

-திரை-

காட்சி- 3

(திரைக்கு வெளியே, காட்சி ஆரம்பக் காட்சிக்கு மாறுகிறது)

மகன்2: இது அப்பாவின்ரை கடிதம்- சுகவீனம் உடன் வரவும் எண்டு எழுதி யிருக்கு- நான் வெளிக்கிட்ட நாள் முதல் இரண்டு வருசமாய் அவருக்கு சுகவீனம் தான். ஆனால் என்ன செய்யிறது, அதைவிட எனக்கு முக்கிய அலுவல்கள் இருக்கு (திரும்புதல்)

சீடன்: (வருகை) சீலா... உனக்கு அப்பா ஒரு கவிதை எழுதியுள்ளார்.

மகன்2: கவிதையா? (கவிதையை வாங்கிப் பார்க்கிறான்)

ஏரி முதிரா இளநாம்பன் கன்றுகள்
ஊர் நிமிர நாளை உழைக்க வளர்த்து எடுத்த
ஏரி முதிரா இளநாம்பன் கன்றுகள்
பாரா முகமாய் இருக்க முடிஞ்சிருமே
வேலி பிரிச்ச வெளியாலை கொண்டுபோய்

காலித்தனம் பண்ணக்கண்டு பொறுக்கிறதே
ஊர்த் துளவாரம் எமக்கேன் என இருந்தால்
எல்லோரும் ஏன் ஏங்கிப் போய் நிக்கிறியள்?
மாட்டைப் பிடிச்சவங்கள் வீட்டைப்பிடிக்க
மணிக்கணக்கே செல்லும் எழுப்புங்கோவன் கெதியாய்

(கல்வயல் குமாரசாமி)

மகன்2: நான் அப்பாவைப் பாக்கவேணும் அவரின்ரை மனம் மாறியிருக்கு

சீடன்: நானும் கூட்டிக்கொண்டு போகத்தான் வந்தனான்.

(திரை விலகுகிறது)

காட்சி 4

(கவிஞர் இறந்து கிடக்கிறார்)

மகன்: (அஞ்சலி, மனதுக்குள்)

“மாட்டைப் பிடிச்சவங்கள் வீட்டைப் பிடிக்க மணிக்கணக்கே
செல்லும் எழுப்புங்கோவன் கெதியாய்”

அப்பாவே மனம் மாறி கவிதை எழுதி விட்டார். பழைய வடிவத்துள்
நின்றும் மக்கள் பிரச்சனையைப் பாடியுள்ளார். இனியும் நான் தாமதிக்கக்
கூடாது. தேசம் காக்கும் கடமைக்கு உடனே போகவேணும்.

பின்னணிப்பாடல்:

நான் எப்போதும் எனக்குரியவனில்லை

மக்களே- எனது தாய்

தாய்க்கு பணியாற்ற பாடலிசைக்கவே விரும்புகிறேன்.

அடிமைத்தாயகத்தில் புரட்சி அலைகள் பீறிட்டபோது

காலியான வயிறோடு நிறைவான கொள்கைகளோடு

போராடவே நான் விரும்புகிறேன்.

(குங்லீ)

-திரை-

*இந்நாடகம் 1993 மார்ச் 2ம் திகதி யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரி மாணவர் நடிப்பில்
தமிழ் விழாவில் ஆசிரியன் நெறியாள்கையில் மேடையேற்றப்பட்டது.
இசையமைப்பு: ரி. செல்வரட்ணம்.

“இந்த விறகை உன்னிலை வைச்சு
இயக்கச்சியிலிருந்து இழுத்துப்போய் யாழ்ப்பாணத்தில்
வித்தா சனம் கேளா விலை கேக்குது. இனி உனக்கு
20 போகும். சாமான் விக் கிற விலையில் சீவியம்
நடத்திறது எப்படி.”

தாய்
இடம்

பாடல்: எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே - அவர்
சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து
சிறந்ததும் இந்நாடே

(பாரதியார்)

(திரை விலகிறது)

விறகு

விபபரி: இண்டைக்கு எப்படியும் இந்த விறகை வித்து சின்னவளுக்கு ஒருசட்டை வாங்கிப் போடவேணும். மனிசியும் எத்தனை நாளா அறம்போடுது, கூப்பன் சாமான் எடுக்காட்டியும் அந்தச் சட்டையை ஒருக்கால் போட்டு வடிவு பாக்கத்தான் வேணும்.

(எஸ்..... எஸ்.....) என்ன காத்துப்போற மாதிரியிருக்கு

சாய்!.....காலங்கெட்ட நேரத்திலை காத்துப்போய் நிக்கிறாய். உனக்கு எத்தின தரம் சொல்லியிருப்பன் நடுவழியில் உலையாதையெண்டு, உனக்குத் தேவையாவது அடிச்சனான்தானே. என்ன கூடிப்போச்சோ..... சொல்லு? விறகு பாரம் எண்டெல்லே அடிச்சான், அட உனக்கு எவ்வளத்தை செலவழிச்சன். என்ர உழைப்பே நூறோ நூற்றுப்பத்தோ தான்.

இந்த விறகை உன்னிலை வைச்ச இயக்கச்சியிலிருந்து இழுத்துப்போய் யாழ்ப்பாணத்தில் வித்தா சனம் கேளா விலைகேக்குது. இனி உனக்கு 20 போகும் சாமான் விக்கிற விலையில் சீவியம் நடத்திறது எப்படி?

சீமெந்துமில்லை மேசன் தொழிலுமில்லை, அரை வயிறோட அதுகள் அங்க என்ன பாடுபடுகுதுகளோ?

நானென்ன செய்யவோ.....நீயொண்டும் செய்யவேண்டாம், பேசாம என்னோட வா. கிட்டடியில் சைக்கிள் கடையும் இல்லை.

விளக்கொண்டு எரியுது போல கிடக்கு, கிட்டப் போய்ப் பாப்பம், அண்ணோய்!.....அண்ணோய்!..... அண்ணோய்! சைக்கிள் வேலையே செய்யிறியள், இதையொருக்கா ஒட்டித்தாறியளே? விடியமுன்னம் கொண்டு போனாத்தான் இந்த விறகை வித்துக் காசாக்கலாம்.

மகேசு: ஓ.... வாறன் நானுமிதை இப்ப முடிச்சாத்தான் விடிய நிவாரணம் எடுக்கலாம்.

சைக்கிள்

வியாபாரி: இப்ப உங்களுக்கு நிவாரணமும் கிடைக்குதோ அண்ணை?

மகேசு: ஓ... உந்த இடம்பெயர்ந்தாக்களுக்கு கொடுக்கிறதுதானே.

சை.வி: ம்..... நாங்கள் இடம்பெயர்வுமில்லை..... நிவாரணமும் இல்லை...மேசன் வேலையுமில்லை.

மகேசு: தம்பி ராசன் உந்த ஒட்டுப் பெட்டியை ஒருக்கா கொண்டு வா.

சை.வி: அண்ணை இப்ப சொலுசன் என்ன விலை?

மகேசு: சொலுசனோ.... எங்க கிடக்கு சொலுசன்.

சை.வி: அப்ப என்ன பசையாலையோ ஒட்டுறனியள்

மகேசு: இதண்ணை உள்ளூர்த் தயாரிப்பு.

சை.வி: அதுசரி நீங்கள் நைட்டியூட்டியும் செய்யிறனாங்களே?

மகேசு: என்ன செய்யிறது ஊரை விட்டு ஓடி வந்தம் செய்த தொழிலையும் விட்டிட்டம்.

சை.வி: அப்ப சைக்கிள் வேலை எப்ப பழகினனாங்கள்? சரியா ஒட்டுவியனோ?

மகேசு: என்ன கதைக்கிறியள்! அப்ப கொண்டுபோய் எங்கையும் ஒட்டுங்கோ!

சை.வி: இல்லையண்ணை சும்மா ஒரு தமாசுக்குத்தான் சொன்னான், கோவிக் காதையுங்கோ.

மகேசு: நாங்கள் சும்மா இருக்கேக்க சைக்கிள் கழுவிப் பூட்டின பழக்கந்தான் இப்ப சாப்பாடு போடுது.

சை.வி: அங்க ஆரோ நிக்கினம் போல கிடக்குது

மகேசு: ராசன் ரியூட்டிப் பிள்ளையளாக்கும்! ஆர் என்னண்டு பார்.
(ராசன், பாடசாலை மாணவியின் சைக்கிளுக்கு காற்றடித்தல்.)

ராசன்: என்னக்கா சைக்கிளை நேராப் பிடியுங்கோவன், காசு தராமல் போறியள், அண்ணை அவை காசு தராமல் போகப்பாக்கினம்.

மகேசு: சரி சரி விடு.

சேரன்: அண்ணை அவசரமாகப் போகவேணும் காத்துப்போட்டுது ஒட்டித்தாறியனே?

- மகேசு: (சை.வி பார்த்து) 1நிமிசம் பொறுங்கோண்ணை... ராசன் பெட்டிய எடு.
- சை.வி: என்ற காசென்ன செல்லாதே, தம்பி நெருப்புப் பெட்டியைத் தா.
- மகேசு: சரி தம்பி, காசில்லாட்டிப் பறவாயில்லை சரி போட்டு வாங்கோ. தம்பி அவர் பலசோலியில் ஓடித்திரியிறவர்.
- சை.வி: ஓ... அவைக்கு பலசோலி எனக்கு ஒரு சோலி, ஆரோ பெரியவர் வாறார் சைக்கிளோட.
- மகேசு: அதெங்கட முதலாளி.
- முதலா: எட பெடியா, உந்தச் சாவியை ஒருக்காத்தாடா.
- ராசன்: என்ன கரைச்சல், விடிய முன்னம் வந்திட்டார்.
- சை.வி: நிக்கிறியள், நில்லுங்கோ.
- முதலா: என்ற சைக்கிளில் பெல்லைத் தவிர மிச்சம் எல்லாம் சத்தம் போடுது; தம்பி கொஞ்சம் ஓயில் எடுத்து விட்டுவிடப்பா.
- ராசன்: அப்பா அவர் ஓயிலாம்.
- மகேசு: முதலாளியாருக்கோ.... எங்க கிடக்குது ஓயில்.
- முதலா: அப்ப கொஞ்சம் கிறிசத்தாவன்.
- மகேசு: கிறிசோ..? கிறிஸ் விக்கிற விலை தெரியேல்லைப் போல.
- முதலா: அப்ப இந்தா, இதையும் பிடி.
- சை.வி: அது சரி எவ்வளவு காசண்ணை? (கட்டுப்பிரித்தல்)
- மகேசு: சரியண்ணை 20 ரூபா குடுத்திட்டுப் போங்கோ.
- சை.வி: அங்கால ஒரு ஒட்டு 8 ரூபா தானே
- மகேசு: தேவையில்லாத கதை வேண்டாம், சரி சரி 18 ரூபாயைக் குடுத்திட்டுப் போங்கோ.
- சை.வி: இந்தாடா தம்பி இதை மாத்தித்தா.
- ராசன்: அப்பா சில்லறையில்லை.
- மகேசு: அந்தப் பொலித்தீன் பையுக்கை கிடக்கு, எடுத்துக் குடு.

- சை.வி: தம்பி இதை ஒரு கை பிடிச்ச வீடு.
- முதலா: மகேசு நீ அந்த விறகுக்காரனை விட்டுட்டெல்லே மற்ற அலுவல்களைப் பார்க்க வேணும்.
- மகேசு: முதலாளி இன்னும் கடை திறக்கேல்லப்போல கிடக்கு.
- தொண்: மகேசு, கதையை மாத்த வேண்டாம்
- மகேசு: ஒ... தொண்டர் ஐயாவே வாங்கோ விடிய முன்னம் விளக்கு வைப்பியள் இண்டைக்கு என்ன விசயம்.
- தொண்: மகேசு நாங்களும் சொல்லறும், நீயும் கேக்கிறாய்இல்லை. இது பஸ் ஒரே இடமெல்லே.
- மகேசு: பஸ்ஸோ, யாழ்ப்பாணத்திலை பஸ் ஒடினால் நானும் திருகோணமலைக்குப் போயிடுவனே.
- தொண்: நீ உன்னை கடையைத் தள்ளி வைவன் நாலு சனம் வந்து கோயில் கும்பிடவும் உண்டியலில் நாலு ஊசு போடவும் இடைஞ்சலாக்கிடக்கு.
- முதலா: மகேசு பஸ்ராண்ட் பொது இடம் அதை தனியாரிடம் ஆக்கப்படாது.
- மகேசு: இப்ப இது உங்கட கடைக்கு இடைஞ்சலோ அண்ணை?
- முதலா: சா... சா... இது பொது இடம் மகேசு, எண்டாலும் தனியிடம் ஆக்கப்படாது, அந்த விறகுக்காரனை வச்சுக்கொண்டு ஓடிவந்த பெடியனுக்கு உதவி செய்யறாய்.
- தொண்: உது கேக்க வேண்டிய கேள்விதான்; உதை வச்ச அலுவல்களை முடிக்க வேணும்
- மகேசு: முதலாளியண்ணை..... தொண்டரையா..... உங்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரியாது, எனக்கும் இவனைப் போல ஒரு மகன் இருக்கிறான். திருகோணமலேலை எங்கட ஊரில் என்ன சந்தோசமா இருந்தம், கோயில், திருவிழா எண்டு....
- (காட்சி மாற்றம்) (திரை மூடியும் மாற்றலாம்)
- பாடல்: கோணமலை ஆண்டவரே
கொடுமைகளைத் தீருமையா
வேறுகதி யாமறியோம்
வெல்ல வழி காட்டுமையா

வழி காட்டுமையா
எங்களது பூமி பறி போகுது ஐயா- இனி
எம்மை நாமே ஆள வழி வேணுமே ஐயா
பால், பழம், மீன், நெல்லு பறிபோகுதே ஐயா
எங்கள் பரம்பரைக்கு வாழ வழி வேணுமே ஐயா (கவிஞர் சிவசிதம்பரம்)

மகேசு: (முன்னே வந்து) ஆனா எங்கட நிம்மதி நீண்ட நாள் நிலைக்கேல்லை
நாட்டிலை பிரச்சனை தொடங்கிச்சுது, ஒரு நாள் தொழிலுக்கு வெளிக்
கிட்டம்.....

(காட்சி மாற்றம்)

மகேசு: தம்பி முரளி வலையை எடன்

முரளி: ஓம்பா வாறன்.

மகேசு: ராசன் சாப்பாட்டைக் கொண்டா.

ராசன்: வந்திட்டனையா.

மகேசு: காலமை சமைச்சப் போட்டு, பள்ளிக்கு வேளைக்குப் போ. நாங்கள் வர
நேரமாகும்....

மகேசு: அவளிருந்தால்.... இந்தப் பிஞ்சுகளை நான் ஏன் வருத்த வேணும்
நாசமறுவான்கள், குடும்பத்தையும் குலைக்கிறான்கள். (நடை) இப்ப
கூடல்லையும் கடும்பிடியாக் கிடக்கு எப் தீருமோ.... தள்ளாடா வள்ளத்தை.
-ஏலோ ஏலோ ஏலோ... ஹெறாய் ஏலோ ஏலோ ஏலோ....

(படகு வலிப்பு, மீன்பிடிப்பு வருகை)

சேரன்: முரளி..... (மூன்று முறை)

முரளி: வாறனப்பா... அப்பா அவசரமாப் பள்ளிக்கூடம் போகவேணும்

மகேசு: ஏன் இப்ப இந்த இருட்டுக்கை.

முரளி: பின்னேரம் விளையாட்டுப் போட்டி அது தான் சேர் வரச்சொன்னவர்.

மகேசு: என்னவாலும் செய்..... போ.....

முரளி: அப்பா பாவமடா..... தனியக் கஸ்டப்படுவார்.

சேரன்: என்ன செய்பிறது? எங்கட வாழ்க்கை தொடர்ந்து கேள்விக் குள்ளாக்கப்
படுவதை இனியும் நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஏலாது.

- மகேசு: (காட்சியிலிருந்து விடுபட்டு) இப்பிடித்தான் ஒரு இரவு நடுக்கடலிலை என்னை விட்டுட்டுப் போனவன் ராசன் கொண்ணை வந்தவனே.
- ராசன்: இல்லை, சேரன் அண்ணையோட தான் போனவன்.
- மகேசு: அங்கை போய் கேட்டுக்கொண்டுவா... ம்.....கெதியில் போ.....
(ராசன் பக்கத்து வீட்டுக்குச் செல்லுதல்)
- ராசன்: முருகேசு மாமா.... அண்ணை வந்தவரே.
- முரு: இல்லையடா தம்பி என்ன விசயம்.
- ராசன்: ஒண்டுமில்லை. சேரன் அண்ணையோட போனவர், கன நேரமாச்சது அது தான்.....?
- முரு: பொன்னம்மா.... பொன்...
- பொன்ன: என்னப்பா?
- முரு: நான் ஒருக்கால் மகேசுவைக் கண்டிட்டு வாறன். (மேடையின் மறுபுறத்துக்குச் சென்று) மகேசு.... மகேசு.... பெடியன் எங்க?
- மகேசு: என்னையே கேட்கிறாய்? உன்ர பெடியனோட தானே.....!
- முரு: என்ர பெடியனை ஒரு சில அலுவலுக்கெண்டு அனுப்பினான், அதுகிடக்கடும் அவன் வருவான் நீ எழும்பிச்சாப்பிடு.
- மகேசு: அது எனக்குத் தெரியும் நீ போ....
- மகேசு: (காட்சியிலிருந்து விலகி) தம்பி போனாடுத்த மாதமே சுத்திவளைப்பு நடந்திது. அவனையொத்த பெடியனை அள்ளிக்கொண்டு போனாங்கள் அப்பதான் நினைச்சன் தம்பி போனது நல்லது தானெண்டு பிறகு.....சில மாதங்களிலை.....
- முரு: ஐயோ அவங்கள் வாறாங்களாம்.
- பொன்: பிள்ளை தூக்கடி, அந்தப்பெட்டியை
- ஆனந்தி: ஐயோ என்றை புத்தகங்கள்..
- மகேசு: ராசன் அந்தச் சாவிப்பெட்டியை எட்டா.

ராசன்: அண்ணையின்றை உடுப்புகள்..... (மக்கள் கூட்டம் அகத்தினாக)

பாடல்: வழியில் எத்தனை துயர் சுமந்தோம்
வாழ்வில் எத்தனை நாம் இழந்தோம்
அழுவோ விதி எமக்கு - ஐயா

வருவது வரினும் என்ன
வாழ்வை நாம் தொடர வேண்டும்
அழுவது வேண்டாம் ஐயா - நாம்
அனைவரும் உழைக்க வேண்டும்.

காட்சி-2

(முருகேசு குடும்பம்)

பொன்: தம்பி, இப்ப உடனை போப்போறியே.

சேரன்: ஓமம்மா, நான் நிக்கேலாது பிறகு நேரம் கிடைக்கக்க வாறன்.

ஆனந்தி: அண்ணை நீங்கள் இப்ப எங்கை.....

சேரன்: எல்லைப்புற காடுகளுக்கை தான்.

ஆனந்தி: காடுகளுக்கை பயம் இல்லையே?

சேரன்: காடுகள்தான் எங்களுக்கு வீடு தங்கச்சி.

ஆனந்தி: அப்ப மிருகங்கள் பயம் இல்லையே?

சேரன்: பயந்தா நாங்கள் வாழ ஏலாது.

ஆனந்தி: அப்ப சாப்பாடு?

சேரன்: காடுகளை அண்டியிருக்கிற சனம் தரும்.

ஆனந்தி: அங்க சனம் இப்பவும் இருக்கோ.

சேரன்: பின்னை உங்களைப் போல இருந்த இடத்தை விட்டு வாறதே.

பொன்: பிள்ளை அவனை ஆறுதலாய் இருக்கவிடன்.

ஆனந்தி: கொஞ்சம் பொறணை. அண்ணை இப்ப தானே வந்தவர். அண்ணை நீங்கள் சொல்லுங்கோ சனங்களும் உங்களுக்கு உதவி செய்யுதோ?

சேரன்: பின்ன? அதுகளின்ர உதவி தானே பெரிய உதவி.
“என் மண்ணும் என் மக்களும் என் வாழ்வின் ஆதாரம்”

முரு: திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சம்பூரில் சுற்றிவளைப்பு...

பொன்: என்னப்பா எங்கட சனம் என்ன பாடுபடுகதோ!

முரு: அப்பு ஆச்சியை விட்டு வந்து 1 வருசம் ஆச்சு; போய்ப் பார்ப்பம்
எண்டால் பிரச்சனை தீர்ந்த பாடில்லை.

ஆனந்தி: என்றை சினேகிதப் பெட்டையள் என்ன கெதியோ.

முரு: இப்ப அறுவடைக்காலம்.

பொன்: அவங்கள் எல்லாத்துக்கும் நெருப்பு வைச்சிடுவாங்கள்.

சேரன்: அவங்களுக்கு,
எங்கடை பொருளாதாரத்தை மட்டுமல்ல
எங்கடை உயிர்களை மட்டுமல்ல
எங்கடை பண்பாட்டையும் சிதைக்கிறது தான்
அவங்கட முழு நோக்கமும்
“கனத்த நெஞ்சம் கண்ணீர்த் துளிகளும்
சுமந்த வாழ்வு தொலையட்டும்”
நான் வாறன்.....

பொன்: தம்பி....

(காட்சி மீண்டும் மாறுகிறது)

காட்சி 3

முத: என்ன எல்லாரும் பேயறைஞ்ச மாதிரி நிற்கிறியள்.

முரு: இல்லை சம்பூரில் சுற்றிவளைப்பாம்.

முத: உது இப்ப எங்கும் தானே நடக்குது. சனம் இருக்கிற இடங்களைச்
சுற்றிவளைச்ச சனங்களைக் கைது செய்து....

முரு: தொண்டரும் வாறார்

தொண்: ஒமோம் ஒரு குளுத்தி செய்யவேணும்

முரு: செய்யத்தான் வேணும்

தொண்: நாட்டுப் பிரச்சனை தீர நேர்ந்தனான்.

ஆனந்தி: தொண்டர் ஐயா நாட்டுப் பிரச்சனை இன்னும் தீரேல்லத்தானே.

தொண்: தீரும் தீரும்..... நான் வாறன்.

முதலா: எப்பிடி நிவாரணம் எல்லாம் ஒழுங்காகக் கிடைக்குதோ.

பொன்: கப்பல் இன்னும் வரேல்லையாம்.

முதலா: ஏன் ஏதோ 2390 தொன் வந்ததெண்டு பேப்பரிலை போட்டிருந்தாங்கள்.

பொன்: நிவாரணம் மட்டும் காணாதெண்டுதானே உங்கட புறம்போக்கு நிலத்தைச் செய்யிறம்.

முதலா: அது புறம்போக்கு நிலமில்லை, பொன் விளையிற பூமி.....

ஆனந்தி: அந்தக் கரட்டு முரட்டுக் காணியோ? ஒரே முள்ளும் கல்லும் பத்தையுமாக் கிடந்த காணியெல்லோ.

முதலா: அது உந்த முனிசிபாலிட்டிக்காரன் கொட்டின குப்பையள், அதுவும் நல்ல பசளை தானே.

பொன்: ஒமோம்.. ஐயா தந்த காணிதான் எங்களுக்கு இப்ப சாப்பாடு போடுது.

முதலா: சரி, நான் வரப்போறன் முருகேசு (கோப்பையை வாங்குதல்) எனக்கும் வேலியடைச்ச செலவு இருக்கு.

முரு: ஓமண்ணை விளங்குது.

முதலா: அவன் செல்லனும் வந்திருக்க நிலம் கேட்டவன். நான், நீங்கள்தெரிஞ் சாக்கள் இடம்பெயர்ந்து வந்து கஷ்டப்பட்டுகிறியள் எண்டிட்டுத்தான் தந்தனான்.

முரு: ஓமண்ணை அதுதான் கொஞ்சம் பொறுங்கோ, எப்பிடியும் தந்திடுவன்

முதலா: இப்ப ஒரு கயிறு விக்கிற விலை தெரியுந்தானே, வேலிய அடைச்ச செலவெண்டாலும்மிளகாய்ப் பிஞ்சு நல்ல விலை தானே விக்குது.

முரு: செத்தலாக்கி வித்தா லாபம் எண்டு பார்க்கிறன்.

முதலா: எனக்கும் பல செலவு இருக்கு. அவர் மகேசனும் பஸ்ராண்டை விட்டு எழும்புறாரில்லை, நீயும் சும்மா தோட்டம் செய்யப் பார்க்கிறாய்,

செல்லனும் காணியைக் கேட்டுக் கேட்டு கரைச்சல் படுத்திறான், ஏதோ பார்த்துச் செய். (சொல்லியபடி வீதியிலிறங்கி நடக்கிறார்).

பொன்: என்னப்பா முதலாளி என்னவாம்?

முரு: ஆண்டவன் எங்களுக்குத் தான் இப்பிடி சோதனைக்கு மேல் சோதனை தாறானப்பா

காட்சி மாற்றம் (காட்சி 4)

மகேசு: முதலாளியும் தொண்டரும் என்னை எழுப்பிக் கலைக்கப் பார்க்கினம். இந்த பஸ்ரான்டிலை கடை வைக்கிறது அவைக்கென்ன இடைஞ்சலோ.

முரு: மனிசனுக்கு ஆசை கூடிப் போச்சு, சும்மா கிடந்த காணியைத் திருத்தி தோட்டம் செய்தா, அவருக்கு வயித்தெரிச்சலாக் கிடக்கு; முதலாளிக்கும் குத்தகை வேணுமாம்; தொண்டருக்கு குளுத்திக்கு காசு வேணுமாம்; இஞ்சை அரை வயிறு நனையிறதே கஷ்டமாக்கிடக்கு.

சை.வி: மேசன் வேலையும் இல்லை சீமெந்துமில்லை.

தொண்: இவை எங்கை இருந்து வந்திட்டு எங்களுக்கு புலுடா விடப்பாக்கினம் நாலு சனம் வந்து நாலு காசு உண்டியலிலை விழுகிறதையும் குழப்பிறாங்கள்.

முதலா: என்றை யாவாரம் எங்கையும் கொடிகட்டிப் பறக்க வேணும். பிரச்சனை எண்டாப் பத்து மடங்கு லாபம். பெட்டிக்கடை எண்டாலும் சும்மா சொல்லக் கூடாது ஒருத்தி லண்டனிலை; மற்றவள் கொழும்பிலை படிக்கிறாள்; இளையவள் சுவிஸிலை; ஆனா உவர் மகேசன் பிள்ளை வழியிலை கடையைப் போட்டு அந்த இடத்தையே அரியண்டப்படுத்திறார். அசையுறாருமில்லை. அவர் முருகேசு ஒரு சதம் செலவில்லாமல் தோட்டம் செய்யப் பார்க்கிறார்.

(பின்னணியில் வெடிச்சத்தம்)

தொண்: கோதாரி விழுவாங்கள் தொடங்கி விட்டாங்கள். கோயிலும் இல்லை, உண்டியலுமில்லை

முதலா: சாமானை ஒதுக்குவம், போற இடத்திலை எங்கையாவது கடை வைக்கலாம்.

மகேசு: தம்பி, தண்ணிப்பானையை எட்டா. தம்பியவைக்கு தண்ணி கொடுப்பம்.

முரு: பிள்ளை சாப்பாட்டை வாளிக்கை போடு.

(பின்னணியில்)

(பொம்மர் குண்டு போடும் சத்தங்கள் ---)

(சனங்கள் பதுங்கி அச்சத்துடன் வானத்தில் பார்வையை அலையவிடுதல், மீண்டும் பொம்மர் பதுங்கல் ஓய்வு)

தொண்: அப்பாடா, ஓடவேண்டிவரும் எண்டு பார்த்தும், அவங்கள் கெட்டிக்காரர்கள் அமத்திப் போட்டாங்கள்.

முதலா: நானும் சாமான் எல்லாம் கட்டி ஓட ஆயத்தம்.

சேரன்: அப்பா.....

முரு: (மகேசுவுடன்) மகேசு.....

சேரன்: “நேற்று வரை வாழ்ந்த சோக வாழ்வு நெருப்பில் எரிந்து சாகட்டும்;”

(மகேசன் பின்புறம் செல்லல்)

தொண்: என்னவாம் முதலாளி?

முதலா: அது மகேசன்ரை பெடியன்.....

சை.வி: நேற்று நடந்த சண்டையிலையாம்.....

(சகலரும் வந்து துக்கம் விசாரித்தல்)

முதலா: சரி, சரி, மகேசு நடந்தது நடந்திட்டுது; பார்க்கிற அலுவலைப்பார்.

தொண்: எல்லாம் ஆண்டவன் கட்டளை.

முரு: மகேசு! இப்படியே எத்தினை நாளைக்கெண்டு இருப்பாய், எழும்பிச் சாப்பிடு.

மகேசு: “இல்லை இது அவன் விழுந்த இடத்து மண், இனியும் நான் இடம் பெயர்ந்து திரியமாட்டன். அவன் பிறந்து வளர்ந்த தாய் இடத்துக்கு போகவேணும். இந்த மண்ணை அவன் நீந்தின கடலிலை கரைக்க வேணும்.

சை.வி: இது நடக்கிற காரியமே...?

மகேசு: என் உயிரில் உருவாகி
மடியில் விளையாடி -கடல்
மடியில் நீந்திய என் சிட்டே
சுதந்திர கீதம்
இசைத்திட நீயும்
பறந்தனையோ?

முரு: மகேசு சும்மா அழுதுகொண்டு கிடவாமல் எழுப்பிப் பார்க்கிற அலுவலையார்,
பெடியனுக்கு சாப்பாட்டைக் குடு.

மகேசு: இல்லை, நான் இனியும் இங்கை சும்மா இருக்கன். என்னை இடத்துக்கு
போகிற அலுவலை நான் பார்க்க வேணும் அப்பதான் எனக்கும் நிம்மதி.

ஆனந்தி: ஓம் ஐயா, எங்கடை இடத்துக்கு போக வேணும் என்று தான் என்னை
மனமும் சொல்லுது.

ராசன்: ஓம் மாமா, அப்பதான் முரளியண்ணை நினைச்ச நினைப்புக்கும் சரியா
யிருக்கும்.

பாடல்: எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே- அவர்
சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து
சிறந்ததும் இந்நாடே.

(பாரதியார்)

(-திரை-)

*இந்நாடகம் 1992ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரி தமிழ் விழாவில் ஆசிரியரின்
நெறியாள்கையில் மேடையேற்றப்பட்டது.

இசைப்பமைப்பு: கோ. சத்யன்

தண்ணீரும் கண்ணீரும்

“நல்லா பூந்து விளையாடிட்டாங்கள். ம்..ம்.. நீங்கள் அணில் ஏறவிட்ட நாயைப் போல பார்த்துக் கொண்டிருங்கோ.”

“ஐயா உங்களுக்கு என்னைவிட வயது குறைவு தான் எண்டாலும் ஐயா எண்டுதானே சொல்ல வேணும். எப்பன் கண்திறந்து பாருங்கோ, பிள்ளை குட்டி எல்லாம் சாகப்போகுதுகளாம் நீங்கள்தான் மனம் வைக்க வேணும்”

காட்சி 1

(அரங்கில் மக்கள் கூட்டத்தினரின் ஆடலுடன் பாடலும் பின்னணியில் இணைகிறது)

பாடல்: காடுகள் வெட்டி
கழனிகள் ஆக்கி
கடுமையாக
பாடுபட்டோம்
வான்மகள் இரங்கிட
மண்மகள் பொலிந்திட
பயிர்கள் செழித்தன
அறுவடை பொலிந்தது
பொங்கலோ பொங்கலென்று
ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தோம் நாம்.

உரைஞர்: அடுத்த போகம்
காலமழை பொய்த்தது
குளத்தில் நீர் குறைந்தது
மக்கள் பாடு திண்டாட்டமாயிற்று

(குடியானவர்கள், பெண்கள், அப்பு, ஆச்சி குழுமியிருப்பர்)

குடியா1: இந்த முறை காலமழை பொய்த்ததால் குளத்தில் தண்ணி இல்லை.

குடியா2: ஆடு மாடுகள் கூட தண்ணி குடிக்க வழியில்லாமல் செத்துக் கிடக்கு.

குடியா3: நிலமெல்லாம் பாளம் பாளமாக வெடிச்சுக் கிடக்கு.

பெண்1: பச்சைப் பசேலென்று இருந்த இடமெல்லாம் பாலைவனமாய்ப் போச்சு.

பெண்2: பிள்ளை, கிணத்துத் தண்ணியும் வத்திப்போச்சு, வத்துத்தண்ணி குடிச்சு பொடியாளுக்கு நோய் பிடிச்சிட்டுது.

பெண்3: குழாய்க்கிணறு அடிக்கவும் காசில்லை; அப்பிடி அடிச்சாலும் தண்ணி எங்கை வருகுது.
(இரு முதலாளிகள் வருகை.)

முதலா1: இருந்தாலல்லோ கிணற்றில் தண்ணிவர.

முதலா2: இந்த முறை மழையை நம்பி இருந்த நெல்லையும் வித்தாச்சு.

ஆச்சி: உனக்கெண்டாலும் விக் கிறதுக்கேதோ இருந்தது. இல்லாதவங்கள் என்ன செய்யிறது.

குடியா1: நிண்ட ஆடு மாடெல்லாம் செத்துப் போச்சு.

குடியா3: மூத்த மகளின்னர பிரச்சனையும் முடிக்கலாம் எண்டால் எல்லாம் முழுக்கிப் போச்சு.

(மாணவன் வருகை)

மாண: அது மாத்திரமே எங்களின்ர படிப்புமெல்லோ பாழாய்போச்சு.

அப்பு: உந்தக் கிழஞ்சு கதையை விட்டுட்டு உருப்படியாய் ஏதாவது செய்யுங்கோ.

குடியா1: உருப்படியாய் எண்டால்..?

குடியா: கமவிதானையோடை கதைப்பம். ஒம்... ஒம்.... அதுசரிதான்

கிழவர்: அவன் நரைச்ச மண்டையன்; சால்வையைச் சுருட்டுறது போல காயையும் சுருட்டுவான்.

அப்பு: உந்தக் கதையை விட்டுட்டு விதானையிட்டப் போவம்.

முதலா1: (வருகை) உதுக்கு விதானையிட்டை இல்லை; எஞ்சினியரிட்டைப் போங்கோ.

முதலா2: விடண்ணை, அவங்கள் செய்யிற மாதிரி செய்யட்டும்.

காட்சி 2

குடியா4: ஐயா, பெரியவர் எங்கை?

சிறுறா-

ழியர் : ஐயா உங்களைப் பற்றித்தான் கூட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

(இரண்டு பெரிய மனிதர்கள் வருகிறார்கள்)

குடியா1: ஐயா வருவாரே?

குடியா2: எத்தனை மணிக்காம் வருவார்?

கிழவர்: என்ன சாப்பாட்டுக் கூடையை நாய் கிளறுகிற மாதிரி கிளறுகிறாய். ஐயா வருவாரோ இல்லையோ சொல்லு.

ஆச்சி: வேலை போன உடையார் பழந்தோம்பு தேடுகிற மாதிரித் தேடுகிறார்.

குடியா3: ஐயா வருவார்தானே.

குடியா1: இல்லை ஐயா வராமல் விடுவாரே?

சிறுறா: வருவார் வருவார்....

குடியா1: சாமிவரம் குடுத்தாலும் பூசாரி வரம் குடுக்க மாட்டான் போல இருக்கு.

(அதிகாரி வரல்)

குடியா2: ஐயா, வணக்கம் ஐயா;

குடியா4: ஐயாவைக் கண்டதே தண்ணியைக் கண்டது போல இருக்கு.

சிறுறா: அமைதியா இருங்கோ; ஐயா களைப்போடிருக்கிறார். வந்த விசயம் என்ன?

குடியா1: தண்ணி இல்லை

குடியா2: எங்களுக்கு ஏதோ நல்ல மாதிரி

குடியா3: எல்லாம் நீங்க தான்.

அதிகாரி: (அறிக்கை ஒன்றை வாசித்தல்)

கிராம மக்களாகிய எல்லோருக்கும் அறியத்தருவது, இந்த முறை மழை குறைவாயிருப்பதால் மடத்தடி வாய்க்காலுக்கு மட்டும் தண்ணீர் வழங்கப் படும். புளியடிப்பகுதி வாய்க்கால் திருத்தப்படாததால் மடத்தடி.....

குடியா1: அப்ப புளியடிப்பகுதிக்கு தண்ணி இல்லையே

கிழவர்: ஓம்.. ஓம்... தண்ணிக்கூட்டம் எண்டவுடனேயே தண்ணிகாட்டுவாங்கள் எண்டு தெரிஞ்சிட்டுது.

ஆச்சி: உவங்கள் ஏதோ கையுக்கை வைச்சட்டாங்கள்.

குடியா3: உந்தக்கூட்டமே உப்பிடித்தான். தங்கட வயல்கள் இருக்கிற பகுதியாகப் பார்த்து தண்ணியை விடுறாங்கள்.

குடியா4: என்னடா செய்யிறது?

அப்ப: பூந்து விளையாடிட்டாங்கள், ம்..ம்.. நீங்கள் அணில் ஏறவிட்ட நாயைப் போல பார்த்துக் கொண்டிருங்கோ.

(சாதகமான முடிவு பெற்றவர்கள் பூவைத்துக் கும்பிடுதல், மற்றவர்கள் விரக்தியோடு.....)

காட்சி 3

குடியா1: (விசுவலிங்க உடையார் வருகை) என்ன காணி கொடுக்கப் போறியளே? என்ன மாதிரி?

குடியா2: அது வழமை மாதிரித்தான்.

குடியா3: ஐயா....

உடை: ஆரது.....

குடியா1: நான்.... நான்...

உடை: வாருங்கோ... வாருங்கோ,

குடியா2: உள்ளவன் வீட்டுப்பெட்டி திறக்க முன்னம் இல்லாதவன் வீட்டுப் பிள்ளையள் செத்துப்போகும்.

குடியா1: ஐயா நாய்.. நாய்.

உடை: வாங்கிலை இருங்கோ.

குடியா1: இல்ல நாங்க நிக்கிறம். ஐயாவுக்கு நல்ல மனசு.

குடியா2: ஐயா! உங்களை நம்பித்தான்...

உடை: என்னை நம்பி என்னப்பா?...அரகர சிவசிவ சம்போ.

குடியா4: இந்த முறை தண்ணிப்பங்கு மதவடிக் காணிக் குத் தானேய்யா?...

குடியா3: அதாலை உங்கடை காணியிலே.... நாங்கள் விதைக்க நீங்கள் தான் உதவவேணும்.

உடை: இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது; முற்காசு கட்டவேணும்.

குடியா3: ஏதோபார்த்துக் கருணைகாட்டுங்கோ!

உடை: சும்மா தர ஏலுமே.ளு

குடியா1: அடுப்புக்கை ஐயா நாய் படுக்குது.

உடை: அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது; எனக்கு அலுவல் இருக்கு நடவுங்கோ.

(வெளியேறுதல்)

காட்சி 4

குடியா4: இருக்கிற தண்ணிப்பங்கை விக்கவெண்டு போனால் அதையும் அறா விலை கேக்கிறாங்களே.

குடியா2: என்ன செய்கிறதடா?

குடியா1: நீ போன போக்கிலை ஐயா ஐயா எண்டு உடம்பிலை எந்தெந்த அங்கம் முட்டுது தட்டுது எண்டு தெரியாமல் ஆயிரத்தெட்டு ஐயா போட்டிருப்பாய். அவன் போய்யா எண்டிருப்பான்.

குடியா: வட்டிக்கு காசு வாங்கி நெல்லு விதைச்சும் கூட தண்ணி இல்லாமல் எரியுது.

பெண்1: பிள்ளையள் ரியூசனுக்கு காசு கேட்கப்போகினம்.

குடியா4: உப்பிடியே ஒவ்வொருவரும் கதைச்சுக்கொண்டிருந்தால்...?

கிழவி: அவன் தலையில்லாதவன்; என்ன ஞாயம் சொல்லப் போகினம்.

குடியா1: உப்பிடி நெடுகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் போதுமே, வயித்துப் பாட்டைப் பார்க்க வேணுமே, எஞ்சினியரிட்டப் போவம்.

காட்சி 5

(நிப்பாசனப் பொறியியலாளர் அலுவலகம்-பொறியியலாளரும் எழுதுவினைஞரும் வருகை. மக்கள் கூடி நிற்பர்.)

குடியா4: என்னண்ணை என்ன முடிவாம்?

கிழவர்: உவன் தான் அந்தச் சிடுமுஞ்சி, உவனுக்குத் தான் முதல் குடுக்க வேணும்.

குடியா4: இல்லை, கொஞ்சம் பொறுங்கோ அடிபடக்கூடாது. ஐயா எங்களுக்கு ஏதாவது பார்த்துச் செய்யுங்கோ.

எழுது1: போணை அங்கை.

பொறி: தண்ணியுமில்லப் பங்குமில்லை. (உள்ளே போதல்)

மற்றவ: எப்பவும் எங்களுக்கு இந்த நிலைதான்.

குடியா: ஈடு வைச்ச காணி எல்லாம் அறுதியாப் போகுது.

பெண்2: இனி என்ன ஆத்தில குளத்தில விழுறது தானே.

குடியா4: இப்ப, நாங்கள் நியாயம் கேட்பம்.

கிழவர்: குதிரேலை போனவனை கழுதையிலை கவட்டைப்போட்டு கலைகிறாங்கள்; வயித்துப் பாடு எங்களுக்கு முக்கியம். அவள் சொன்னது சரி.

குடியா1: நியாயம் கேட்க வேணும்.

குடியா4: டே, பொறடா.

குடியா3: இல்லை இவனைச் சும்மா விடக்கூடாது!

குடியா2: ஐயாவைக் கண்டவுடனை அடிச்ச பாம்பு போல நெளியிறாய்.

கிழவ: வயித்துக் குத்து வந்தாப்பிறகு தான் அழுகல் பிலாக்காய் நினைவு வரும்.

பொறி: இப்ப என்ன வேணும்? எல்லாரும் போங்கோ

கிழவி: எல்லாரும் கொஞ்சம் நில்லுங்கோ நான் ஒருக்கால் கேட்டுப் பார்க்கிறன்.
.....ஐயா என்னையும் எப்பன் கண் திறந்து பாருங்கோ. ஐயா உங்களுக்கு என்னை விட வயது குறைவு தான் எண்டாலும் ஐயா எண்டு தானே சொல்ல வேணும். எப்பன் கண் திறந்து பாருங்கோ பிள்ளை குட்டி எல்லாம் சாகப் போகுதுகளாம் நீங்கள் தான் மனம் வைக்க வேணும்.

பொறி: அது சரிப்பட்டு வராது. போங்கோ..... போங்கோ எல்லாரும்.

கிழவ: அப்பிடிச் சொல்ல முடிஞ்ச அலுவலே, யாற்ற தண்ணி..... யார் தாறுது?

எழுது1: தம்பியவை கொஞ்சம் பொறுங்கோ, நான் சொல்லுறதையும் கொஞ்சம் கேளுங்கோ

எழுது2: நீங்கள் ஐயாவோடை சண்டை பிடிக்கிறதாலை உங்கடை எதிர்பார்ப்புகள் கிடைக்காமல் போகலாம்.

குடியா4: பாத்தியளே ஐயா எண்டால் ஐயா தான், நீயடா.....உன்னை எல்லே சொன்னான் பொறுடா எண்டு.

கிழவ: பொறுத்தார் பூமியாள்வார்.
(ஐயா தண்ணி தருவாரெண்டு நினைத்துக் கொண்டு எல்லாரும் வெளியேறுதல்)

காட்சி 6

(வீட்டுக்காட்சி)

(பிள்ளைகள் படித்தல்..... வீட்டிற்குள்ளே அவரவர் வேலைகளில் முழுகியிருத்தல்... சிரிப்புச் சத்தம்)

பிள்1: உனக்கும் ஒரு எண்ணம் உன்ர முஞ்சி வடிவு எண்டு...

பிள்2: என்ர பரமதேவனே!

குடியா1: ஏனடா தம்பி இனி தண்டைவெளிவாய்க்கால் முழுக்க புல்லாம், செருக்கிப் போட்டுத் தானாம், தண்ணி விடப் போறாராம்.

குடியா2: ஏனணை அழுகிறாய்?

கிழவி: தம்பி, விதைச்சதுக்கு எல்லாம் முடிவென்னடா? எங்கட வாய்க் காலுக்குத் தண்ணி இல்லையாம், மெய்யே?

குடியா4: இந்தக்கிராமத்துக்கு தண்ணி இல்லை எண்டு வெளியில் கதைக்கினம். (எல்லோரும் அதிர்ச்சி நிலையில்)

குடியா3: உது யாற்றையோ பேய்க்கதையாய் இருக்க வேணும்.

கிழவ: மரமண்டை, நடந்தது என்ன தெரியுமோ? கள்ளுப் புளிச்சால் முன்னுக்கு வைத்து இழுப்பான்.

குடியா1: இல்லையில்லை, அவங்களுக்கு ஆரோ முறையா வாத்திருக்கிறாங்கள்; அதுதான் ஐயாவுக்கு குளிர்ந்து போச்சு.

குடியா3: உவங்களைச் சுமமா விடக்கூடாது.

குடியா2: இதுக்கு ஒரு சரியான முடிவு கட்டியாகவேணும்.

பெண்4: முடிவு முடிவெண்டு ஒண்டையும் காணேல்லை.

இளை: நடக்கிற நடக்காததைப் பற்றிக் கவலையில்லை; இப்ப தண்ணிவேணும், வாய்க்காலை உடைக்கப் போறன்.

எல்லோ: உடைப்பம்... உடைப்பம் வாய்க்காலை உடைப்பம்.

குடியா1: அதுதான் சரியான வழி.

குடியா4: உது என்ன தம்பி நடக்கிற காரியமே?

காட்சி 7

(மணவெட்டியுடன் விவசாயிகள் வருகை. வாய்க்காலை வெட்டுதல்...)

குடியா1: உடை. உடையடா.

உடை: ஓ... உதுக்கு மட்டும் வந்திடுவியள் போங்கடா; டேய், போடா வெட்டுவன்!

(அடிதடி)

காட்சி -8

(வீடு)

கிழவ: குறுக்கால போவாங்கள் புத்தி எரிவார் கடவுளே, ஆக்கன் எல்லாம் அடிபடுறார்கள்.

குடியா1: அடிச்சவங்களை பழிக்குப் பழி வாங்க வேணும்.

குடியா2: குமருகள் வீட்ட இருக்குதுகள், இவன் காலை முறிச்சுப் போட்டான்.

குடியா3: தம்பி இதை நான் முன்னமே சொன்னான்.

குடியா4: என்ன நடந்தது.

(கால் வெட்டப்பட்டவருக்கு உதவுதல்)

குடியா2: அவனுக்கு கடன் கழுத்து மட்டும் போட்டுது.

குடியா1: அவருக்கு காலம் பிழையெண்டு கொஞ்சம் கவனமாயிருங்கோவெண்டு எத்தனையோ முறை சொன்னான்.

ஆச்சி: வந்திட்டினம் ஐயாவுக்கு கால்பிடிக்கிறவையள்.

குடியா1: என்ன இப்பிடியே சண்டை பிடிச்சபிடிச்ச எல்லாரும் சாகிறதே.

குடியா2: எங்கட தண்ணி எங்களுக்குத் தான் ஒருத்தரையும் பங்கு போட விட மாட்டம்.

எல்லா: பங்குபோட விடமாட்டம்... பங்குபோட விடமாட்டம்.... பங்குபோட விட மாட்டம்.

-திரை-

*கிளிநொச்சி மாவட்ட ஆசிரியர்களுக்கான நாடகக்களப் பயிற்சியில் விவாதிக்கப்பட்டு 1990ல் உருவாக்கப்பட்டு ஆசிரியரின் நெறியாள்கையில் மேடையேறியது.

அரங்க ஆலோசனை: க.சிதம்பரநாதன், அ.இரவி, செ.விந்தன், சி.ஜெயசங்கர்.

ஒண்டு செய்வம்

“நாங்கள் இப்ப உங்கடை பொம்பிளையை விட்டா
உலகத்திலை வேற பெண் எடுக்கேலாதெண்டு
வரேல்லை ஏதோ பெடியன் விரும்பியிட்டான்
எண்டுதான்... நாங்கள் கேட்டபடி சீதனம் தரேலாகு
எண்டால் பேச்சைக் கைவிட வேண்டியது தான்.”

(மேடையில் ஒரு சமூக மக்கள் குழுமியிருக்கும் சூழல். படுத்திருப்பர் சிலர், உரையாடுவர் சிலர், வேலை செய்வர் சிலர், பாடம் படிப்பர் சிலர், ஆண்களும் பெண்களுமாக ஆடிப்பாடும் சிறுவர் சிறுமியர்)

நேரம்: காலை.

சிறுமி ஒருத்தி விளையாட்டை விட்டு ஒதுங்கி தாயென மதிக்கும் ஒருவரிடம் செல்லுதல்: ஏதோ சொல்லுதல், அழுகை. உடனே தாய் உறவுகளை அழைத்தல். மேடை தற்போது ஒரு பூப்புனித நிராட்டு விழாச் சடங்குக்கு ஆயத்தமாகும். பெண்ணாகிய சிறுமி பேந்தப் பேந்த விழிக்க அவளுக்கு பலவித ஆடையணிகள் அணிவிப்பதன் மூலம் மகிழ்வடையச் செய்வர்.

மேடையில் ஒருவர் எங்கோ பார்த்தபடி பின்வரும் கவிதையைப் பாடுவர் அல்லது ஒப்புவிப்பர்.)

பாடல்: பூ ஒன்று மலர்ந்தது பூமியிலே -வண்ணப்

பூ ஒன்று மலர்ந்தது பூமியிலே

எண்ணமெல்லாம் கனவாக

வண்ணங்கள் பல உடுத்து

கண்களுக்கு மை பூசி

கண்களுக்குள் கதை வைத்து

பூ ஒன்று மலர்ந்தது பூமியிலே -வண்ணப்

பூ ஒன்று மலர்ந்தது பூமியிலே

சின்ன மகள் சிற்றிடையில்

பென்னம் பெரிய சேலைதனையுடுத்து

அன்ன நடை நடந்து வர

கன்னமெல்லாம் சிவந்துவிட

பூ ஒன்று மலர்ந்தது பூமியிலே -வண்ணப்

பூ ஒன்று மலர்ந்தது பூமியிலே

கட்டுக்கள் பல கட்டி - பெண்ணைப்

பூட்டி வைக்கும் மாயங்கள் செய்தார் மனிதர்

பூ என்றும் மான் என்றும்

கனி என்றும் கனவென்றும்-

பொன் போலும் சிறையினுள்
பூட்டிவைத்தார் மனிசர் -இங்கு பெண்ணைப்
பூட்டிவைத்தார் மனிசர்

(பாடலோடு பூமணச் சடங்கு ஆரவாரம் அடங்க மேடை சுழுக நிலை
எய்தும். பெண் மீண்டும் சிறுவருடன் விளையாடச் செல்வாள்.)

பெண்-1 உம் வெளிக்கிட்டிட்டா விளையாட
அடக்க ஒடுக்கமில்லாப் பெட்டை.

பெண்-2 பொம்பிளைப் பிள்ளை எண்டால் வீட்டோட
அடங்கியிருக்க வேணும்.

ஆண்-2 அந்தக் காலம் மலையேறிப் போச்சு.

தாய்: பிள்ளை இஞ்சை வா, போய் அந்த அடுப்பை மூட்டு. அது பாருங்கோ
குழந்தைதானே, நான் பழக்கி எடுத்துப் போடுவன்.

தகப்: அதுக்கு பருவம் வந்த பக்குவம் தெரியேல்லை, குறை விளங்காதை
யுங்கோ.

பெண்1-2:(இணைந்து) பருவம் வந்த பிள்ளையன் பக்குவமா இருக்கவேணும்.

(ஆண் 1,2 அடக்கும் பாணியில் தாளத்துக்குச் சொல்ல தாய் தந்தையர்
ஆடு, மாடு போல தலையசைப்பர். இந்தத் தாள நிலைமை அடங்க
பெண் படிக்கும் பாவனையில்; சற்று நேரத்தில் பாடசாலைக்குப்
புறப்படுதல்.)

பெண்-1: காலம் கெட்டுப்போச்சு, பெட்டைப் பிள்ளைகளுக்கு என்ன படிப்பு?

பெண்-2: அது கலிகாலம். உதுகள் படிக்க எண்டுபோய் இருக்கிற பொடியனையும்
பழுதாக்கப் போதுகள்.

ஆண்-1: நாங்கள் அந்த நாளையிலை ஒரு பெட்டையைப் பார்க்க நாயாய்
அலைஞ்சம். ஆடு, மாடு விக்க இருக்கா எண்டு கேட்டு அலைஞ்சம்.

ஆண்-2: இப்ப சைக்கிளுக்கிள்ளாலை பூந்து பார்க்கிற காலம், கதையை
விடண்ணை.

(மாணவி பாடசாலை செல்லவும் சுற்றியுள்ள மனிதர்களது கதைகளைக் கேட்டு முகம் வெளுத்து தலை குனிந்தபடி செல்கிறாள். வீதியில் மாணவர்கள் இருவர் விசிலடித்தபடி பெண்ணைப் பின் தொடர்தல், பெண் மிரண்டு வெருண்டு பின்வரும் பாடலின் லயத்தோடு மேடையில் உலவுதல்.)

இளை: Hello Hello My.....
எங்க நீங்க போறீங்க
கொஞ்சம் இங்க தான் பாருங்க
கொஞ்ச நாள் தான் பார்க்க
Hello Hello My.....

இளை1: மச்சான் இவள் சரிப்படாள் போல.

இளை2: சரிப்படாட்டி விடுறதே மச்சான். கடிதத்தை கொடுத்துப்பாரன்.

இளை1: Good Idea I will try it.

(இளைஞன் கடிதம் கொடுக்க முயற்சி பண்ண பெண் அதனை பறித்து கிழித்துப் போட்டபடி விரைவாக நடந்து மேடையை விட்டு வெளியேற இளைஞன் ஏமாந்த நிலையில் ஊரவர் வருவதைக் கண்டு மறுபுறமாக ஓடுதல்.)

பெண்-1: இவள் சோமண்ணையின்றை பெட்டைக்குப் பின்னாலை இரண்டு பெடியள் திரியுதுகள்.

பெண்-2: இரண்டையும் மடக்கப்போறாளோ?

ஆண்1: ஓ அவளின்றை பரம்பரையிலையும் உதாரணத்துக்கு ஆட்கள் இருக்கினம் கண்டியுளோ!

ஆண்2: அங்கை ஓடுறாங்கள் அவங்கள் தான்.

பெண்1: உது சிறுபிள்ளை வேளாண்மை வீடு வந்து சேராது.

பெண்2: எண்டாலும் இந்த வயதிலை கொஞ்சம் கவனமாய் இருக்கவேணும். (மேடையில் கீழ் வலது (DR) பகுதியூடு ஊர்வலம் ஒன்று கோஷத்துடன் நுழைகிறது.)

பாடல்: விடுதலை விடுதலை விடுதலை
பெண்கள் இன்று உலகிலே

ஆண்களுடன் சமதையாய்
என்றும் உரிமை பெற்றிட
போரிடுவோம் வாருங்கள் தோழியரே.

(நவீன பாரதி ஒருவாமேடையில் சிலையாக நிற்க கூட்டம் போல்
காட்சி நீடைபெறும். பெண்ணும் கலந்து கொள்வாள்.)

பாரதி: தனி ஒரு பெண்ணுக்கு சுதந்திரம் இல்லையெனில் இவ்வூரினைக் கொளுத்
துவோம்.

(கூட்டம் ஆரவாரத்துடன் கைதட்டியபடி கலைய, பழையபடி வீட்டுக்
காட்சி மேடையில். பெண்ணுக்கு மணமகள் பார்க்கும் படலம். மணமகள்
வீட்டார் உரையாடல்.)

தாய்2: நாங்கள் இப்ப உங்கடை பொம்பிளையை விட்டா வேற உலகத்திலை
பெண் எடுக்கேலாதெண்டு வரேல்லை ஏதோ பெடியன் விரும்பியிட்டான
எண்டுதான்.... நாங்கள் கேட்டபடி சீதனம் தரேலாதெண்டால் பேச்சைக்
கைவிட வேண்டியது தான்.

தாய்1: எங்களாலை தர முடிஞ்சத்தை மாட்டம் எண்டு சொல்லேல்லை.

தாய்2: என்றை பெடியனைக் கொத்திக் கொண்டு போக கியூவிலை நிக்ந்து
சனம். இவன் தான் ஒற்றைக்காலில் நிக்கிறான்.

தாய்1: இஞ்ச பாருங்கோ எங்களுக்கு ஐஞ்சம் பெட்டையள். இவரும் பென்சனாப்
போனார். நாங்கள் இந்த வீட்டையும் இவற்றை பென்சன் காசில்
இருக்கிற 50000மும் தருவம்.

தாய்2: ஓ இதுவும் ஒரு காசே வைக்கிறதெண்டால் 2லட்சம் நகை. டொனேசன்
50000 ரூபா இல்லாட்டி கதையை விடுங்கோ.... (வெளியேறல்) (மகள்
கொண்டு வந்த தேநீரையும் குடிக்கவில்லை. பெண்ணின் தகப்பன்
மௌனியாக பேசாமடந்தையாக நிற்கிறார்.)

(மேடை நிசபத்தூடன் - பெண்ணின் கேவல் பலமாக ஒலிக்கிறது.)

பெண்1: காதலிச்சா அவனைத்தான் கலியாணம் கட்டவேணும் எண்டில்லை.

பெண்2: இனி எவன் உதுக்கை நுழையப்போறான்?

ஆண்1: எல்லாம் பெட்டைச் சனியன்கள். பூந்தவனுக்கு ஆபுர்காலச் சிறைதான்.

ஆண்2: உவைக்கும் ஒரு மாப்பிள்ளை பிடிக்கிற மூஞ்சையே.

(வீட்டினுள் கீழ் வலது (DR) வழியே புறோக்கர் ஒருவர் உள்ளே நுழைகிறார்.)

புறோக்: நல்ல ஒரு சம்பந்தம் சோமண்ணை. கையோடை கம்மாரிசு, பெடியன் சுவிஸிலை உழைப்பு உங்களுக்குத் தெரியும் தானே சீதனபாதனம் ஒண்டும் வேண்டாமாம் ஆனால் இங்கிலிசு படிச்ச வடிவான பொம்பிளை வேணுமாம். பெடியன் கொழும்பிலை, மோத லீவில் வந்திருக்கிறான். உங்கட மூத்தவளின்னரை சாதகம் பொருந்தியிருக்கு. எனக்கு உங்கடை குடும்பத்தில் இருக்கிற அக்கறையில் இதைப் பொருத்தலாமெண்டு கொண்டு வந்தனான்.

தகப்: என்னப்பா பேசாமல் போறாய்?

தாய்: வாறன் தண்ணி கொண்டு. (தண்ணீரோடு வந்தபடி) எதுக்கும் பெட்டை யையும் ஒருக்காக் கேட்டிட்டு நாளைக்குச் சொல்லுறம் புறோக்கர்.

புறோ: உதுகளை வைச்சுக் கொண்டு என்ன செய்யப் போறியள், மூத்தது வெளிக் கிட்டாத்தானே மற்றதுகளுக்கும் சுகம் வரும். என்னவோ முடிவெடுங்கோ, நான் வாறன் (வெளியேறல் கீழ் இடது (DL) வழியே)

ஆண்1: உதுவும் ஒரு காலம் தான். இஞ்சை இவள் ஆடின ஆட்டமென்ன இனி கனடாவுக்கு போறாவோ?

ஆண்2: எந்தப் பகுதியெண்டு தெரியேல்லை. இல்லாட்டி ஒரு கை பார்க்கலாம். (கீழ் இடது (DL) வழியே காதலன் வருதல், தாய், தகப்பன் உள்ளே போக மகள் வந்து கதிரையைப் பார்த்தபடி)

மகள்: இருங்கோவன்.

காத்: இல்லை நான் போகவேணும்.

மகள்: ஓ அவ அம்மாவும் ஒற்றைக்கால்; மகனும்...

காத்: இஞ்சை விசர்க்கதை கதையாதையும். அம்மாடை நினைப்புக்கு ஆறிற தெண்டால் பிறகுமேன் இங்கை நான் வாறன்.

மகள்: அப்ப இருங்கோவன்.

காதலன்: சரி, (இருக்கிறார்) இப்ப என்ன நிலைமை? யாரோ புறோக்கர்மாரும் வந்துபோயினம் எண்டு கேள்வி... பச்சையைக் கண்டிட்டு....

மகள்: என்ன கதை கதைக்கிறியள்?

காத: இப்ப என்னோடை ஏன் கோவிக்கிறாய்? நான் கேள்விப்பட்டதைச் சொன்னன். எனக்கு மட்டும் என்ன சந்தோசமே?

மகள்: கொஞ்சமும் என்னை விளங்காமல் நீங்களும் இப்பிடிக்கதைச்சால் நான் என்ன செய்யிறது? அப்பா அம்மாவும் ஒண்டும் என்னட்டைக் கேக்கேல்லை, அது முழுக்க புறோக்கற்ற வேலை.

காத: அப்பா அம்மா விரும்பியிட்டால்... என்னைக் கைவிடுகிற நோக்கமாக்கும்.

மகள்: பிறகும் நீங்கள் கதைக்கிறது ஒண்டும் விளங்கேல்லை.

(கோபித்தபடி கீழ் இடதில் (DL). காதலன் அருகில் சென்று நிற்க, அவள் விலகி நிறைல். பின், அவன் மௌனமாக வெளியேறுதல்)

ஆண்1: உவைக்கையும் பிச்சல் பிடுங்கல் வந்திட்டிடுது.

பெண்1: வராமல் என்ன செய்யும்? வெளிநாடு எண்டவுடனை பொடியனைக் கை விட்டுட்டாள்.

ஆண்2: உது பரவணிக் குணம் தானே.

பெண்2: அம்பிட்ட மாதிரி ஆள் பிடிக்கிறது!

பெ-மக: நான் ஒண்டும் ஆம்பிணை பிடிக்கேல்லை, உங்கட நாசமாப்போற புத்திக்கு எங்கட மனம் விளங்காது.

(நால்வரும் அடங்கியபடி மூலையில் ஒதுங்குதல்.)

(விரைவாய் சென்ற பெண் உள்ளேயிருந்து சடுதியாக கீழ் இடது(DL) வழியே வெளியேற சற்று நேரத்தில் தாயும் தகப்பனும் மகளைத் தேடி கீழ் இடது (DL) வரை வருதல்)

ஆண்1: இவள் அவனோட கூடிக்கொண்டு போட்டாளோ.

ஆண்2: சீ அவள் எங்கையோ ஆசிரமத்துக்குப் போட்டாளாம்.

பெண்1: ஆசிரமத்துக்கோ அல்லது.....

பெண்2: அடக்கமில்லாப் பெட்டையள், ஆடப்போறாளவை.

பெண்1: மூளை பிசகிப் போச்சோ..?

பெண்2: இருக்கும். போற போக்கைப் பார்த்தால் அப்பிடித்தான்...

தகப்பன்: மூடுங்கோ வாயை. அவளுக்கு ஒண்டும் குறையில்லை.

தாய்: அவள் இனித் தன்ரை வழியைத் தான் பார்க்கட்டும்.

(காதலனின் தாய் வருதல்)

தாய்2: ஓ வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டவளுக்கு இனி ஒரு வழியும் வாழ்வும்தான்... அதையும் நான் பார்க்கிறேன்.

தாய்1: அப்ப அவள் உங்கட வீட்டை வரேல்லையே?

தாய்2: ஏன் அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு ஓடவோ?

தாய்1: உங்கடை மகன்.....

தாய்2: அவன் வீட்டிலை ஒழுங்காத்தான் இருக்கிறான், இனியும் உங்கடை மகளை அவனுக்குக் கட்டிவைப்பம் எண்டு கனவு காணாதையுங்கோ. சீதனம் தான் இல்லை எண்டு பார்த்தால் பண்பாடும் இல்லை.

(தாய் 2 வெளியேறுதல் - கோபத்துடன்.)

தாய்1: என்னப்பா போய் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு வாங்கோவன், இடிச்ச புளி மாதிரி இருந்தா என்ன செய்யிறது!

ஆண்1: மனுசனுக்கு தலை முழுக்க விறைச்ச அழுத்தது, அது என்ன செய்யும்

ஆண்2: பெண் மூப்பெடுத்த குடும்பங்கள் இப்பிடித்தான் அலையும்.

பெண்1: தாயைப் போல பிள்ளை நூலைப் போல சேலை.

பெண்2: பெட்டை திரும்பி வந்திட்டுதாமெல்லே.

ஆண்1: எங்கையாம் போனது?

பெண்2: ஏதோ பெண்கள் சுதந்திர அமைப்பிலை சேர்ந்து வேலை செய்யவாம்.

ஆண்1: ஏன் திரும்பி வந்ததாம்?

பெண்2: தேப்பன் போய் அழுதுகொண்டு நிண்டதாம், பின்ன போகச் சொல்லிப் போட்டாங்கள்.

பெண்1: இனி என்ன செய்யப் போகுது. வெளிநாட்டுச் சம்பந்தம் போச்சு; சுத்திக் கொண்டு திரிஞ்சு பெடியனும் போச்சு.

பெண்2: உங்கை அந்தப் பெடியன் வருகுது.

(மூலையில் ஓடுங்கல்- கீழ் இடது (DL) வழியே காதலன் வருதல். மேடையில் தாய், தகப்பன், மகள்.)

காத: நான் இனியும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஏலாது.

மகள்: உங்கடை அம்மா சொல்லுறபடி நீங்கள் நடக்கிறியள்; ஆனால் எங்களால அது முடியேல்லை, அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது.

காத: ஒண்டும் செய்யேலாமல் கிடக்குதே!

-திரை-

*1990ல் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகமும் அரங்கியலும் பாடநெறிக்கான எழுத்துரு பயிற்சியின் போது குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் அவர்களின் வழிகாட்டலில் எழுதப்பட்டது. மேடையேற்றப்படவில்லை.

“தனியே நீர் எதிர்க்க வேண்டாம்
கூட்டமாய்த்தான் இயங்கிடுவீர்
ஒற்றுமையாய் ஐக்கியப்பட்டால்
உலகம் உங்கள் கைகளில் தான்
ஓடி வாருங்கள் தோழர்களே
கூடி ஆடுவோம் போராட்டம்
புதிய சட்டம் நாம் படைப்போம்”

அடிமைக் குடி

(மேடையில் பத்து ஆடல் வல்லார், சமூகமக்கள் போன்று உடையணிந்து கரகம் ஆடிவருவர்.)

பாடல்: வாறாவாம் வாறாவாம் சிவமுத்துமாரி- தாயார்
மக்களுக்கு வரம் கொடுக்க சிவமுத்துமாரி
தாயல்லவோ நீ எனக்கு சிவமுத்துமாரி- தாயார்
தலைமகன்டி நானுனக்கு சிவமுத்துமாரி
ஏழைகளை வாழவைக்க சிவமுத்துமாரி- தாயே
இவ்வுலகில் வந்துதிப்பாய் சிவமுத்துமாரி
பாழான குடியல்லவோ சிவமுத்துமாரி - எம்மை
வாட்டுதம்மா காத்திடுவாய் சிவமுத்துமாரி.

(நாட்டார் பாடல்)

(ஆடல் சிறிது சிறிதாக ஓய்ந்து அரைவட்ட வடிவில் ஆடல் வல்லார் அணிவகுப்பர்.)

குழு: தந்தன தானா தன்னானே- தன
தான தந்தன தன்னானே
(கும்மி அடிக்க ஆயுத்தமாவர் ஆடவர்)

குடியினால் வரும் அனர்த்தங்களை
அடித்து முடிக்க வாருங்கடி
படித்துப் படித்துச் சொன்னாலும்
குடி மறக்கான் வாருங்கடி.

குழு: தந்தன தானா தன்னானே- தன
தான தந்தன தன்னானே

பாடல்: உன்னானே சொல்வேன் கேளுங்கடி- எங்கள்
மன்னவன் குடியைப் பாருங்கடி
மண்ணோடிசைந்த வாழ்க்கையிது
மண்ணோடு மடிவதைப் பாருங்கடி.

- குழு: தந்தன தானா தன்னானே- தன
தான தந்தன தன்னானே
(குடிகாரன் வருகை)
- குழு: தனம் தனந்தன தானா - தன
தான தனாதென தானினதானா
- குடி: கண்டங்கள் சுற்றி வந்தேன்- எந்தப்
பண்டங்களும் எங்கும் கிடைக்கவில்லை
என்றினி விடியும் வாழ்க்கை- என்
தலையைத் தடவடி சேயிழையாளே.
- குழு: -தரு-
- மனைவி: ஐயோ குடித்து நீ வருவாய் - எங்கள்
செல்வங்கள் எதுவும் கைகளில் இல்லை
எங்கு நீ தொலைத்து வந்தாய்- எம்
வாழ்வை தேடியலைவது தானோ.
- குழு: -தரு-
- குடிக: சும்மா நீயும் பறக்காதே- நான்
பட்டபாடு எனக்கெல்லோ தெரியும்
உழைத்த களைப்புத் தீர்- ஒரு
சொட்டு சாராயம் குடித்தது பிழையோ?
- குழு: தென தெந்தினா தென தெந்தினா
தென தெந்தினா தெனனா
தென்னா தென தெந்தினா தென தெந்தினா தெந்தினா தெனனா
- இளை: சொட்டு சொட்டாய் குடி குடிக்கும்
கூட்டமடி யம்மே
கெட்டொழிந்து போனாலும்
பட்டம் விடும் அம்மே.ள
- குழு: -தரு-

இளை: கட்டுக்கட்டாய் காசபணம்
உழைத்தாலும் போதும்
மட்டுமட்டாய் குடிக்காமல்
குடித்துவிடும் கூட்டம்.

குழு: -தரு-

குடிகா: மாடாய்த்தான் உழைத்தாலும்
கூழ் குடிக்க ஏலாது
பாடுபட்ட துயர் நீக்க
குடித்தால் என்ன குற்றம்.

இளை: குடித்து விட்டு நீயுமிங்கு
குட்டிச்சவராய் போனாய்- உன்னை
குடிக்க வைத்தே மகிழுதெல்லோ
இன்னுமொரு கூட்டம்.

குழு: -தரு-

குடிகா: குடிப்பதற்கும் பீடி பிடிப்பதற்கும் சட்டம்
வாழ்க்கையினை அனுபவிக்க எனக்குண்டு இட்டம்.

இளை: உரிமை என்று பேசுகிறாய்
உண்மைதனைக் காணாய்
உந்தனது மகிழ்ச்சி- உன்
குடும்பத்தினது அழிவு.

குடிகா: உண்மை எது என்றாலும்
எனக்கு அது வேண்டாம்
உள்ளே சற்று இறங்கி விட்டால்
உச்சம் தான் வாழ்வு.

இளை: உண்மை தனை நீயும்
புரிந்து விடேன் பிள்ளாய்- எங்கள்
பஞ்சம் பசி போக்குதற்கு
வழி ஒன்று சொல்லாய்.

இளை: உன்னுடைய உழைப்பதனை
குடித்து நீயும் முடிக்க

வழிகளைத்தான் வகுத்துள்ளார்
இவ்வுலக மேலோர்.

உந்தனது உழைப்பை
அவர் உறிஞ்சிக் குடித்து
தன் வயிறு வளர்க்கும்
நீதியினை மறுத்து
என்று நீபும் உயிர்ப்பாய்
இவ்வமைப்பை மாற்ற
சொல்லிடுவாய் தோழா
சொல்லிடுவாய் தோழா.

மனைவி: பலர் வாழ வழியின்றி
இவ்வுலகில் நோக
சிலர் வாழ வழி வகுக்கும்
இச்சமூகச் சட்டம்.

மதகுரு: எச்சட்டம் சொன்னாலும்
உந்தன் விதி அழிக்கும்
உந்தனது பழியை- உன்
பரம்பரைகள் சுமக்கும்.

குழு: -தரு-
(காட்சி மாறுகிறது; பிள்ளைகள் மேடையில் தோன்றுவர்)

பிள்ளை: தாயே பசிக்குது தாயே பசிக்குது!

மதகு1: யாரிவர்கள்..? யாரிவர்கள்..? என்ன குறை....? என்ன குறை...?

இளை2: குடிமகனின் பரம்பரைகள்.

மதகுரு2: ஏன் இவர்கள் அழுகிறார்கள்?

தாய்:

மனைவி: குடிகாரன் உழைப்பெல்லாம்
வீடுவந்து சேரவில்லை
பாலுமில்லை பருப்புமில்லை
படிப்பதற்கு ஏடுமில்லை.

(3ம் காலம்)

- குடிசையும் தான் சரியுமில்லை (1ம் காலம்)
மழை பொழிந்தால் வானம் தெரியுதையா.
- படுப்பதற்கு பாயுமில்லை (3ம் காலம்)
படுத்தாலும் உறக்கமில்லை
- மானிடரே பாருங்கள் (2ம் காலம்)
கண்களினை சற்றுத் திறவுங்கள்.
எம்நிலைக்கு வழி கிடையாதோ (அழுகை)
பிரச்சனைகள் தீர வழியில்லையோ?
- இளை: தந்தன தந்தன தான தந்தன
தந்தன தந்தன தந்தன
- எங்கட செல்வங்கள் இப்படி ஏங்கிட
துங்கட நன்மையை பார்க்கிறாங்கள் -மேலோர்
துங்கட நன்மையை பார்க்கிறாங்கள்.
இந்த நிலையை மாற்றிட- நீங்க
என்னதான் செய்திடப்போறீங்க
- மனை: மேலோர் வகுத்த கொள்கையினால் -எங்க
செல்வங்கள் எல்லாம் பறிபோகுது
குடித்துக் குடித்து வாழுவதால்- மிச்ச
வாழ்க்கையும் அழிந்து கருகிப் போகுது.
- இளை: தன்னந்தனிய அழுதிட்டாலும்
உங்கட வாழ்க்கை விடியாது- மேலோர்
உறிஞ்சும் செய்கையினால் உங்கள்
மயக்கம் தீர நாளாகும்.
- குடிகா: மயக்கம் என்று கூறுவது
எது என்று கூறிவிடு
எது என்று கூறிவிடு.
- இளை: மேலோர் வகுத்த சட்டத்தினை
ஏற்று நீ வாழுவதும்

உடுப்புப் போட்டு சால்வையும் மாட்டி
செய்கிறான் சமூக சேவை அது
சுத்த ஏமாற்று வேலை என்று
புரிந்திடாது நீ இருப்பதுவும்
இத்தனையும் உன் தலையெழுத்து
என்று நீ ஆறுவதும்.

குடி: என்னத்தை நாங்கள் செய்யிறதும்
தனியே நாமும் கதைக்கேலாது.

இளை: தனியே நீர் எதிர்க்க வேண்டாம்
சுட்டமாய் தான் இயங்கிடுவீர்
ஒற்றுமையாய் ஐக்கியப்பட்டால்
உலகம் உங்கள் கைகளில் தான்
ஓடி வாருங்கள் தோழர்களே
சூடி ஆடுவோம் போராட்டம்
புதிய சட்டம் நாம் படைப்போம்.

எங்கள் மக்கள் வாழ்வதற்கு
குடியை மறந்து அன்போடு
வாழும் உலகை உருவாக்க
எங்களை உழைப்பை தக்கவைக்கச்
சேர்ந்து நாங்கள் உழைத்திடுவோம்.

ஓடிவாருங்கள் தோழர்களே
சூடிப்படைப்போம் புது நீதி
அடிமைக்குடியை நாம் புதைப்போம்
வறுமை விதைப்பை ஒழித்திடுவோம்.

-திரை-

*1998 இல் வவுனியா போரூட் நிறுவனம் நடாத்திய மது ஒழிப்பு நிகழ்ச்சியில் மேடையேற்ற
திரு.குணேந்திரராசா அவர்களின் விவாதத்துடன் எழுதப்பட்டது; மேடையேற்றப்படவில்லை.

“எங்களின்ரை வாழ்வு எங்கள் மண்ணிலே
கேள்வியாக்கப்படும் போது எப்படித்தான்
சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்பது.”

நிமிர்வு

(மேடையில் தளர் நடையுடன் ஒரு கூட்டம்)

கவிதை: பட்டபாடோ சொல்லுந்தரமன்று
பகலெல்லாம் கொடும் வெப்பம், இரவிலோ
கொட்டும் வெண்பனிக்குளிர்: நாளம்புகள்
கூட்டமாகத் தொடர நடந்தனர்
இரவு பகலாக நடந்தனர்
(இதை மெட்டமைத்தும் பாடலாம்- சோகம்)

(கூட்டம் மேடையை விட்டு விலக, ஒருவன் கீழ்வலது பகுதிக்குள்
விறைத்த நிலையில் எங்கோபார்த்தபடி நிற்கிறான்.)

உரை1: கடலின் அலைகளைச் சுருட்டி வரும் நிலை, கோடையின் வெப்பம்
இவனுக்குச் சுபாது. சுருகின்ற மனங்களை தடுக்க வெளிக்கிட்டான்
நடுவீதியில் நட்ட மரமெனவே காவல் புரிகின்றான்.

உரை2: உதென்ன நீர் கவிதை பாடுமாப்போல ஒரு சினிமாப் பாட்டிலை
எடுத்து விடுமன்.

உரை3: எப்பிடி?

உரை2: “நான் ஆணையிட்டால் அது நடந்து விட்டால் இந்தத் மனிதர்கள்
வேதனைப்படமாட்டார்”

உரை4: இதென்ன சினிமாவிலையே அவன் பெடியன் நடிக்கிறான்.

உரை1: ஓ... நீங்களெல்லாம் இப்பிடித்தான் இருக்கிறியள், அவன் ஏன் தனிய
நிக்கிறான் என்று ஒருக்கா யோசிச்சுப்பாருங்கோ.

உரை2: அண்ணை எங்களாலை யோசிச்சுப் பார்க்க ஏலாது, கேட்டுப்பாப்பம்.

உரை3: தம்பி (அவனைப் பார்த்து விட்டு பக்கத்தில் நிற்பவரிடம் சொல்லுதல்)
உது குறிஞ்சியின்ரை பெடியன் போலை கிடக்கு.

உரை4: ஓம், குறிஞ்சியின்ரை பெடியன் தான், அவன் சமூக சேவைக்கு வெளிக்
கிட்டிருக்கிறான்.

உரை2: கண்டறியாத சமூக சேவை, இவன்களாலை தான் எல்லாம் நாசமாப்
போச்சு இவங்கள் சுமமா இருந்திருந்தா, சிங்கள நாட்டிலை நான்
வைச்சிருந்த கடையை அவங்கள் எரிச்சிருப்பாங்களே?

- உரை3: அதுதானே, நானும் மனுசியோடை கொழும்பிலை இருந்திருப்பன்: கோல்பேஸ் கடற்கரைக் காத்து எங்கடை உடம்பிலை பட்டு எத்தனை வருசமாச்சு.
- உரை4: ஓம் ஓம் கோல்பேசிலை, மனுசியோடை கொஞ்சிக் குலவியிருப்பாய்: மடையா... அவங்கள் ஏன் உப்பிடி நிக்கிறார்கள் எண்டு கொஞ்ச நேர மாவது யோசிச்சுப் பார்த்திருப்பியளே.
- உரை2: அப்ப நீ சொல்லு, உவன் ஏன் இப்பிடித் தவம் கிடக்கிறான்?
- உரை1: ஐயோ பாவம், சாப்பிட்டுதோ? தண்ணி குடிச்சதோ ஊருக்காக காவல் நிற்குது.
- உரை3: தம்பி உன்னைத்தான் உனக்கேன் உந்த வேலை? பேசாமல் ஏதேன் வாழறு வழியைப் பார்க்கலாமெல்லே (பையன் நிமிர்ந்து பார்த்து புன்னகைத்து, மீண்டும் தன்னிலையில்)
- உரை2: எட மோனை ஏன் ராசா இப்பிடி வெயில் பனியெல்லாம் நிண்டு காயிறாய், பேசாமல் காசை மாறி வெளிநாட்டுக்குப் போயிருந்தா உழைக்கலாமெல்லே.
- உரை3: வாழறு வயதிலை, அனுபவிக்க வேண்டியது எத்தினையோ கிடக்கு நீ ஏண்டாப்பா? (பையன் மீண்டும் திரும்பி புன்னகைத்து தன் நிலையில்)
- உரை1: சும்மா கிடவுங்கோடா, தம்பி உதை என்னட்டைத் தா, நான் காவல் நிக்கிறேன், நீ கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இரு.
- உரை2: அப்புவுக்கும் சமூக சேவை செய்யிறத்துக்கு ஆசை வந்திட்டுது போல....
- பையன்: அப்பு மிச்சம் நன்றி. என்ற நண்பன் வருவான், இனி அவனிட்டை நான் இதைக் கொடுப்பன். (வேறொருவரிடம் கொடுத்து விட்டு, பையன் நடு மேடைக்கு வருதல்)
- பையன்: எனது கைகள்!
 எனது கருங்கைகள்
 பிளக்கின்ற சுவரை
 காண்கின்றன என் கனவை!
 உதவுங்கள் எனக்கு,
 இந்த இருளைத் தகர்க்க,
 இந்த இரவை நொறுக்க,

இந்த நிழலை உடைக்க
சூரியனின் ஓராயிரம் வெளிச்சங்களாக,
சூரியனின் ஓராயிரம் சுழலும் கனவுகளாக
இந்த நிழலை உடைத்திட.

(பிறமொழிக்கவிதை)

உரை2: தம்பி எனக்கொண்டும் விளங்கேல்லை.

பையன்: நீங்க கேட்ட கேள்விகள் எனக்கு நல்லா விளங்குது. எங்களுக்கும் எல்லோரையும் போல சாதாரணமாய் வாழ ஆசை தான். ஆனால் எங்கடை நிலைமை இப்பிடி, ஏன் உங்கடை நிலைமையும் தான். எங்கடைவாழ்வு எங்களின்ரை வாழ்வு எங்கள் மண்ணிலே கேள்வியாக்கப்படும் போது எப்படித் தான் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்பது. என் தந்தைக்கு என்ன நடந்தது. என்னைப்போல பலரின் தந்தையர்க்கு என்ன நடந்தது.

நாலவ: என்ன நடந்தது (கோசமிடுகின்றனர்)

(காட்சி மாற்றம்)

(ஒருவன் பிள்ளையுடன் விளையாடுதல்: ஒருவர் அல்லது இருவர் சிங்கள பாஷையில் கத்திக்கொண்டு தாக்குகிறார்கள். பையன் தப்பி ஓடுகிறான்)

(பின்னணிப் பாடல்)

வோட்டுவர் கூட்டம் வெறி தலைக்கு ஏறிட
நாட்டினுள் புகுந்து நரபலி எடுத்த அந்த நாட்கள்
அந்த வேளையில் அங்கொரு தெருவில்
வந்தவர் சிலபேர் வழியிலே நின்று
நிகழ்வினை நிலைமையினை விமர்சனம்செய்து
நீட்டி முழக்கிக் கதைக்கின்றார்கள்
சோகப் பேரலை ஊரினை விழுங்கிட
சொல்லுந் திறனை நாவுகள் இழந்திட
மானுடம் அஞ்சி மறுகிக் குமைந்தது.

(பிறமொழிக் கவிதை)

(காட்சி மாற்றம்)

பைய: தந்தையை இழந்த என் தாய் விதவையாகிட
எம் காலமும் வீணே கழிந்தது
ஒரு நாள் என் அண்ணன் பாடசாலை விட்டு வரும் நாளில்....
என் அண்ணன் மட்டுமல்ல பல தம்பியரின் அண்ணன்மார்கள்....
நடுவழியில்.....

(மேடையில் பாடசாலை விட்டுவரும் மாணவர்கள் மறிக்கப்பட்டு
சீருடையினரால் கைது செய்யப்பட்டு கொண்டு செல்லப்படும் காட்சி)

பையன்: தந்தையைக் கொன்றான் அவன்
ஏன்
என் தந்தை தன்மானி ஆதலினால்
அவன் உடல் வலியன் ஆதலினால்
என் சகோதரிமாரை விட்டு வைத்தானா
ஐயகோ! எப்படி உரைப்பேன் அதை?

(பையன் தலையில் கை வைத்து சோக நிலையிலிருத்தல்-)

(பிறமொழிக் கவிதை)

பின்னணிப்பாடல்:

சோலைக் குயில்கள் தம் பாடலை மறந்தன
பாலைவனம் போல் ஆனது வாழ்க்கை
நடனமிடும் தோகை மயில்கள்
படமெடுத்தாடும் பாம்பினால் தோகை இழந்தன
நாளை நமது எனும் நம்பிக்கை மட்டும்
காளையின் மனதில் உரம் ஏற்றின.

பையன்: ஒருநாள் நானும் தம்பியும் அம்மாவும் வீட்டில் கஞ்சி காய்ச்சிக் கொண்டு
இருந்தோம்.

(மேடையில் காட்சி)

அம்மா: தம்பி கொஞ்சம் பொறு மோனை, இப்ப அவிஞ்சிடும் (தம்பி
அழுகிறான் பசியில்- பையன் தம்பியை ஆசுவாசப் படுத்துதல்)

(சீருடைக் கூட்டமொன்று வீட்டினுள் புகுந்து அவர்களைத் தாக்குகிறது.
வீட்டிலுள்ள பொருட்களையும் தம்பிகளையும் தூக்கி வீசுகிறது. விருமிய
படி காட்சிப்படுத்தலாம்)

உரை1: குஞ்சியின்ரை இரண்டாவது பெடியனையும் ஆழி பிடிச்சப் போட்டானாம்

உரை2: அவன் பெடியன் சும்மா கிடந்தாலெல்லோ? அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்க மாட்டான்.

உரை3: அடக்கமாக இருந்த குமருகள், குஞ்சுகள் எல்லாத்தையும் அவங்கள் விட்டே வைச்சவங்கள்?

பாடகர்: என்று தணியும் இந்த சுதந்திர தாகம்
என்று மடியும் இந்த அடிமையின் மோகம்
(பாடகர் பாட, மீண்டும் பையன் மேடைக்கு வருதல்.)

பையன்: எல்லாவற்றையுமே மறந்து விடலாம்
என் கல்வி பறிக்கப்பட்டது
என் அப்பா, உறவினர்கள் பறிக்கப்பட்டனர்
என் உடன்பிறப்புகள் துன்பப்படுத்தப்பட்டார்கள்
என் தம்பியையும் பறித்தார்கள்
என் தம்பி சாப்பிட இருந்த கஞ்சியை
தட்டி எறிந்தார்களே
எப்படி நான் மறப்பேன். (கவிஞர் சேரன் மன்னிக்கவும்)

பின்னணிப் பாடல்:

வாழைத்தோட்டங்கள் பின்னால் கிராமமே
வாயை மூடியிருந்தது நாணலின்
வேலியால் எட்டிப்பார்க்கும் சிறுவர்கள்
விழிமலர் விருப்பாலே விரிந்தன.

(பிறமொழிக் கவிதை)

பையன்: எங்கள் காணி நிலம் மண் எல்லாம் பறிக்கப் பார்க்கின்றனர், அகதி களாக்கினர். இன்று உலகமெல்லாம் அகதி முத்திரை குத்தப்பட்டோம். இந்நிலை எமக்குத் தேவையா? இந்த இழிநிலையை மாற்ற இன்றே எழுவோம்.

எல்லோ: யாவரும் எழுவோம்.

பின்னணிப் பாடல்:

பூமியைச் சூல்கொள்ளச் செய்யும் நம் கைகள்
வேரிலேயே புரட்சி வீறுபடைத்த நம் கைகள்
கடலிலும் செம்மண் பரப்பினிலும்
உரமேறி வேலை செய்யும் கைகள்
ஒளி மிக்க எங்கள் காலடியின் கீழ்
வசந்தம் மீண்டும் மலரவே
எம் கைகளை ஒன்றாய் பிணைத்து
எதிரிக்கெதிராய் திரும்புவோம்.

(பிறமொழிக் கவிதை)

-திரை-

*1986ல் கிளி/வேரவில் இந்து தமிழ் கலவன் பாடசாலைக் கலைவிழாவில் ஆசிரியரின் நெறியாள்கையில் மேடையேற்றப்பட்டது.

என்ன செய்யலாம்.

“வெறும் பகிடுகளாலை சனத்தைக் கனநாளைக்கு மயக்கேலாது. நாட்டு அபிவிருத்தி பற்றி ஆரேன் யோசிக்கினமே, சும்மா பழைய அவியல்களை அரைச்சரைச்சு திருப்பித் திருப்பி அவிக்கிறாங்கள் போய்க் கேட்டுக்கொண்டு வாங்கோ. அவையள் வெளிநாட்டுக் காசுகளைக் கொட்டி திருவிழாச் செய்யட்டும், நீங்கள் உதுகளையெல்லாம் விட்டிட்டு பார்க்கிற அலுவலைப் பாருங்கோ.”

(ஒரு நடுத்தர வீட்டுக் குடும்பத்தின் வீட்டுக் கூடம் கீழ் இடது சுவரில் முருகன் படம் பின் சுவரில் பட்டின்டன் மட்டைகள் விளையாட்டு வீரர் ஒருவரின் பெரிய படம். மேசையில் விளையாட்டுக்கள் சம்பந்தமான புத்தகங்கள் அடுக்கியிருக்கின்றன, பூச்சாடிகள், கதிரைகள் ஒழுங்கற்ற கிடக்கின்றன.

செல்லையா, குடும்பஸ்தர் (65) முகம் துடைத்தபடி -சால்வையால்- முன் வலது மேடைக்கு வருகிறார் சால்வையைப் போட்டு விட்டு (கதிரையில்) முன் இடத்தில் சுவாமிப்படத்தை வணங்குகிறார். விபூதி பூசிய படி பின்னால் உள்ள கதிரையில் வந்தமர்ந்து கந்தபுராணப் புத்தகம் ஒன்றை தூக்கி வைத்துப் படிக்கிறார்.)

செல்: திகடசக்கர செம்முக மைந்துளான்
சகடசக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகடசக்கர விண்மணி யாவுறை
விகடசக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்

(பொன்னம்மா மனைவி -55

மேல்வலது ஊடாக வந்து கீழ்இடத்தில் உள்ள சுவாமிப்படம் முன்பாக நின்று செம்பிலுள்ள பூவை வைத்து சந்தனக்குச்சி காட்டி வணங்குகிறார்.)

பொன்: நீள நினைந்தடியேன் உமைநித்தலும் கைதொழுவேன்
வாளெனக் கண்மடவாள் இவள் வாடி வருந்தாமே
கோளிலி எம்பெருமான் குன்றையூர்ச் சில நெல்லுப்பெற்றேன்
ஆளிலை எம்பெருமான் அவை அட்டித்தரப்பணியே.
(சந்தரர் தேவாரம்)

(பாடல் முடிவடைய செல்லையா நிமிர்ந்து பார்த்து)

செல்: இஞ்சரப்பா தேத்தண்ணி கேட்டு எவ்வளவு நேரமாச்சு,

பொன்: கொஞ்சம் பொறுங்கோ அடுப்பும் மூளுதில்லை.

(செல்லையா கந்தபுராணத்துடன் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார், பின்)

செல்: உதுகள் இன்னும் எழும்பேல்லையே என்னெண்டு முன்னேறப் போகுது-
களோ?

- பொன்: விடியக்காத்தால தொடங்கி விட்டியள், கொஞ்சம் பேசாமல் உதைப் படியுங்கோ அதுகள் தங்கடை பாட்டைப் பார்க்குங்கள் தானே.
- செல்: உன்னால்தான் அதுகளும் சொல்வழி ஒண்டும் கேட்கிறேல்லை, உன்னை வாய்க்கு.....
- சுகந்தி: இந்தாங்கோ.
(பூச்சாடியை நிமிர்த்தி வைத்து கதிரைகளை ஒழுங்கு பண்ணல் பூ வைத்தல்.)
- செல்: (வியப்புடன்) எப் எழுப்பினி மோனை. (தேநீரைவாங்கி யன்னலூடாகத் துப்பியபின் குடித்தல்.) என்னை வேட்டியை ஒருக்கால் தோச்சப் போட்டு போற இடத்துக்குப் போ, கோயிலுக்குப் போகவேணும். இண்டைக்கு புராணப் படிப்பு தொடங்குதெல்லே....
- சுகந்தி: ரியூசன் காசு கட்ட வேணும்ப்பா.
- செல்: அண்டைக்கெல்லே தந்தனான்.
- சுகந்தி: அது போன மாசுக்காசு. இண்டைக்கு மே மாதம் 25ம் திகதியாய் போச்சது.
- செல்: (யோசித்து) அ.....வாற கிழமை மட்டிலு பென்சன் வரும். வந்தவுடனை கட்டலாம். (உள் நோக்கி மனைவியை அழைத்தல்) இஞ்சரப்பா என்ன செய்யிறாய். உந்தப் பாலைக் கறந்து அனுப்பன் கெதியாய். உவன் சின்னவன் எங்க? பெரிசுகள் வர வர முத்திப் போச்சதுகள், சொல்வழி ஒண்டும் கேட்குதுகள் இல்லை.
- சுகந்தி: அண்ணை ரியூசனுக்குப் போட்டுது.
- செல்: இந்தக் காலமைப் பனிக்ளுள்ளலை ஏன் போனவன்.
- பொன்: (வீட்டுக்குள்ளிருந்து வந்தபடி) உழைக்காமல் வீட்டை இருந்து என்ன செய்யிறதெண்டு அவன் கேட்கிறான்.
- செல்: பின்னச்சரி என்னவும் செய்யட்டும் யாரப்பா தோட்டத்துக்கு தண்ணி கட்டப் போனது?
- பொன்: சின்னத்தம்பிதான் போனவன்.

சுகந்தி: அம்மா அண்ணை வருகுது, சாப்பாட்டைப் போடணை.

பொன்: அவன் ஏன் முட்டை பொரிக்கேலை எண்டு கேட்கப் போறானே மேனை, எங்கை அந்த முட்டை.

சுகந்தி: குண்டாணுக்கை தான் கிடக்கு. (கீழ் இடது வழியே உள்ளே நுழைந்த மூர்த்தி புத்தகங்களை மேசையில் வைத்துவிட்டு அவசர அவசரமாகச் சேட்டு மாத்தி கண்ணாடியில் முகம் சரிசெய்து சாப்பாட்டு மேசைக்கு வருகிறான்)

மூர்த்தி: எங்கயணை இன்னும் சமைச்சு முடியேல்லையே? நான் சொல்லிப் போட்டெல்லே போனான், ரிபூசனாலை வந்து பள்ளிக்குப் போகவேணுமெண்டு, 9மணிக்கு ஸ்போட்ஸ் புறோகிறாம் தொடங்கப் போறாங்கள்.

பொன்: புட்டவிச்சாச்சு முட்டை பொரிச்சுத்தாறன்.

மூர்த்தி: இப்பவே எட்டரை மணியாச்சு நீங்கள் வைச்சுத்தின்னுங்கோ. எனக்கு வேறவேலை இல்லை காலமை பின்னேரமெண்டு ஓடிஓடி உழைக்க வேணும் ஆனா வீட்டிலை ஆன சாப்பாடு நேரத்துக்குக் கிடையாது.... உவளவை என்ன செய்யிறாளவை எண்டு கேட்கிறன், சும்மா கிடந்து அதில்லை இதில்லை எண்டு அடிபடுவாளவை. நாளைக்கு அவைக்கு கலியாணம் காட்சி எண்டு வரேக்கை லட்சம் லட்சமாகக் கொட்டவேணும்.

சுகந்தி: எங்களுக்கு ஒருத்தரும் உழைச்சுக்கொட்ட வேண்டாம்.

மூர்த்தி: உனக்கடி இப்ப வர வர வாய் கொழுத்துப்போச்சுது.

பொன்: நீ வந்து சாப்பிட்டுப் போ மோனை.

மூர்த்தி: எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம் நான் போறன். (வெளியேறுதல்)

செல்: (எழுந்து சென்று கதவினாடு வெளியே பார்த்து விட்டு நீ ஏனடி அவனோட வாய் கொடுக்கிறாய் களைச்சப் போய் வந்தா சாப்பாடு தண்ணியைக் கொடுத்து அனுப்பத் தெரியாது, சும்மா வாய் காட்டிக்கொண்டு இருங்கோ.)

சுகந்தி: அவரேன் எங்களைப் பற்றிக் கதைப்பான், அவரையேதேன் கேட்டனாங்களே சாறி, சட்டை, சங்கிலி, காப்பெண்டு. சும்மா பள்ளிக்கூடம் விளையாட்டெண்டு திரிவார், வீட்டு யோசினை கொஞ்சமும் இருக்கே.

- பொன்: நீ இஞ்சை வா சுகந்தி . இந்த அடுப்பைப் பார், நான் மாட்டடி கிள்ளப் போறன். நீ சும்மா கிடந்து வாய்காட்டித்தான் அவன் சாப்பிடாமப்போறான். ம்..... மாவைக் கொட்டிக் குழைச்சதுதான் மிச்சம். (முணுமுணுத்தபடி உள்ளே செல்லுதல்)
- சுகந்தி: அவருக்கு வாற கிழமை ஓட்டப்போட்டி தொடங்குதனை, அதுதான் அவசரப்பட்டு ஓடுறார்.
(நண்பன் ஸ்ரீ வருகை)
- ஸ்ரீ: என்ன ஓட்டப்போட்டி? வாழ்க்கை ஓட்டமே கஸ்டமாய்க் கிடக்கெண்டு மூர்த்தி சொல்லுறார்.
- சுகந்தி: ஓ, அண்ணை பள்ளிக்கூடம் போட்டார். விளையாட்டுப் பயிற்சி தொடங்குதாம், அதுதான் வகுப்பாலை வந்த உடனை ஓடுறார். இருங்கோவன்.
- பொன்: உதிலை இரன் ஸ்ரீ. என்ன விடியக்காலத்தாலை?
- ஸ்ரீ: இல்லை, மூர்த்தியை ஒருக்கால் பார்த்திட்டுப் போவம் எண்டு வந்தனான்.
- செல்: கொப்பராக்கள் சுகமே, கனகாலமாக் காணேல்லை.
- ஸ்ரீ: ஓ.... ஏதோ இருக்கினம், வயது போட்டுது தானே.
- பொன்: அது சரி எங்கை கனகாலமாக இந்தப் பக்கம் ஆளைக் காணேல்லை, கொண்ணன்மாள் எல்லாம் வெளிநாடுகளுக்குப் போட்டாங்களோ?
- ஸ்ரீ: மூத்தண்ணை சவிசிலை. இப்ப போய் எட்டு வருசமாச்ச சின்னண்ணை ஜேர்மனியிலை நிண்டிட்டு இப்ப கனடா போட்டார்.
- பொன்: அப்ப நீ ஏன் இன்னும் போகயில்லை....?
(சுகந்தி வருகை)
- ஸ்ரீ: இப்ப படிக்கிறன். படிச்சப் போட்டு பேந்து யோசிப்பம், எல்லரும் நாட்டுப் பிரச்சினையைக் காரணம் காட்டி அங்கை போனால் வீட்டைப் பார்க்கவும் ஆள் இல்லாமல் போயிடும்.
- சுகந்தி: ஓ... உப்பிடிச் சும்மா சொல்லிப் போட்டு ரெண்டாம் ஆளுக்கும் தெரியாமல் விசா எடுத்துக் கொண்டு பறக்கிறது தானே. (தேநீரைக் கொடுத்தபடி)
- ஸ்ரீ: வெளிநாடு போனாப் பாதுகாப்பாக இருந்து கொண்டு காகம் உழைக்

கலாம் தான், ஆனா நிம்மதியில்லை, எண்டு தான் அண்ணையாக்கள் எழுதுகினம்.

பொன்: இவன் சாப்பிடாமல் போட்டான், கோவிச்சுக் கொண்டு. இவனும் சும்மா அவனோடை வாய் காட்டிற்று.

சுகந்தி: நானென்ன சொன்னான் அவர் தானே சும்மா இருக்க கொழுவிக் கொண்டு போனவர்.

ஸ்ரீ: எங்கையேன் குறிப்பைக் காட்டி. வெளிநாட்டுக்குப் போற பலன் இருந்தா அனுப்பி விடுங்கோவன், மூண்டு நாலு பொம்பிளைப் பிள்ளையனை வைச்சுக் கொண்டு என்ன செய்யிறதெண்டு அவன் யோசிக்கிறான்.

செல்: அதுக்கு இப்ப முடியுமே நாடு கிடக்கிற கிடையிலை ஊரோட இருக்கிறது தான் நல்லது. அதோட வெளிநாட்டிலை போய் பிள்ளையள் கண்டபடி பழுதாயும் போகும்.

பொன்: அதுகளை ஊர்தேசமெண்டு விட்டிட்டு நாங்கள் ஆத்தலையேலாது.

சுகந்தி: இப்ப ஆர்தான் வெளியிலை போகேல்லை. இவைக்குத் தான்.....

ஸ்ரீ: அதுசரி, எனக்கொரு அவசர அலுவல் இருக்கு, நான் போட்டு வாறன் மூர்த்தி வந்தா சொல்லுங்கோ.

பொன்: சரி தம்பி, பிறகு வாருமன்.

காட்சி 2

(மதியவேளை -கோடை காலம், சாப்பாடு முடிந்து மேடைக்கு செல்லையா, பொன்னம்மா வந்து கதிரைகளில் அமர்கிறார்கள்)

செல்: (சால்வையால் விசிறியபடி) இப்பிடி வெயிலை எங்கடை காலத்திலை நான் காணேல்லை. சாய்..... என்னமாய் புழுங்குது.

பொன்: (சாறியால் முகத்தைத் துடைத்தபடி) மேலெல்லாம் எரியுது. கொஞ்சம் காத்தெண்டாலும் வீசுதில்லை.

சுகந்தி: (நோட்டீஸ் ஒன்றை வாசித்தபடி) இண்டைக்கு எட்டுக் கூட்டம் மேளமாம்.கோயில்லை. 12ம் திருவிழா எப்பவும் கலக்கிற திருவிழாத்தான்.

பொன்: மேளம் ஆரார்?

சுகந்தி: அளவெட்டிப் பத்மநாதன், இணுவில் சின்னராசா, கோண்டாவில் கான மூர்த்தி பஞ்சமூர்த்தி.

செல்: வேறை ஆரோ பேசினம் எண்டு சொல்லிச்சினம்.

சுகந்தி: ஓம்பா நல்ல பகிடியாய்ப் பேசுவார். கதை கதையாய்ச் சொல்லுவார்.

மூர்த்தி: (புத்தகத்துடன் வந்துபடி) வெறும் பகிடுகளாலை சனத்தைக் கணநாளைக்கு மயக்கேலாது. நாட்டு அபிவிருத்தி பற்றி ஆரேன் யோசிக்கினமே, சும்மா பழைய அவியல்களை அரைச்சரச்சு திருப்பித் திருப்பி அவிக்கிறாங்கள். போய்க் கேட்டுக்கொண்டு வாங்கோ. அவையன் வெளிநாட்டுக் காசுகளைக் கொட்டி திருவிழாச் செய்யட்டும். நீங்கள் உதுகளையெல்லாம் விட்டிட்டு பார்க்கிற அலுவலைப் பாருங்கோ. (இருத்தல்) அக்கான்ரை குறிப்பை புறோக்கர் மாரிட்டைக் குடுத்து எங்கையன் நல்ல இடமாகப் பார்க்கச் சொல்லுங்கோவன்.

செல்: பார்க்காமலே இருக்கிறும், பார்க்கிறும் தான் ஆனால் ஒண்டும் பொருந்தி வரேல்லை, பொருந்தி வந்ததையும் அவள் வேண்டாமெண்டிட்டாள்.

மூர்த்தி: ஏனாம்?

பொன்: அவள் தனக்கு இப்ப கலியாணம் அவசரமில்லையாம். படிச்ச முடிச்ச ஒரு தொழிலை எடுத்திட்டுத்தானாம் மற்றதுகளெல்லாம்.

மூர்த்தி: அவவைப் பார்த்துக்கொண்டு பின்னாலை மற்றதுகளும் எல்லே நிக்கு துகள்..... நீங்கள் இதைச் சொல்லியாவது நெருக்கியிருக்கலாம் தானே.

செல்: நெருக்கிறதிலை ஒண்டுமில்லையடா. அது காலம் சரிவர எல்லாம் சரி வரும். ஆகும் காலம் ஆகும் மெய் வருந்த வேண்டாம்.

மூர்த்தி: சும்மா காலத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருங்கோ, எனக்குத் தெரியும் இது காலத்திலை இல்லை, காசிலை தான். முந்தி முந்தி வந்த சம்பந்தமெல்லாம் ஏன் குழம்பினது காசாலைதானே.

பொன்: அது காசாலை மட்டுமில்லை. அதுகள் எங்கடை சபை சந்திக்கு ஒவ்வாத ஆக்கள்.

மூர்த்தி: சபை சந்தியல்ல பிரச்சனை, உங்களிட்டை லட்சம் லட்சமா சீதனம் கொடுக்க வக்கில்லை.

செல்: நீ இப்ப கனக்கக் கதைக்க வெளிக்கிட்டிட்டாய்.

மூர்த்தி: நான் கனக்கக் கதைக்கேல்லை. போன வருசம் கேட்டனான். தம்பி சுந்தரத்தையெண்டாலும் வெளியிலை அனுப்பச் சொல்லி நீங்கள் சொன்னியள் ஒரு லட்சம் கட்டிப்போய் அதை எப்ப தேடுறதெண்டு. இண்டைக்குப் பாருங்கோ சும்மா றோட்டிலை சுத்திக்கொண்டு திரிஞ்ச பெடியள் எல்லாம் கனடா, ஜேர்மன், பிரான்ஸ் எண்டு போய் லட்சம் லட்சமாய் அனுப்புகள். வீடு, வாசல், காணி மூமி, நகை நட்டு எண்டு வாங்குதுகள்.

செல்: அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது. எல்லாருக்கும் அளந்த அளவு தான்.

மூர்த்தி: நீங்கள் உந்தக் கந்தபுராணத்தையும் பிடிச்சக் கொண்டு கோயிலோடையே இருங்கோ. இருக்கிற குமருகள் வீட்டோடையே இருக்கட்டும்.

செல்: நீர் இப்ப வீட்டுக்கு முத்திட்டிரோ?

மூர்த்தி: (தடுமாறி) நான் முத்திட்டன் தான். இதை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ளாட்டி நான் இஞ்சை இருந்து வேலையில்லை. (வெளியேறல்)
(செல்லையர் எழுந்து வாசல்வரை வந்து பார்த்துவிட்டு நீளக் கதிரையில் அமர்தல்)

பொன்: நீங்கள் என்னப்பா அவனைக் களை ஆறி இருக்க விடேல்லை. அவன் ஓட்டப்போட்டி பழக்கிக் களைச்சப் போய் வந்து இப்பான் சாப்பிட்டவன்.

சுகந்தி: அப்பா என்ன சொன்னவர் அவருக்குத்தான் கண்டறியாத விளையாட்டுப் பயிற்சி. ஆம்புளையள் எண்டா ஓடி ஓடி உழைக்கத்தானே வேணும்.

பொன்: நீ சும்மா இரடி பேசாமல். (உள்ளே போதல் - ஸ்ரீ வருகை)

செல்: ஆர் தம்பி ஸ்ரீயே வா வா.

பொன்: இருமன் தம்பி, இவன் இப்பதான் வெளியில் போறான்.

ஸ்ரீ: இல்லை உங்களோடதான் ஒரு விஷயம் கதைக்கவேணும்.

செல்: என்ன ஸ்ரீ என்ன விஷயம்?

- ஸ்ரீ: நாங்கள் சின்னப் பெடியள் கேட்கிறம் எண்டு யோசியாமல் கேட்பியள் எண்டால் சொல்றன்.
- செல்: இதென்னடாப்பா பெரிய ஆலாபனை பண்ணுறாய், சும்மா சொல்லன்.
- ஸ்ரீ: இப்ப உங்கடை மூண்டாவது மகள் சுகந்தியை ஜேர்மனியிலை இருக்கிற சுப்பிரமணியத்தின்ரை பெடியனுக்கு கேட்கினம். அவை ஒருவகையில் உங்கடை தூரத்து உறவுக்காரர் தானாம். ஒண்டுக்கை ஒண்டு நல்ல தெண்டு யோசிக்கினம்.
- பொன்: ஆர் தெய்வானைப்பிள்ளையின்ரை பெடிக்கோ. அவைக்கும் அப்பிடி ஒரு எண்ணமாக்கும். காசு எப்பன் வந்தவுடனை கண் கடைஒண்டும் தெரியேல்லப்போல அந்த நாளையிலை நாயிலும் கேவலமாக எங்களை மதிச்ச சனம்.
- செல்: நீ ஏனப்பா அவசரப்படுகிறாய் தம்பிக்கு வாடிவாக விஷயத்தை சொல்லுவம் ஸ்ரீ, எங்களுக்கு வெளிநாட்டுச் சம்பந்தத்தில் அவ்வளவு விருப்பமில்லை. ஊருக்கை பாத்துச் செய்யத்தான் நாங்கள் விரும்புறம். விரலுக்குத் தக்கன தானே வீக்கம் வேணும்.
- பொன்: அதுக்கில்லையடா மோனை, பெட்டையாளை தூரதேசங்களுக்கு விட்டிட்டு அதுகள் அங்கை என்ன மாதிரிக் கஷ்டப்படுங்கனோ அதைவிட எங்கடை கண் முன்னாலை இருக்கட்டும்.
- ஸ்ரீ: பின்னைச்சரி. எப்பிடி புகையிலை வித்தாச்சோ.
- செல்: ஓமடா மோனை. இவன் செல்லத்துரையன் வருசத்தோட தாறன் எண்டவன். சரி, நீ இருந்து கதையன். நான் ஒருக்கால் கோயிலுக்குக் கந்தபுராணம் படிக்கப் போக வேணும்.
- ஸ்ரீ: பிறகேன்.... நானும் பின்னை வாறன்.
- பொ: தண்ணி குடிக்கேல்லை..?
- ஸ்ரீ: இல்லைப் பிறகு வாறன். (போதல்)
- செல்: இவன் சுந்தரம் எங்கை? ஆடு மாடுகளுக்கு தண்ணி வைக்கச் சொல்லு, சின்னத் தம்பி தோட்டத்துக்கு தண்ணி இறைக்கப் போனவனே. தோட்டக்காரன் காசுக்கு வந்தால் நாளைக்கு வரச்சொல்லு.

காட்சி 3

(இலையுதிர் காலம், வீட்டினுள் வேப்பஞ் சருகுகள், பூச்சாடியில் பழைய பூ மேடை இருளாகி வருகிறது. மூர்த்தி கதிரையில் இருந்து ஸ்போட்ஸ் ஸ்ரார் சஞ்சிகை பார்க்கிறான். பின் கதிரையைத் தூக்கி இடம் மாறி வைத்து, இருந்து யோசிக்கிறான். எழுந்து வேப்பஞ்சருகுகளை காலால் தட்டிச் செல்கிறான். பூச்சாடியைப் பார்த்து பழைய பூக்களைத் தூக்கி வீசுகிறான்.)

(ஸ்ரீ இவற்றைப் பார்க்கிறான்)

மூர்த்தி: நேரம் ஆறாகுது வீட்டுக்கு விளக்கும் வைக்கேல்லை. கொட்டுண்ட வேப்பஞ்சருகைக் கூட்டித்தள்ளவும் ஆக்களில்லை, கோயிலுக்குப் போனா இருளமுன்னம் வீடு போகவேணும் எண்ட நினைப்பு இருக்காது. இந்த விசயத்தைக் கதைக்கலாம் எண்டால்...

ஸ்ரீ: நீ ஏண்டாப்பா சும்மா குழம்புறாய், வீட்டுக்காரர் வந்தவுடனை கதைக்கலாம் எண்டுதானே சொன்னான். நீதான் இல்லை வா எண்டு அவசரப்பட்டாய். கொஞ்சம் பேசாமல் இரு வரட்டும்.

மூர்த்தி: நான் என்ன செய்யட்டும், இப்ப பார் எனக்கு வயது 28 ஆகிப்போச்சு, அக்காவுக்கு 30 ஆகுது. பின்னாலை 3 பெட்டையள் இருக்கிறாளாவை. கலியாண வயது. பொம்பிளையள் படிச்ச உத்தியோகம் பார்த்தா மட்டும் காணுமே. அந்தந்த வயதிலை அது அதுகளை செய்யாட்டி ஊர்குறை சொல்லும்.

ஸ்ரீ: அதுக்குத்தானே முயற்சி பண்ணுறம், சும்மா கலங்கினாச் சரிவருமே.

மூர்த்தி: சும்மா கலங்கேல்லையடா, வீட்டலை காசெண்டு பெரிசா ஒண்டு மில்லை, தோட்டத்து உழைப்பும் இப்ப சரி வராது. வாறவன்களுக்கு சீதனம் கொடுக்க காச வேணுமே.

ஸ்ரீ: அதுக்குத் தானே வெளிநாடு போகச் சொல்லுறன், நெடுகச் சொல்லுறன். இஞ்சை உண்ண உழைப்பிலை சாப்பிடத்தான் காணும். வெளி நாட்டுக் காசாலை இஞ்சத்தை உழைப்பு செல்லாக் காசாப்போச்சு.

மூர்த்தி: அதையும் யோசிச்சனான்தான் அப்பு வேண்டாம் எண்டு சொல்லுது.

ஆச்சியும் சும்மா கிடக்குது, தானா ஒரு காரியத்தையும் பார்க்குது இல்லை, நான் எத்தனை காசெண்டு ஓடி ஓடி உழைக்கிறது.

ஸ்ரீ: காணி ஒண்டை ஈடு வைச்சு வெளிநாடு போனால் செலவெல்லாம் தள்ளி உழைக்கலாம் எண்டு சொல்லிப் பாரன்.

மூர்த்தி: சொல்லாமல் இல்லை. அந்தாள் இந்த வாத்தி வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு சாப்பிட்டால் போதுமெண்டு சொல்லுது. எனக்கும் வெளிநாடு போக பெரிசா விருப்பமில்லைத் தான். எங்களாலை முடிஞ்சதை எங்கடை நாட்டிலை செய்து வாழுறது தான் நல்லது. எங்கையோ கண் தெரியாத பிரதேசத்திலை அந்நியனுக்கு கைகட்டி பண்ணி உழைச்சனுப்புக்கிற பணத்திலை மாளிகை கட்டி வாழ நான் விரும்பேல்லை. ஆனா வீட்டை நினைச்சாத்தான் பெரிய கவலையாக்கிக்கு. சகோதரங்களைக் கரை சேர்க்க ஏலாமல் கிடக்கு.

ஸ்ரீ: நீ உலக நடப்பு விளங்காமல் உன்ரை கற்பனையிலை நிற்கிறாய். உன்ர சமூக சேவை, நாட்டுப்பணி எண்டதெல்லாம் வெறும் வரட்டுக் கதைகள்.

மூர்த்தி: இவளவை தாங்களும் பாடுபட்டு வாழ்க்கை நடத்த யோசிக்காமல் ஆம்பிளையள் உழைச்சுத் தரட்டும் எண்டு நிற்கிறாளவை.

ஸ்ரீ: உன்ரை தங்கச்சிமார் சொல்லுறதிலையும் பிழையில்லை அதுகளும் சராசரி மனிசர்தானே இப்ப அதுகளும் ஏதோ பாடுபடுகுதுகள் தானே.

மூர்த்தி: பாடுபடுகுதுகள், ஆனா சிந்தனை மாறேல்லை, வழக்கம் போல நகை நட்டு, கொண்டாட்டம் எண்டெல்லே நிக்குதுகள்.

ஸ்ரீ: அதுக்கு ஒண்டும் செய்யேலாது, உனக்கு மட்டும் அந்த ஆசைகள் இல்லையே, அதை விட்டுட்டு ஊரோடை ஒத்து வாழப்பார். எனக்குத் தெரிஞ்ச ஏஜென்சி ஒண்டிருக்கு. காசு வேணுமெண்டா நான் உதவி பண்ணுறன்.

(வீட்டுக்காரர் வருகை)

செல்: மேளகாரர் நல்லா வைச்சு வாங்கி விட்டாங்கள் திருவிழாமுடிய இருண்டு போச்சுது. பிள்ளை விளக்கைக் கெதியாக்கொளுத்து. என்ன ஸ்ரீ, கோயில் பக்கம் காணேல்லை. இவனும் வரேல்லைப்போலை.

பொன்: இந்தா மோனை விபூதி சந்தனம்.

- சுகந்தி: கச்சானைச் சாப்பிடுங்கோ, ரீ போட்டுக் கொண்டு வாறன்.
- மூர்த்தி: வீடு கிடக்கிற கிடையில் கோயில் ஒன்றுதான் வேண்டிக்கிடக்கு, சனமெல்லாம் சாப்பிட வழியில்லாம அகதியாக அலையுதுகள், அவை கோயில்லை மேளமடிச்சு கும்மாளம் கொட்டுகினம்.
- பொன்: கோயில் பழி உனக்கு வேண்டாமடா மோனை.
- செல்: இவருக்கு இப்ப ஏதோ நினைப்பு பெரிசாத்தான் கிடக்கு. இவரைப் பார்த்துத் தான் மற்றதுகளும் பழகப்போகுதுகள்.
- மூர்த்தி: உங்களுக்கேதும் பிள்ளை குட்டியுள்ளீர் கரிசனை இருக்கே? பொம்பி எப் பிள்ளைகளை அந்தந்த வயதிலை கரை சேர்க்க வேணுமெண்ட அக்கறையிருக்கே. அந்த ஜோமன் சம்பந்தத்தையும் வேண்டாம் எண்டிட்டு கோயில் குளத்தோட கிடவுங்கோ.
- பொன்: தம்பி உனக்குப் பாரத்துக்கு நாங்கள் பெத்தப் போடேல்லை. நீ உன்னை உழைப்பை வைச்சுக் கொண்டு வெளிநாட்டுக்குப் போற அலுவலைப் பார். எங்களுக்கு ஒண்டும் தரவேண்டாம்.
- மூர்த்தி: தரத்தர ஒண்டும் நிரவேல்லை. இனியும் தருவன் என்று நினைக்கிறியளே, எனக்கென்ன இங்கையிருந்து கஸ்ரப்பட வேணுமெண்ட தலையெழுத்தே? வெளிநாடு போயெண்டாலும் உழைச்சு இதுக்கொரு முற்று கண்டிட்டுத்தான் என்றை அலுவல். ஸ்ரீ, வா போவம்.
- செல்: தம்பி அங்கை இங்கையெண்டு போய் எங்களுக்கு நீ உழைக்க வேண்டாம், பார்க்கிற வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இரு, இல்லாட்டி இப்பவே வெளிக்கிடு ஓ...
- மூர்த்தி: நான் இனியும் உங்கடைசொல்லைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பன் என்று நினைக்காதையுங்கோ...
- (வெளியேறுதல்)
- பொன்: என்னடா இது ஸ்ரீ.
- சுகந்தி: ஸ்ரீ அண்ணை இவர் எங்கை போறார்?
- செல்: போனால் இந்தப் பக்கம் வரக்கூடாது என்று சொல்லு.

ஸ்ரீ: வெளிநாட்டு ஏஜென்ஸி ஒண்டிலை பேர் பதிஞ்சவனாம். அதைப் பற்றிக் கதைப்பம் எண்டுதான் நான் வந்தனான். அதுக்கிடையிலை, சொல்லாமல் பறையாமல் வெளிக்கிட்டிட்டான். நீங்கள் இருங்கோ நான் பார்க்கிறன்.

காட்சி 4

(மேடை அதிகாலை வெளிப்புடன், சிறிது இருட்டு. கடும் மழை. கூடத்தில் செல்லையர் இருமியபடி முன் கதிரையில். கோயிலில் மணி ஒலிக்கிறது. பொன்னம்மா மருந்து கொடுக்கிறாள்.)

செல்: முருகா வெளிக்கிட்ட பெடியன் என்னவாச்சோ, இனி எப்ப காண்போனோ?

பொன்: ஒண்டும் நடக்காது. தம்பி வந்திடுவான், கணநாள் நிக்க மாட்டான், நீங்கள் நினைச்சு நினைச்சு உடம்பைக் கெடுக்காதையுங்கோ.... ரா முழுக்க ஒருகண் நித்திரையில்லை.

(கும்பிடுகிறாள்- மணி கேட்கிறது)

பொன்: கோயில் மணி கேட்குது. நான் ஒருக்காத் தம்பியின்ற நட்சத்திரத்துக்கு ஒரு அர்ச்சனை செய்து காலமைப் பூசையைப் பார்த்திட்டு வாறன். சுகந்தியை படத்துக்கு விளக்கு வைக்கச் சொல்லுங்கோ.

செல்: சரி சரி, மழை ஈரம் கவனம், ஆரது கேற்றினை நிக்குமாப்போலை.

மூர்த்தி: அது நானும் ஸ்ரீயும்.

பொன்: எப்ப மோனை வந்தனி?

செல்: ஆர் தம்பியே வந்திட்டானே!

ஸ்ரீ: ஒண்டுமில்லை அவன் தனக்குப் போக விருப்பமில்லையாம். அதோடை சுகந்தியின்றை கடித்தில் அப்பாவுக்கு சுகமில்லை எண்டு கிடந்தது. சீரியஸ் இல்லை எண்டுதான் எழுதினவ, ஆனா இவன் வேண்டா மெண்டு வந்திட்டான்.

பொன்: அப்ப இவ்வளவு நாளும் கொழும்பிலையே நிண்டவன்.

செல்: முருகா நீ கைவிடேல்லை.

பொன்: ஈரத்தைத் துடை தம்பி, நல்லா நனைஞ்சு போனியள்.

- செல்: இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை விடிஞ்சபோம். ஸ்ரீ உடுப்பை மாத்து, விடிஞ்ச உடனை வீட்டை போகலாம்.
- சுகந்தி: இந்தாங்கோ அண்ணை தேத்தண்ணி.
(சுகந்தி பூச்சாடியில் புதிய பூக்களை வைத்தல், பொன்னம்மா விளக்கு வைத்தல்)
- மூர்த்தி: வேளைக்கு எழும்பி விளக்கு வைச்சாச்சு, தேத்தண்ணியும் போட்டாச்சு இனி வீடு விடிஞ்ச மாதிரித்தான்.
- செல்: ஸ்ரீ மழை வெள்ளம் போடுமே?
- ஸ்ரீ: சாய் வெள்ளாமைக்கு நல்லதெண்டு தான் சனம் சொல்லுது.
- செல்: இஞ்சரப்பா, நான் ஒருக்கா வயலைப் பார்த்திட்டு வாறன், வெள்ளம் கூடினா தண்ணியை வெட்டி விடுவம்.
- பொன்: இதென்னப்பா உடம்பு சுகமில்லை?..
- செல்: அது இப்ப எப்பன் சுகம்.
- மூர்த்தி: இப்ப நீங்கள் கொஞ்சம் ஆறி இருங்கோ, நாங்கள் போய் பார்த்திட்டு வாறம்.
- சுகந்தி: அண்ணை பயணக்களைப்பு தீர்டும், நீங்கள் இருங்கோ நான் போய் வயலைப் பார்த்திட்டு வாறன்.

-திரை-

*1991 இல் வட இலங்கை சங்கீத சபை நடாத்தும் ஆசிரியர் தரச் செய்முறைப் பயிற்சிக்கு ஆசிரியரால் தயாரித்து மேடையேற்றப்பட்டது.

“முளைசாலிகள் நீவிர் ஒடிவிட்டால்
இங்கு தோன்றுமா புது வாழ்வு?
கட்டடங்கள் கட்டவும்
பாலங்கள் போடவும்
எம் நாட்டை நிர்மாணிக்கவும்- வேறு
எவன் வருவான் என்று நீர் ஓடுவீர்?”

சர்வதேச அடிமைகள்.

(அரங்கில் மக்கள் குழுவினர் கோயிலை நோக்கி செல்கின்றனர், பஜனை பாடியபடி.)

பாடகர்:

ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா
களி படைத்த மொழியினாய் வா வா வா
கருமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா
தெளிவு பெற்ற மதியினாய் வா வா வா
சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா வா வா
எளிமை கண்டிரங்குவாய் வா வா வா
ஏறு போல் நடையினாய் வா வா வா

மெய்மை கொண்ட நூலையே அன்போடு
வேதமென்று போற்றுவாய் வா வா வா
பொய்மை கூறலஞ்சுவாய் வா வா வா
பொய்மை நூல்களெற்றுவாய் வா வா வா
நொய்மையற்ற சிந்தையாய் வா வா வா
நோய்களற்ற உடலினாய் வா வா வா
தெய்வ சாபம் நீங்கவே -நங்கள் சீர்த்
தேச மீது தோன்றுவாய் வா வா வா

(பாரதியார் பாடல்)

(அரங்கில் மக்கள் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரந்திருந்து பொங்கல் பூசைகள் செய்கின்றனர். ஆழி இருக்கின்றனர். நாட்டார் பாடல் ஒன்று பாடப் படுகிறது. அதனை எடுத்துரைஞர் பாடுவார்.)

எடுத்துரைஞர்:

எரிதணிய மழை கொடுத்து
இடைச்சியர் செய் பூசை கண்டு
பெரியவதி சுயமுடனே
பெண்ணணங்கு மிலங்கை நண்ணி
உரிய பல தலங்களிலே
உற்ற சிவ பூசை கண்டு
சரியரிய வரங் கொடுத்து

கார் குழலாள் வற்றாப்பளையில்
மருவியிருந்தருள் கொடுத்து
வளர் கதிரை மலையணுகி
அருவியுயர் கயிலை சென்றும்
ஐயனிடத் தமர்ந்தனளே.

(நாட்டார் பாடல்)

(காவடியாட்டத்துடன் மக்கள் மேடையில் வருதல்)

பாடகர்:

கண்ணகியம்மா அம்மா கண்ணகியம்மா.....
(பலமுறை பாடப்படும் பஜனை முறையில்)

கிழவர்:

நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்திலிடர்ப்படோம்
ஏமாப்போம் பிணியறிபோம் இன்பமே
எந்நாளும் துன்பமில்லை.....

(திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்டவம்)

உரை: என்ன அருமையான வாழ்க்கை. எவ்வளவு அமைதியாக ஆடிப்பாடி
ஆண்டவன் அருள் வேண்டி அன்போடு பகிர்ந்துண்டு வாழ்ந்தோம். இன்று
என்ன நடந்தது.

(இடிமுழக்கம் போன்ற படையணி நகர்வும், மக்கள் இடப்பெயர்வும்
காட்சிப் படுத்தப்படுகிறது.)

(சோகக் குரல் ஒலி:- தன்னனா..... தன்னனா.....)

உரை1: எதுக்கு இந்த நிலைமை?

உரை2: எப்படியானது எம்மவர் வாழ்க்கை?

உரை1: எமக்குத் தேவையானது என்ன?

உரை2: எம் முன்னோர் எப்பிடி இருந்தனர்?

கிழவர்: முன்னோர் எம் முன்னோர்.

உரை1: ஓம் பண்டாரவன்னியன் என்று ஒருவன் இருந்தான்.

மக்கள்: யார் அந்தப் பண்டாரவன்னியன்?

கவிஞர்: கல்லெனத் திரண்ட தோளும்
கடலென விரிந்த மார்பும்
நில்லென எதிரி தம்மை
நிறுத்திடும் வீரவாளும்
கொல்லென வருவேல் காக்க
கொடுத்த கேடயமும் கொண்டு
செல்லென எதிர்த்து வெள்ளைச்
சேனையைக் கலைத்த வீரன்

(கவிஞர் அகலங்கன்)

(மக்கள் நாடகம் பார்க்க வெளிக்கிட்டுச் செல்வது போல காட்சி
அமைகிறது. பண்டாரவன்னியன் சிலை உயிர் பெறுகிறது.)

அறிவிப்பு:

இதோ நாடகம் ஆரம்பமாகிறது.

பண்.வ: வன்னி நாட்டின் சக்தி வந்தவர்களாகிய உங்களுக்குத் தெரியாது.
வன்னி நாடு அந்நியரை அகற்றவே பிறந்தது. அதற்கே உயிர் வாழ்கிறது.
வன்னியர் கடமைக்காக இரத்தம் சிந்தச் சித்தமாயிருக்கிறார்கள்.

யுவெல்: பண்டாரவன்னியா! நீ பரிதவிக்கப்போகிறாய்.

ப.வ: அதைப்பற்றிய அக்கறை தங்களுக்கு வேண்டாம்.

யுவெல்: அகில இலங்கையும் எமது அதிகாரத்திலிருக்க அர்த்தமில்லாது அகங்
காரம் கொள்ளும் நீங்கள் அழிக்கப்படுவீர்கள். (All Ceylon is under
my Control)

ப.வ: அதை நீங்கள் இப்போதே அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். கடைக்கார இனம்
கப்பம் கேட்க முடியாது. அண்டிப் பிழைக்க வந்த அந்நியர் ஆட்சி
செலுத்த முடியாது. படுகளத்தில் போர்முண்டு பிணக்குவியல்
மலையாகக் குவிந்தாலும் கடுகளவும் இடங்கொடாதவன் இந்தப்
பண்டாரவன்னியன்.

யுவெல்: பண்டாரவன்னியா! கண்மூடித்தனமாகப் பேசி கஷ்டப்படப் போகிறாய்.
நீ எவ்வளவு வீரனாக இருந்தாலும் வரலாற்று ஏடுகளைப் புரட்டிப்பார்.

ஆங்கில ஆட்சியை எதிர்த்த அத்தனை நாடுகளும் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. இந்நிலையில் இந்தச் சின்னஞ் சிறிய வன்னி நாடு மாத்திரம் பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தை எதிர்த்தால்....

ப.வ: அப்படியொன்றும் கெட்டுவிடாது. கண்டியிலே மாட்சிமைதங்கிய சேனாதிபதியின் படை மண்ணோடு மண்ணானதை அறிவோம். ஏகாதிபத்திய வெறிக்கு எப்பொழுதுமே வெற்றி கிடைக்காது என்பதற்கு இது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. தலை வணங்காது தன்மானங் காத்த வன்னித் தமிழர் பரம்பரையில் வந்தவர் நாம். வந்தவருக்கு ஏன் வணக்கஞ் செலுத்த வேண்டும்?

யுவெல்: இனி வன்னி நாடு அழியும் வரை போர்தான்.

ப.வ: வெள்ளையனே வெறும் பேச்சை நிறுத்து. எந்த இனமாக இருந்தாலும் வந்தவர்களை மரியாதை செய்து வான்புகழ் கொண்டது வன்னி நாடு. அதனாற் சற்றுப் பொறுத்தோம். பொறுமையின் அருமையைப் புறக் கணித்தால் கருவறுக்கும் வரை கன்னித்தமிழ் நாடு கண்விழித்திருக்கும். வானமே இடிந்து தலையில் விழுந்தாலும், வையகமே திரண்டு எதிர்த்தாலும் மலை கலங்கினாலும் நிலை கலங்காத வன்னித் தமிழன் பண்டார வன்னியனின் புனித நாட்டில் மக்களிடம் துப்பாக்கியைக் காட்டி கலங்க வைக்க முடியாது.

(பண்டாரவன்னியன் - முல்லைமணி)

காட்சி மாற்றம்

உரை: இப்படித்தான் அன்று முழங்கியது எமது பரம்பரை. எனதருமை மக்களே இன்று எமது நிலையென்ன? நாம் என்ன செய்கிறோம்.

(குண்டுச் சத்தங்கள், மக்கள் அகதிகளாக, மேடையில்)

கவிஞர்: எங்கே போனார்கள் இந்த மனிதர்கள்?

நேற்றுவரை எனது இனிய கீதமாய்

உறவின் நாதமாய்

இன்பத்தின் உறைவிடமாய்

இருந்த எம்மவர்கள் எங்கே போனார்கள்?

பனை வளவுகளிலும், வயல் வெளிகளிலும்,
தாச்சி மறித்து, பந்துகள் உருட்டி,
உயிருட்டிய எங்கள் அன்புள்ளங்கள் எங்கே போனார்கள்?

பாரெங்கும் பறந்து ஊர்விட்டு ஊர்மாறி.
எல்லை மாறி எல்லை மீறி
இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவிஸ், கனடா
டென்மார்க், நோர்வே, அவுஸ்ரேலியா, அமெரிக்கா
மற்றும் பல நாடுங்கும்
ஓப்பிண் விசாவிலும் அகதி முத்திரையிலும்
முகமிழந்து, முகவரி இழந்து எங்கே போனார்கள்?

தண்ணிலவிலும் தகிக்கும் வெயிலிலும்
தோட்ட வெளியிலும் கடற்கரை மணலிலும்
விண்ணதிர பாடி இன்பக்களி கூட்டி
ஆடிய ஆட்டங்கள், பாடிய பாட்டுக்கள் அத்தனையும் மறந்து,
எங்கே போனார்கள் என்னினிய மனிதர்கள்?

(மேடையில் மக்கள் அடிமைகளாக வேலை செய்கின்றனர்.

1. உள்நாட்டில் அடிமை
2. வெளிநாட்டில் அடிமை
3. தோட்டங்களில் அடிமை

-முதலாளிகள் கடுமையாக வேலை வாங்குவர்

-மூன்று முதலாளிகளும் குடிபோதையில்

-சம்பளம் கொடுப்பதில் கஞ்சத்தனம்

-அடிஉதை

-மக்கள் தமக்குள் அடிபிடிப் படுதல்)

கவிஞன்: மூன்று நூற்றாண்டுகள் சென்றன
ஆயினும் அம்மா அம்மா
உன்னுடைய மென் கழுத்தில்
இன்னும் விலங்கு
நேற்று ஒரு காலம் எனது புதல்வரின்
வாஸ்களைப் பிடுங்கியே வீசினர்
இன்றொரு நேரம் உனது வீட்டின் மேல்
நெருப்பே எரியும் தினமும்

(மூன்று)

அந்நியர் கரங்கள் எம் குரல்வளை நெரிப்பினும்
பாடுவோம் உயர்த்திய குரல்களில்
இன்னும் எம் குருதி இந்த மண் நனைத்த போதிலும்
நடக்கலாம் நீண்டதோர் பயணமே.

(மூன்று)

(சேரனின் கவிதை)

(மக்கள் சோர்ந்து துவண்டு கிடப்பர்)

உரை2: கரும்புத் தோட்டத்திலே- அவர்
கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழுந்தபடி
வருந்துகின்றனரே
நாட்டை நினைப்பாரோ- எந்த
நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றேயன்னை
வீட்டை நினைப்பாரோ- அவர்
விம்மி விம்மி விம்மியழுங்குரல்
கேட்டிருப்பாய் காற்றே- துன்பக்
கேணியிலே யெங்கள் பெண்களழுத சொல்
மீண்டு முரைப்பாயோ- அவர்
விம்மியழவும் திறங்கெட்டு போயினர்.

(பாரதியார் பாடல்)

பாட்டி: அது ஒரு காலம்
ஆமாம்
எங்கள் மண்ணில் நாங்கள் இராசாக்கள்
வரண்ட மண்ணில் வாழ்வை விளைத்தோம்
வாய்க்கால் ஓரப் புல்லுக்கும்

வாழும் முறைமை காத்தோம்
எங்கள் வயல்கள் எங்களுடையவை
இனியது இரவு இனியது நிலவு
இனியது எங்கள் காலை ஒவ்வொன்றும்
வாழ்வு ஒரு காதல் தேன் தேவதையாக
சுவைத்த ஒரு காலம்.

பாட்டா: இன்றோ எங்கள் மண்
கைம்மை பூண்ட பெண்ணாக
பட்ட காயங்கள் எழுப்பும் ஓலங்களோடு
குருதி சுவறிய தெருக்களின் மீதில்
அடிமைகளாக.....

(ஈ.வில்வரெத்தினம்)

கவிஞர்: என்று தனியும் இந்த சுதந்திர தாகம்
என்று மடியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம்
என்று எமதன்னை கை விலங்குகள் போகும்
என்றேம் தின்னல்கள் தீர்ந்து பொய்யாகும்

(பாரதியார் பாடல்)

(மேடையில் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் அடிமைகள் போல் தாவும்
மக்கள் கூட்டம் துன்பக் கேணியில் அழுந்துகிறது)

அண்ணா:புழுதியிலே புரண்டெழுந்து- என் அன்னை மடியில்
அழுது புலம்பி ஆறிய காலம் இனி எங்கே
நேற்று புறப்பட்டோம் தேசாந்திரமாக- எமை
விற்புப் பிழைப்பு நடத்துகிறோம்
எமக்கென்றொரு புல்வெளி கூட இங்கு இல்லை
என் வீட்டுத் தண்ணி என்று குடிக்க வழியில்லை
நாளும் அறையுள் மூடிய வாழ்க்கை
பாழும் வாழ்வையெண்ணி பரிதவித்த நாட்கள் கோடி.

தம்பி: நான் மனிதன்
அறிவின் பசியில் அலைபவன் நான்
காலியாய் உள்ள எனது கிண்ணம்
நிறைதல் வேண்டும்
அதுவரை நான் ஓயமாட்டேன்

உயிர் ஒளி சுடர
வாழ்வின் ரசத்தை
நான் பருகுதல் வேண்டும்.
என் ஆளுமை நிறைவுற
செயல்களில் நான்
துலங்குதல் வேண்டும்.
உன் வதைகளுக்கு நான் பணிந்திட மாட்டேன்
என்னை நொறுக்கி ஒரு மூலையில் குவித்திடினும்
நான் இறக்க மாட்டேன்
உன் முன் உன் ஒரே எதிரியாய்
மீண்டும் மீண்டும் நான் எழுவேன்!
அறிக நீ, நான் மனிதன்.

(வாசுதேவன்)

தங்கை: பூக்களின் மகரந்தங்கள் பற்றியோ
அதனுள் ஊறும் தேன் பற்றியோ
என்னால் கதைக்க முடியாதுள்ளது;
எங்கும் எதிலும் இயந்திர மயம்
நெருக்கடிக்குள் அகப்பட்ட வாழ்க்கை
பயமும் அவதியும் அந்தரமும் என்று
சின்னாபின்னப்பட்டுப் போயுள்ளது.
என்னை பிரான்ஸுக்கு வரட்டாம்
முன்பின் தெரியாத ஒருவருடன்
சூடி வாழட்டாம்
குழந்தை குட்டி பெருக்கட்டாம்
என் நாட்டை என் குழலை
என் சுற்றத்தை இந்தக் காற்றை
மறந்து நான் எப்படிப் போவேன்.

(சீனக்கவிதை)

அண்ணா: எப்படிப் போவது என்று
நான் காட்டித் தருவேன்
நீ சும்மா புலம்பாதை
காலம் கெட்டுப் போய்க் கிடக்கு,
எங்கையெண்டாலும் போய் நல்லா இரன்.

அம்மா: ஓம் மோனை, உன்னை ஏன் நாங்கள் அனுப்புறம்,
எங்களுக்கும் இங்கை இருக்க விருப்பந்தான்.

பெண்: உலகில் பிற நாடுகளில் தாய்மார்கள்
பூக்களை நேசிக்குமாறு
தம் குழந்தைகளுக்கு கற்றுக் கொடுப்பர்- ஆனால்
இங்கோ குழந்தைகள் மேலும் அறியவேண்டியது
குண்டு வீச்சுக்குப்பிறகு செய்யவேண்டியது பற்றி

(சி- லான்-வியன்)

(குண்டு வீச்சு சத்தங்களும் மக்கள் இடம் பெயர்வும் தப்பியோடுதலும்)

பாடல்: இஞ்சிக்கும் பருப்புக்கும் ஓட்டம் -இங்கு
எலுமிச்சைப் பழத்திற்கு நாளும் திண்டாட்டம்
மனிதரை மனிதர் மிதிக்கும்- வாழ்வு
இனிமைகள் கெட்டு இன்பங்கள் அழிந்து
தனிமையில் ஆடிடும் வாழ்வு
பனியிலும் பவிசிலும் பங்கிட்ட வாழ்வு
அப்பனும் இல்லை அம்மையும் இல்லை
மாமனுமில்லை மாமியுமில்லை
உறவுகளில்லை உதவிகள் இல்லை
சூறையில் சுழி கொண்ட வாழ்வு
நிம்மதியில்லை நிறைவுகளில்லை
ஏதுக்கு இந்த அவலம்.

கவிஞர்: எங்கு நீர் தப்பி ஓடுவீர்
என்னினிய மக்களே!
எலிகள் அணில்கள் தவளைகள் போல்
பதுங்கி பயந்து தாவி, ஒழிந்து
நசுக்கிச் சீர்கெட்டு
வேறுந்த வாழ்வு,
போன இடத்தில் எம் சீர்குலைந்து
எம்மையும் எம் ஆன்மாவையும்
மலிவு விலைக்கு விற்றுவிட்டு
கண்ணாடி மாளிகையில் விலாசம் காட்டும்
அவலமான மேற்குலக வாழ்க்கை.

(பிறந்தநாள் வாழ்த்துக் காட்சி)

(மண்டபத்தில் போதைக்கு அடிமையாகிய மக்கள் மயங்கிக் கிடப்பர்)
கவிஞர்: மூளைசாலிகள் நீவிர் ஒடிவிட்டால்
இங்கு தோன்றுமா புது வாழ்வு
கட்டடங்கள் கட்டவும்
பாலங்கள் போடவும்
எம் நாட்டை நிர்மாணிக்கவும்- வேறு
எவன் வருவான் என்று நீர் ஓடுவீர்?

எட்டுத் திக்கும் சென்று

அத்தனை கலையும் இங்கு சேர்ப்பீர்
திரைகடல் கடந்து திரவியம் தேடி
மீளவும் வந்து உம் நாட்டைக் கட்டுவீர்
வாருங்கள் தோழர்களே!

வறுமையை ஒழிக்க புது வேகம் கண்டிடுவோம்
இனிமையை மீட்க ஒரு புது பண் பாடிடுவோம்.

(மேடையில் சற்று மயக்கம் தெளிந்த பாத்திரங்கள் எழுகின்றன.)

(படிப்பாளிகள் புலம்பல்)

டொக்: நான் ஒரு M.B.B.S plus F.R.C.S. Doctor. இந்த நாட்டில்இருந்து நான்
எப்படி வைத்தியம் செய்யிறது. Do you know who I'm, who my
forefathers are; what can I do in this bloody country?

எஞ்சி: என்னை Standard உங்களுக்குத்தெரியாது. I am a building Engineer.
இலங்கையிலை எங்கை கட்டடம் கட்டுறது. எங்கும் ஒரே குண்டுவிச்சு.

கலை: பரதநாட்டியம் ஒரு தூய்மையான கலை. தெய்வீகக் கலை. எங்கடை
நாட்டில் எப்பிடி கலை வளர்க்கிறது? எங்கும் சனம் இடம்பெயர்ந்து
ஓடுது. நான் இங்கை Australia வில் நல்லாக் கலை வளர்க்கிறன்
சரியோ. Don't disturb me.

ஆசிரியர்: நான் M.A Teacher, history special. ஸ்ரீ லங்காவிலை என்னை சட்டம்பி
என்று சொல்லுறவை. அங்க இப்ப ஒண்டும் செய்யேலாது. கனடாவிலை
நான் Tamil tuition கொடுக்கிறன். Dollars கணக்கிலை உழைக்கிறன்.
Tamil ஐயும் வளர்க்கிறன், OK.

(மேடையில் அமைதி நிலவுகிறது. கவிஞர் மக்களை நம்பிக்கையோடு பார்க்கிறார். சங்கு ஊதும் சத்தம், உடுக்கு அடிக்கும் சத்தம், மணி ஒலி, முரசு ஒலி, நாதஸ்வர ஒலி படிப்படியாக சத்தம் கூடுகிறது.)

கவிஞர்

பாடல்: காலம் வருகுது ஐயா! நல்ல காலம் வருகுது ஐயா!
அன்பு தழைக்க வேண்டும், நல்ல அறிவு ஓங்க வேண்டும்
துன்பம் சிறிதுமின்றி நிலவில் ஆடிப்பாட வேண்டும்
பேதம் ஏதுமின்றி உலகம் பேசிக்களிக்க வேண்டும்
கீதம் இசைக்க வேண்டும் ஈற்றில் உண்மை வெல்ல வேண்டும்.
(காலம்)

சந்தம் பொலியும் கவிதை எம் சந்ததி பாட வேண்டும்
சித்தம் தெளிய வேண்டும் நல்ல சீர்கள் நிறைய வேண்டும்
நாடு சிறக்க வேண்டும் நல்ல மழை பொழிய வேண்டும்
ஏடு உயர வேண்டும் எங்கள் ஏற்றம் சிறக்க வேண்டும்
எந்த நாளும் வாழ்வு இனிது ஓங்க அருள வேண்டும்
எந்தன் மக்கள் கூடி உண்ணும் உறவு நிலைக்க வேண்டும்
(காலம்)

(மக்கள் மெது மெதுவாக கிளர்ச்சியடைதல், கூடுதல் கைகோர்த்தல்
ஆடுதல் பாடுதல், உயர்வு ஓங்குதல், எழுச்சித் தீ பரவுதல்.)

-திரை-

*19996ல் வடக்கு கிழக்கு மாகாணம் ஒருவருடம் நாடாத்திய நாடகக்களப் பயிற்சியின் ஊடாக ஆசிரியரால் தயாரிக்கப்பட்டு 1997ல் யாழ் பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாக மாணவர்களால் வள்ளுவர் கழக பாரதி விழாவில் மேடையேற்றப்பட்டது.

இயக்கம்: ஆசிரியர்

இசையே. யஸ்ரின்.

“உதிலை ஒரு பத்து நடை நடந்தன் - என்னமாய்க்
களைக்குது. அஞ்சு பிள்ளைகளைப் பெத்தன்.
ஒண்டும் கை உதவிக்கு இல்லை. எல்லாம்
வெளிநாட்டுக்கு ஒண்டொண்டா ஓடியிட்டுதுகள்.
இந்த நாசமாப் போன கரைச்சல் ஒண்டு வந்துது.
கடைசியாய் கடைக்குட்டிப் பெடியனாவது
கொள்ளிவைக்க இருப்பான் எண்டு பார்த்தன்.
அவனும் போட்டான். அதுகள் இஞ்ச வரேலாமல்
கிடக்கு. நான் கொழும்புக்குப் போவம் எண்டால்
என்னவோ Clearance ஆம். இனி உந்த
உலைவாரோட உலைஞ்சு பார்த்தாத்தான் தெரியும்.”

நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்

(சுபத்திரன் கவிதை ஒன்றின் தலைப்புக்கு நன்றி)

கவிஞர்: மக்கள் வாழ்வியலைச்சித்தரிக்கும் நாடகம் இதோ! மேடையில் அரங்கேறுகிறது. (அறிவித்தல்)

(மக்கள் மேடையில் வந்து தொழுவர்)

பாடல்: கடலின் மீது கதிர்களை வீசிக்
கடுகி வான்மிசை ஏறுதி ஐயா!
படரும் வானொளி இன்பத்தைக் கண்டு
பாட்டுப்பாடி மகிழ்வன புட்கள்
உடல் பரந்த கடலுந்தனுள்ளே
ஒவ்வோர் நுண்டுளியும் விழியாக
சுருதி பாடிப் புகழ்கின்றதிங்கே

(மக்கள் அவசரமாக பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்ள ஆயத்தம் செய்வர்.
பின்வரும் பாடல் கவிதையாக மொழியப்படும்)

என்றன் உள்ளம் கடலினைப் போலே
எந்த நேரமும் நின்னடிக்கீழே
நின்று தன்னகத் தொவ்வோர் அணுவும்
நின்றன் ஜோதி நிறைந்தது ஆகி
நன்று வாழ்ந்திடச் செய்குவை ஐயா,
ஞாயிற்றின் கண் ஒளி தருந்தேவா!
மன்று வானிடைக் கொண்டு உலகெல்லாம்
வாழ நோக்கிடும் வள்ளியதேவா!

(மக்கள் கூட்டமாக பொதிகளுடன் பயணத்தினை மேற்கொள்ளல்)

பாடகர்: காதல் கொண்டனை போலும் மண்மீதே
கண்பிறழ்வின்றி நோக்குகின்றாயே
மாதர்ப் பூமியும் நின்மிசைக் காதல்
மண்டினாள், இதில் ஐயமொன்றில்லை,
சோதி கண்டு முகத்தில் இவட்கே
தோன்றுகின்ற புதுநகையென்னே!
ஆதித் தாய் தந்தை நீவிர் உமக்கே
ஆயிரந்தரம் அஞ்சலி செய்வேன்.

(பாரதியார் பாடல்)

(மக்கள் ஊர்வலமாக பயணம் செய்வதை விழித்து கவிஞன் பாடுகிறான்.)

கவிஞன்: எனது தோழனும்

அவன் தோளில் அமர்ந்து

என்னை தோக்கி

நகைத்துக் கொண்டிருக்கும்

குரங்கும் முன்செல்ல

காடுகளை ஊடறுத்து

ஆறுகளைக் கடந்து

எல்லையற்ற மண்ணை தோக்கி

வேகமாய் நடக்கின்றோம்.

காலையில்

வடகரையில்

நகர் ஒன்றில் தென்கரையில்

தலைநகரை அடைகின்றோம்.

வருடம் வருடமாய்

சப்தமும் அழுகையுமாய்

மேள உடுக்கு ஒலிகளுடன்

காலங்கள் கழிகின்றன.

வழிப்பறி கொள்ளையர் போல,

மற்றொரு கிரகத்திலிருந்து

குடிபெயர்ந்தவர் நாம் என

மக்கள் கூறுவர்.

(சீனக் கவிதை)

(மக்கள் மேடையில் பரந்து நின்று தமது அவலங்களை காட்சியாக்குவர்-
குடும்பம், குழுக்களாக காட்சி தொடரும்.)

குழு 1. மாமாவும் மருமகனும்

மருமகன்: மாமா கொழும்புக்குப் போகவேணும்

மாமா: கொழும்புக்கோ ஏனடா?

மருமகன்: Computer Course interview ஒன்றுக்குப் போகவேணும்

மாமா: அது இப்ப பெரிய கரைச்சலான வேலை எல்லோ, கிளியரன்ஸ்- முதலில் எடுக்க வேணுமே.

மருமகன்: கரைச்சல் என்று பாராமல் try பண்ணி கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ.

மாமா: சரி பாப்பம், ஜி.எஸ்ஸிட்டைப் போய் கதைச்சுப் பார்ப்பம்.

குழு 2. நோயுற்ற தாயும் பிள்ளைகளும்

என்ன பிள்ளை, எத்தனையோ டாக்குத்தர் பாத்தும் இன்னும் சுகம் வரேல்லையே! கடைசியாய் பார்த்தவரும் கொழும்புக்குப் போகச் சொல்லிப் போட்டார். என்னாலை கொஞ்சத் தூரமும் நடக்க ஏலாமல் கிடக்கு, இவ்வளவு தூரம் என்னண்டு போறது?

மகள்: என்னம்மா செய்யிறது, டொக்டர் சொன்னபடியால் போகத்தானே வேணும். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ, அண்ணா எல்லாம் பார்ப்பார்.

மகன்: (வந்துகொண்டே) தங்கச்சி கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டுவா, டொக்டர் என்ன சொல்லுறார். அம்மாவுக்கு?

மகள்: டொக்டர் தன்னால ஏலாதாம், கொழும்புக்கு கொண்டு போகட்டாம். அப்பாவும் பொறுப்பில்லாமல் திரியிறார். என்ன செய்யிறது?

மகன்: கொழும்புக்குப் போகச் சொன்னால் போகத்தானே வேணும். ஆனால் Clearance எடுக்க வேணுமே. உதவிக்கு நீயும் வேணும், நானும் வரத் தானே வேணும். இதைவிடப் பெரிய பிரச்சனை காசுப் பிரச்சனை.

மகள்: செல்லையா அண்ணையிடம் கேட்டுப் பாருங்கோவன், கடனோடை கடனாய்.

மகன்: அதுவும் சரிதான், நானொருக்கால் அவரிட்டை போட்டுவாறன்.

குழு 3. கல்யாணப்பெண்ணை கூட்டிச்செல்லும் பெற்றோர்.

தாய்: என்னப்பா Clearance எடுத்திட்டிங்களா?

தந்தை: இல்லை, அதுக்குத்தானே இவ்வளவு நேரமும் காவல் நின்றுட்டு வாறும்

மகள்: அதை ஏன் அம்மா கேட்கிறீர்கள். உந்த நெருப்பு வெய்யிலுக்கை காத்திருந்துதான் மிச்சம்.

தாய்: என்னப்பா நீங்கள் பிள்ளையின்றை அலுவலிலை கவனமில்லாமல் இருக்கிறீர்கள்

தந்தை: என்ன நீர் விளக்கமில்லாமல் கதைச்சுக்கொண்டு நிக்கிறீர்..?

தாய்: சரி சரி, கோவிக்காமல் ரீயைக் குடியுங்கோ களைச்சுப் போனீங்கள்.

தந்தை: வெயிலுக்கை நிண்டு வாறம் சுடச்சுடத்தாறீர்.

தாய்: Current இல்லை. அதுதான் Fridge போடேல்லை. சரியப்பா மாப்பிள்ளையும் வந்து ஒரு கிழமையிலை திரும்ப வேணுமாம் என்ன சொல்லப் போறியன்?.

மகள்: அம்மா, இன்னும் ஒரு கிழமை லீவை கூடப்போடச் சொல்லுங்கோவன்.

தந்தை: எதுக்கும் ஒருக்கா Call எடுப்பம்.

குழு 4. ஆச்சி.

ஆச்சி: உதிலை ஒரு பத்து நடை நடந்தன்- என்னமாய்க் களைக்குது. அஞ்ச பிள்ளைகளைப் பெத்தன். ஒண்டும் கை உதவிக்கு இல்லை. எல்லாம் வெளிநாட்டுக்கு ஒண்டொண்டா ஓடியிட்டுதுகள். இந்த நாசமாப் போன கரைச்சல் ஒண்டு வந்துது, கடைசியாய் கடைக்குட்டிப் பெடியனாவது கொள்ளிவைக்க இருப்பான் எண்டு பார்த்தன், அவனும் போட்டான். அதுகள் இஞ்ச வரேலாமல் கிடக்கு. நான் கொழும்புக்குப் போவம் எண்டால் என்னவோ Clearance ஆம், இனி உந்த உலைவாரோட உலைஞ்ச பார்த்தாத்தான் தெரியும்.

குழு 5. பெண்கள் மூன்று பேர்

ராஜி: என்னடி தயா உனக்கு ரிக்கட் கிடைச்சிட்டுதா?

தயா: எங்கையடி கிடைக்குது, மூன்று நாட்களாக இதுக்காக அலைஞ்ச திரியிறன் தாறாங்கள் இல்லை. என்ன செய்யிறதோ தெரியேல்லை.

ராஜி: உனக்கு தெரிஞ்ச ஆட்களைப் பிடிச்ச உள்ளுக்கிள்ளையாவது கதைச்சுப் பாரனடி.

தயா: எனக்கு யாரடி இருக்கினம். கடைசி நானாவது கதைச்சுப் பார்ப்பம் என்டா, சிங்களம் கூடத் தெரியாது.

(மூன்றாவது பெண் வருகை)

ஞானி: ராஜி, தயா உங்களுக்கு டிக்கற் கிடைச்சிட்டுதா?

தயா: இல்லையடி.

ஞானி: என்ன தயா செய்யிறது? நான் கொழும்புக்கு கட்டாயம் போகவேணும்.

தயா: ஓமடி, எனக்கும் 15ம் திகதி Interview அதுக்கிடையில் எப்படியாவது போகவேணும்.

ராஜி: சரி சரி, இதிலை நின்று கதைச்சுவேலை இல்லை அவங்கடை காலிலை விழுந்தெண்டாலும் கேட்டுப்பார்ப்பம்.

குழு 6. கொழும்புக்கு இடம் மாறும் குடும்பம்.

தாய்: என்னப்பா பேப்பரை பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் போதுமே. எத்தனை நாளைக்கு இந்தச் சத்தங்களை கேட்டுக்கொண்டு பயந்து பயந்து சாகிறது?

தந்தை: இப்ப என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்.?

தாய்: இந்த இரண்டு குமருகளையும் வைச்சுக் கொண்டு....

தந்தை: ஊரிலை எத்தனையோ இருக்குதுகள்தானே.

தாய்: எங்குட காலம் ஒருமாதிரிப் போட்டுது. இனி பிள்ளைகளின்ர எதிர்காலத் தையும் எல்லே நாங்கள் பார்க்கவேணும்.

தந்தை: அதுக்கு என்ன செய்யிறது?

தாய்: மற்றவை செய்யிறது மாதிரி நாங்களும் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு கொழும்புக்குப் போறதுதான்.

தந்தை: அடடா, நீ அப்பிடி வாறியே? இஞ்ச பார் பாக்கியம், எனக்கென்னவோ இந்த சொந்த மண்ணை விட்டுட்டு போறத்துக்கு விருப்பமில்லை.

மூத்தமகள்: என்னப்பா சொந்தமண்ணோ, சொந்தமண் சொந்தமண் எண்டு எத்தின நாளைக்கு கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு இருக்கப் போறீங்கள்? அம்மா இது என்ன அப்பாவின்ரை கதை?

இளையமகள்: நீதான் அக்கா கேள்.

மூ.மகள்: என்ற படிப்பு என்ன ஆவது?

இ.மகள்: எங்கடை படிப்புக்கும் தகுதிக்கும் நாங்கள் இங்கை இருக்க வேண்டிய ஆட்களோ?...

தாய்: கேட்டிங்களே, பிள்ளைகள் சொல்லுறதை!

தந்தை: ஓமோம் உங்கடை தகுதிக்கும் படிப்புக்கும் செவ்வாய்க் கிரகத்திலை-தான் இருக்கவேணும்.

இமகள்: நான் இங்க ஒரு ரியுசனுக்கும் போக மாட்டன்.

தந்தை: நான் இப்ப என்ன செய்ய வேணுமெண்டு சொல்லுறியன்.

தாய்: முதலில் கொழும்புக்குப் போற அலுவலைப் பாருங்கோ.

தந்தை: சரி.. சரி... நீ பிள்ளையனைச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை மாத்திப் போடுவாய். அதிலை நீ கெட்டிக்காரி. சரி இனி உங்கட அலுவலைப் பாப்பம். Clearance எடுக்க Civil affairs officeக்குப் போகவேணும்.

குழு 7. வியாபாரிகள் இருவர்.

வியா1: என்ன மணியண்ணை கடுமையான யோசனை? கப்பல் கவிண்டு போச்சோ!

வியா2: கப்பல் கவிழேல்லை. கப்பல் ஓடேல்லை எண்டுதான் கவலை.

வியா1: ஏன் நீயும் கொழும்புக்குப் போகப்போறியோ?

வியா2: ஓமடாப்பா. இந்தப் பொயிலையைச் செய்து போட்டு அதை வித்துக் காசாக்க ஏலாமல் கிடக்கு. போட்ட முதனும் கையிலை வராது போல. அதுதான் கொழும்புக்கு கொண்டு போய்ப் பார்ப்பம் எண்டு யோசிக்கிறன்.

வியா1: உதை எங்கை கொண்டு போகப் போறாய்? நீ பேசாமல் மரக்கறியை செய்திருக்கலாம்.

வியா2: மரக்கறியைச் செய்து என்ன வெட்டித் தாக்கிறதே? அதுக்கு மருந் தடிக்கவும் பசளை போடவும் ஆரிட்டப் போறது, அது சரி உன்ற பாடு என்னமாதிரி?

வியா1: கடைக்கு சாமான் எடுத்துப்போட்டு, அனுப்புவம் எண்டால் கப்பல் ஓடுது இல்லை.

வியா2: உனக்கென்ன வெளிநாட்டுக் காசு.

வியா1: இஞ்சையண்ணை அதைச் சொல்லாத நான் பிள்ளைகளின்ர தொடர்பை விட்டுட்டன். எங்கடை கையைத்தான் எப்பவும் நாங்கள் நம்பியிருக்க வேணும்.

வியா2: இப்ப எங்கை ஆயத்தம்?

வியா1: உந்த Clearance எடுக்கத்தான்.

வியா2: சரி நானும் எடுக்கத்தான் வெளிக்கிட்டனான். வா போவம்.

குழு 8. அரசாங்க அதிகாரிகள்.

(உ.அ.அ - உதவி அரசாங்க அதிபர், உ.க.ப - உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்)

உ.அ.அ: ஹலோ Mr.துஷி!

உ.க.ப: ஹலோ Mr.நடா! Where are you going?

உ.அ.அ: I am going to the civil affairs office to get clearance.

உ.க.ப: I see, I am also going there - I have a meeting in colombo. You know these clearance ,pass, letters etc.,etc., what a terrible situation!

உ.அ.அ: What shall we do? There is a meeting in colombo. It is about rehabilitation plan and implementation.

உ.க.ப: Oh yes , you know we have to discuss the G.C.E A/L exam in the meeting.

உ.அ.அ: OK , shall we go to civil affairs?

காட்சி மாற்றம்-

(இசை மாற்றத்துக்கு உதவி புரியும்)

(மக்கள் சிவில் அலுவலகத்தில் வரிசையாக நிற்கிறார்கள். சோடா மற்றும் இனிப்பு விற்கும் வியாபாரி மேடையில் தோன்றுதல்)

சோ.வி: பார்லி, பார்லி, பார்லி.....

தந்தை: தம்பி இரண்டு சோடா தா.

சோ.வி: அது சரியண்ணை நீங்கள் என்ன அலுவலாய் கொழும்புக்குப் போறீங்கள்?

தந்தை: மகளைக் கரை சேர்க்கப்போகிறம்.

சோ.வி.: ஆ.... இப்ப உங்கடை மகள் நடுக்கடலிலை நிக்கிறா. நீங்கள் கரை சேர்க்கப் போறீங்கள்.

தந்தை: இல்லைத் தம்பி, கலியாணம் செய்விக்கப்போறம்.

சோ.வி: ஏன் இங்க செய்விக்க ஏலாதோ?

தந்தை: மாப்பிள்ளை வெளிநாடு தம்பி.

சோ.வி: இங்க, யாழ்ப்பாணத்திலை மாப்பிளை இல்லையோ அண்ணை?

தந்தை: பேசிச் சரி வரேல்லை.

மகன்: சோடா விக் கிறவரோட என்ன கதை?

தாய்: காசைக் கொடுத்து அனுப்புங்கோ.

சோ.வி: அது சரி...பார்லி.... பார்லி....

ஆச்சி: பொடியா வெத்திலை இருக்கோ?

சோ.வி: சோடா இருக்கணை.

ஆச்சி: ரெண்டு உடைச்சு பிள்ளையளுக்குக் குடு.

பெண்1: என்ன ஒரு பார்வை?

சோ.வி: ஓ! உங்களிலை ஒருவர் உலக அழகி ஐஸ்வர்யாராய், மற்றவர் கிளியோபாட்ரா, அடுத்தவர் டயானா.

ஆச்சி: தம்பி உமக்கென்ன பொம்பிளைப்பிள்ளையோட கதை. இந்தா காசைப் பிடி.

சோ.வி: சரி சரி, பார்லி பார்லி

மகன்: தம்பி பார்லி என்ன விலை?

சோ.வி: இருபத்தெட்டு ரூபா.

- மகன்: நெருப்பு விலையாய் இருக்கு.
- சோ.வி: இதுதான் விலை. நீங்களும் கொழும்புக்கோ. என்ன அலுவலாய் போறீங்கள்?
- மகன்: அம்மாவுக்கு சுகமில்லை. கொழும்பிலை ஒரு ஒப்பிளேசன் செய்ய வேணும்.
- சோ.வி: கிழவி, இண்டைக்கோ நாளைக்கோ எண்டு.....
- மகன்: அண்ணை சோடா விக்கிறவரோட என்ன கதை? காசைக் கொடுத்து அனுப்புங்கோ.
- மகன்: இந்தாரும் காசும் போத்தலும், வந்தால் வந்த அலுவலை மட்டும் பாரும், சரியா?
- சோ.வி: சொல்லுவியள் நாளைக்கு கடலிலை தூக்கிப் போடேக்க தெரியும். பார்லி.... பார்லி....
- தாய்2: என்ன தம்பி வைத்திருக்கிறாய்?
- சோ.வி: பண்டயப்பா சுருட்டிக்கு, பார்லியிருக்கு.
- தாய்2: சோடாவிலை இரண்டு தா. அதுசரி எங்கடை பக்கம் எப்பிடி இருக்கு?
- சோ.வி: ஓ நாட்டை விட்டு ஓடுறியள், ஊரைப்பற்றியும் விசாரிக்கிறியள்.
- தாய்2: உனக்கென்ன தெரியும் தம்பி இரண்டு குமர்பிள்ளைகளை வைச்சிருக்கிறம்
- சோ.வி: ஊரிலை வேற பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இல்லையே?
- மகன்1: அம்மா ஏன் தேவையில்லாமல் கதைக்கிறீங்கள்?
- தாய்: இந்தா தம்பி காசு, சுமமா அலம்பாதை.
- சோ.வி: திரும்பி ஓடிப் போகேக்க தெரியும். பார்லி... பார்லி...
- தந்தை: Titanic Bristol இருக்கோ.
- சோ.வி: உந்த வாய்க்கு Titanic Bristol தேவைப்படுகுதோ?
- (வெளியேறல்)
- காட்சி மாற்றம்.

(இரானுவ அதிகாரிகள் வருகை)

(மக்கள் வரிசையில் செல்லல்)

தாய்: வயித்திலை ஒரு ஒப்பிரேசன்

இ.அ: Medical report இருக்கா

தாய்: எங்கை தம்பி அதை எடுத்துக்குடு.

இ.அ: பலன்ன

பெண்

இரா.அதி: உனக்கு Clearance தேவையில்லை. I.C.R.C கப்பலிலை பதிஞ்சு போ.

மகன்: உதவிக்கு நானும் தங்கச்சியும் போகவேணும்.

இ.அ: அது சரிவராது. அம்மா மட்டும் போகலாம். நீ போறதெண்டால் D.S. Letter கொண்டு வா, போ.. போ.

குடும்பம் 2

தந்தை: கொழும்புக்குப் போகவேணும்.

இ.அ: ஏன்?

தந்தை: மகளுக்கு கலியாணம். மாப்பிளை வெளிநாட்டாலை வாறார்.

இ.அ: Wedding card இருக்கா?

தாய்: இல்லை, கொண்டு வரேல்லை. G.S Letter காணும் எண்டு அண்டைக்குச் சொன்னியள்.

இ.அ: அது சரிவராது. Wedding card கொண்டு வா. போ.. போ.

ஆச்சி வருகை:

இ.அ: ஏய் ஆச்சி, கொழும்பு போறது?

ஆச்சி: ஓம் ஐயா, மகன் வெளிநாட்டாலை வாறார்.

இ.அ: இங்கை வரச்சொல்லு.

ஆச்சி: அவைகளுக்கு லீவு இல்லை.

இ.அ: I.C எடு.

ஆச்சி: எனக்கு எழுபது வயசாச்சு.

இ.பெ: போட்டோவிலை G.S.Sign பண்ணி வா, போ.

வியாபாரிகள்:

வியா: கொழும்புக்கு வியாபார அலுவலாக போக வேணும்

இ.அ: இந்த businessகாரர்தான் எங்களுக்கு பிரச்சனை.

இ.பெ: என்ன சாமான்?

வியா1: போயிலை

இ.பெ: போயிலை கொண்டுபோக கப்பலிலை இடமில்லை. அடுத்த கப்பலுக்கு வா.

வியா2: சேர், கொழும்பிலை இருந்து சாமான் கொண்டுவர Permit இருக்கு.

இ.அ: அது சரிவராது. G.A Letter எடுத்துவந்து பிரிகேடியரிடம் போய் கதை.
(உதவி அரசு அதிபர் வருகை)

உ.அ.அ: Good Morning Sir. மம தமாய் ஏ.ஜி.ஏ கொழும்பட்ட யண்ட ஓன

இ.அ: Can you meet Brigadier please?

(பெண்கள் மூவர் வருகை)

பெண்: கொழும்பிலை Interview.

இ.அ: Letter இருக்கா?

பெண்: ஓம்

இ.அ: இதை D.S certify பண்ணி எடுத்து வா.

பெண்: பத்தாந் திகதி Interview, இரண்டு நாள்தான் இருக்கு.

இ.அ: Letter ஓடை நாளைக்குப் போக ரெடியா வா.

காட்சி மாற்றம்

(மக்கள் ஊர் விட்டு ஊர் ஓடும் காட்சி மேடையில் கோலமாகிறது. பின்னணி இசையில் வெடி குண்டுச் சத்தங்களும் மக்கள் எழுப்பும் அவலச் சத்தங்களும் கேட்கின்றன.)

பாடகர்: ஊர் விட்டு ஊர் ஓடும் காலமிது.
நாதியற்று நாயாய் அலைகிறோமே!

வேதனைகள் சொல்லமுடியாது,
எம் சந்ததிகள் படும் துயர் மடியாதோ,
எப்படி நாம் எழுவோம்:
எம் வாழ்வின் கதை இங்கு விடியாதா?
(ஊர்.....)

நேற்று வரை வாழ்ந்த வசந்தங்கள் நாம்
காற்றிலாடும் பஞ்சு போல் ஆனோமே!
ஏற்றி வைக்கும் தீபங்கள் ஒளிராதோ,
பாரினிலே எம் வாழ்வு சிறக்காதோ- இந்த
பாரினிலே எம் வாழ்வு சிறக்காதோ?

(மக்கள் சோர்ந்து விழுவர்)

காட்சி மாற்றம்

(கொழும்பில் மக்கள்)
(மேடையில் மக்கள் குழுக்களாக சேர்ந்து இருப்பர்)

மாமா: சொல்லச் சொல்லக் கேட்டானே. இப்ப Interview க்கு போகேல்லை,
அள்ளிக் கொண்டு போட்டாங்கள்.

குடும்பம்!

தாய்: Police Report கிடைச்சதாப்பா?

தந்தை: இல்லை, அவங்கள் அடுத்த Plane இல யாழ்ப்பாணம் போகட்டாம்.

தாய்: நான் பிள்ளை போய்ச்சேர்ந்த முடிவில்லாமல் உங்கை வரமாட்டன்.

தந்தை: உனக்கு நாட்டு நடப்பு விளங்கேல்லை. நீ பின்னை இங்கை இரு, நான்
போறன்
(உறை நிலையில்)

பெண்கள்:

ஞானி: உனக்கு வேலை கிடைச்சுட்டுதா?

தயா: வேலை கிடைச்சுட்டுது ஆனால் இருக்க இடம் கிடைக்கயில்லை.

ஞானி: ராஜியை பொலிஸ் பிடிச்சிட்டுதெல்லோ?

தயா: என்ன பொலிஸ் பிடிச்சிட்டுதோ? ஐயோ!

(உறை நிலையில்)

குடும்பம்2:

தந்தை: சொல்லச் சொல்ல கேளாமல் கொழும்பு கொழும்பு எண்டு வந்தாய், இப்ப பாத்தியே சும்மா இருந்தவனைக் கொண்டு போட்டாங்கள், மற்றவன் Campus எண்டபடியால் தப்பிவிட்டான்.

தாய்: நான் எனக்காகவே வந்தனான்? பிள்ளைகளுக்காகத்தானே வந்தன்.

தந்தை: சரி சரி நோட்டிவை நிண்டு அழாதே போய் அவங்கட காலிலை எண்டாலும் விழுவம்.

தாய்: ஐயோ!.... பசி கிடக்கிறாளோ, தவிச்சப் போவாள்.

(உறை நிலையில்)

குடும்பம்3:

தாய்: தம்பி அவளை ஒருக்கால் போய்ப் பார்த்திட்டு வாவன்

மகன்: நான் காலமை தானே போய்ப் பார்த்திட்டு வந்தனான், அவங்கள் பத்து நாளைக்குப் பிறகு வரட்டாம்.

தாய்: நான் சுகமில்லாமல் அங்கேயே செத்திருக்கலாம், இப்ப என்ர வயிறு பத்தி எரியுது. அந்தப் பிள்ளையை இஞ்சை கொண்டுவந்து கஸ்ரப்பட வேண்டியதாய்ப் போச்சு.

(உறை நிலையில்)

வியாபாரிகள்

வியா1: அநியாயம் பிடிப்பாங்கள் எங்கடை வயதுக்கு மதிப்பில்லை.

வியா2: இங்கை வந்து Police report அது இது எண்டு எவ்வளவு செலவு.

வியா1: நாளாந்தம் அவங்கட officeபோய் சைன் பண்ணவே பொழுது போய் விடும்.

வியா2: கப்பல் கிடைச்சால் நாளைக்கே போடுவன் ஊருக்கு.
(உறை நிலையில்)

அரசாங்க அதிகாரிகள்

உ.அ.அ: Hello துஷி, meeting முடிஞ்சுதா?

உ.க.ப: ஓம் ஓம், ஆனால் உடனேயே யாழ்ப்பாணம் போகட்டாம். No Police report for me

உ.அ.அ: What is this? All there letters, official duties and police report!

உ.க.ப: What to do, we have to suffer we can't go by plane. It is also stopped.

உ.அ.அ: So, What are you going to do?

உ.க.ப: I don't know what to do?
(உறை நிலையில்)

(சகல மக்களும் திகைத்துப் போய், அலமந்து, அசைந்தசைந்து மேடையில் இரு பக்கமும் இரு குழுக்களாக வட்டமாக அமர்வர்)

(மக்கள் அனைவரும் சோர்ந்து துவண்டு விழுவர். ஒவ்வொருவராக மனிதர் உயிர் பெற்று கவிதை பாடுவர்.)

மனி1: நிழல் சொரியும் மரங்களெல்லாம்.
நெருப்பள்ளிச் சொரியும்
நினைந்து செய்யும் கொடுமைகளால்
நெஞ்சமெல்லாம் எரியும்
புயல் அடித்த ஊராகி
எம் வாழ்வு குலையும்
புலம்புதலும் விம்முதலும்
மொழியாகி உலவும்.

மனி2: கடல் செய்த வேளாண்மை
யார் வெட்டு வோர்கள்?

யார் நட்ட பனை வடலி?
யார் தறிக்கின்றார்?
யார் கையில் கொடு வாள்கள்?
யார் கை கும்பிடுங்கை?
யார் கொல்லப்படுவோர்கள்?
யார் கொன்று மகிழ்வோர்?

மனி4: எந்த வழி தரை கடல் வான் இவற்றினூடு
எமை நோக்கி யமன் வருவான் என்று பார்த்து
நொந்தவர்கள் நாங்கள், படும் துன்பம் ஒவ்வோர்
நொடியும் உள, கொடியர் இருந்தீயில் நின்று
வெந்தவர்கள் நாங்கள், அநியாயமாக
வெட்டுண்டும் சுடுபட்டும் வீழ்ந்தோர்கள் நாங்கள்
இந்துமா கடலைக் கேள், காற்றைக் கேள், இங்கு
எறிக்கின்ற வெயிலைக் கேள், எல்லாம் சொல்லும்.

மனி5: மீண்டும் எமது நிலத்தில் பனை வடலி
தோன்றி நிமிர்க, துயரம் பொடிபடுக:
மீண்டும் அண்ணாவி முழக்கம் உடுக்கின் ஒலி
நீண்ட இரவுப்பொழுதில் நிகழட்டும்!
ஊது குழல் பெய் சுருட்டி இனியிரண்டும்
காதும் அமுதம் பொழிக! கடலோரம்
ஈர மண்ணில் நாம் நடக்கலாம்
பாலாய் நிலவு பொழிகிறது- பெளர்ணமிநாள்!

(சோ. பத்மநாதனின் கவிதை)

(மக்கள் மெல்ல மெல்ல உயிர்ப்புப் பெறுவர், கைகளைப் பிணைப்பர்,
அரை வட்ட வடிவில் அரங்கில் குழுவியிருப்பர்.)

குறி சொல்பவன்:

(அரங்கில் தோன்றி)
உலகம் பிறந்திடும்- புது
உலகம் பிறந்திடும்
பொல்லாப்பு நீங்கி
எல்லோரும் வாழ- புது.....

நல்லோர்கள் வாழ்த்த

பல்லோரும் பாட

எழுகின்ற தேசமிது!

பண்பாடும் நாட்டில்

திண்டாடலாமா?

விண் ஏற்றி வாழ்ந்திடுவோம்- வாழ்வை

கண் போல காத்திடுவோம்.

(குறி சொல்பவன் அரங்கை விட்டு நீங்க, கவிஞன் தோன்றுவான்.)

கவிஞன்: (மேடையில் தோன்றி மக்களிடையே பேசுதல்)

எதிர்காலம் மிகவும் இனிமையானது

அது எங்களுக்குக்காவே

மல்லிகை மலர்களையும்

நிலவையும்

தென்றலையும்

பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது:

நாங்கள்

இப்போதடையும் துன்பத்தின்

முதுகெலும்பை முறித்தெடுத்துத்தான்

நமது எதிர்காலத்தின்

பல்லக்கு செய்யப்படும்,

நாங்கள் கண்ணிமைக்காது

இனிமையான எதிர்காலத்தை

நோக்கி அச்சமற்றவர்கள்,

எங்கள் எதிர்காலத்தில்

எங்களுக்கு சந்தேகமில்லை:

நாங்கள்

நிதர்சனத்தின் புத்திரர்கள்!

திடசங்கற்பம் பூண்ட

எங்கள் இதயம்

எதையும் வெல்லும்.

(சுபத்திரன் கவிதை)

பாடகன்: ஆதவன் எழுந்தான்
அலை கடல் திறந்து
மீனவன் எழுந்தான்
அலையின் மைந்தன்
விடிந்ததென்றெழுந்தான்
உழவு மகன் எழுந்தான்
இளைஞன்... ஓ என எழுந்தான்.

விடிந்தது விடிந்தது உலகம்
வீசிதும் ஆதவன் இசையினில் மலர்ந்து
துடிப்புடன் எழுந்தது உலகம்,
துணிவுடன் எழுந்தது உலகம்,
ஆற்றல் மிகுந்த கரங்களால் உலகை
விடுதலை செய்வாய் தோழா- புது
உலகம் சமைப்பாய் தோழா- புது
உலகம் சமைப்பாய் தோழா!

(சுபத்திரன் பாடல்)

(அரங்கில் மக்கள் அனைவரும் திரண்டு ஒன்றாய் கூடி ஆடி எழுச்சி
கொள்வர்.)

-திரை-

*வவுனியா தேசிய கல்வியற் கல்லூரி மாணவர்களுடன் கலந்து விவாதித்து
எழுதப்பட்டு 19.03.2000 அன்று மேடையேற்றப்பட்டது.

அர.ஆலோ: எஸ்.பி.அரசு, சோ.தேவராஜா
அர.உ: த. விஜயசேகர், இசை.உ: சு.கீதாஞ்சலி.

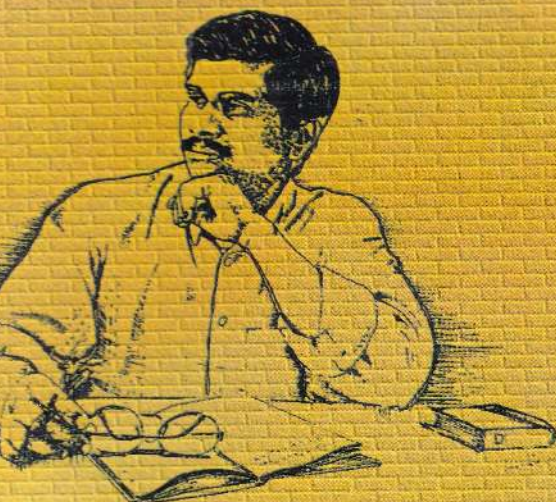
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை

செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை

செவ்வாய் கிழமை

செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை

செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை
செவ்வாய் கிழமை

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்ட உருவாக்கத்தில் முன்னின்று உழைத்ததுடன் தொடர்ந்தும் ஆரோக்கியமான திசையில் அதன் செயற்பாடுகள் முனைப்புறுவதற்குப் பங்காற்றி வருவார் திரு கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்கள் யாழ் பல்கலைக்கழக வவுனியா வளாகத்தில் ஆங்கில விரிவுரையாளராக விளங்கும் அதேவேளை அவராற்றும் இலக்கியப் பணியும் அரங்கியல் வளர்ச்சிக்கான பங்களிப்பும் மதித்தப் பாராட்டப்பட வேண்டியன.

அவரது பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் போது நாடகமும் அரங்கியலும் என்கிற பாடமும் ஒன்றாக இருந்த காரணத்தினால் பட்டை தீட்டப்பட்ட பிரதிகளை அவர் வெளிக்கிணர முடிந்தது. அக்கற்கைத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு அவசியப்பட்ட எழுத்துருப்பயிற்சிக்கு குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் வழிகாட்டுநராக அமைந்தது பெரும் பேரூ. அவ்வாறு உருவியற்ற முதியுட்பட பத்து நாடக ஆச்கங்கள் அடங்கிய இந்நூலில் எட்டு நாடகங்கள் அவராலேயே இயக்கி மேடையேற்றப்பட்டவை.

ஒரு ஆற்றைகக் கலையான நாடகத்துக்கான நல்ல பிரதிகள் தமிழில் போதுது என்கிற குறையை ஓரளவில் களையும் வகையில் இந்தப் பத்து நாடகங்களும் அமையும் எனத்துணிந்து கூறலாம். நீண்ட நெடிய அரங்கியல் ஆர்வம், நடிப்புத் தேர்ச்சி, நாடகத் தயாரிப்பு அனுபவங்கள், பிரதியை உருவாக்குவதில் கையாளும் கூட்டு முயற்சி என்பன இந்நூலின் படைப்புகளுக்கு கனதியை நல்கியுள்ளன. இங்கு காணப்படும் பல நாடகங்கள் உரிய களங்களில் போதியளவு விவாதங்களுடன் எழுதப்பட்டவை என்பது கவனிப்புக்குரியது.

இவை வெறும் உணர்ச்சிக் கிளறல்களாக அடங்கிப் போய்விடாமல், மனக்குல முன்னேற்றக் திசையிலான மார்க்கத்துக்கு தேடல் ஊக்கத்தை ஏற்படுத்துவனவாகவும் அமைவது சிறப்பம்சம். இந்த மண்ணில் காணான்றி எமக்கான மீட்சிக்கு நாமே வழிதேட வேண்டும் என்ற செயல் திறனை விருத்தி செய்ய ஆற்றப் படுத்துவன. ஒரு தெளிந்த கருத்தியல் தளத்தை எட்டாத எமது சமூகத்தை அரங்கில் கொணர்ந்து அந்தக் கருத்தியலைக் கண்டடைய வேண்டிய தேவையை வலியுறுத்துவன இந்நாடகங்கள்.

ஏற்கனவே “யாழ்ப்பாணத் தமிழ் நாடக அரங்கு” என்கிற முதல் நூல் வாயிலாகத் தமிழ் ஆர்வலர்களின் கவனத்தை ஈர்த்த இவரது இந்த இரண்டாவது படைப்பாக்கமும் உரிய கவனத்தைப் பெறும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ந. இரவிந்நிரல்.

விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வியியல் கல்லூரி, வவுனியா.

